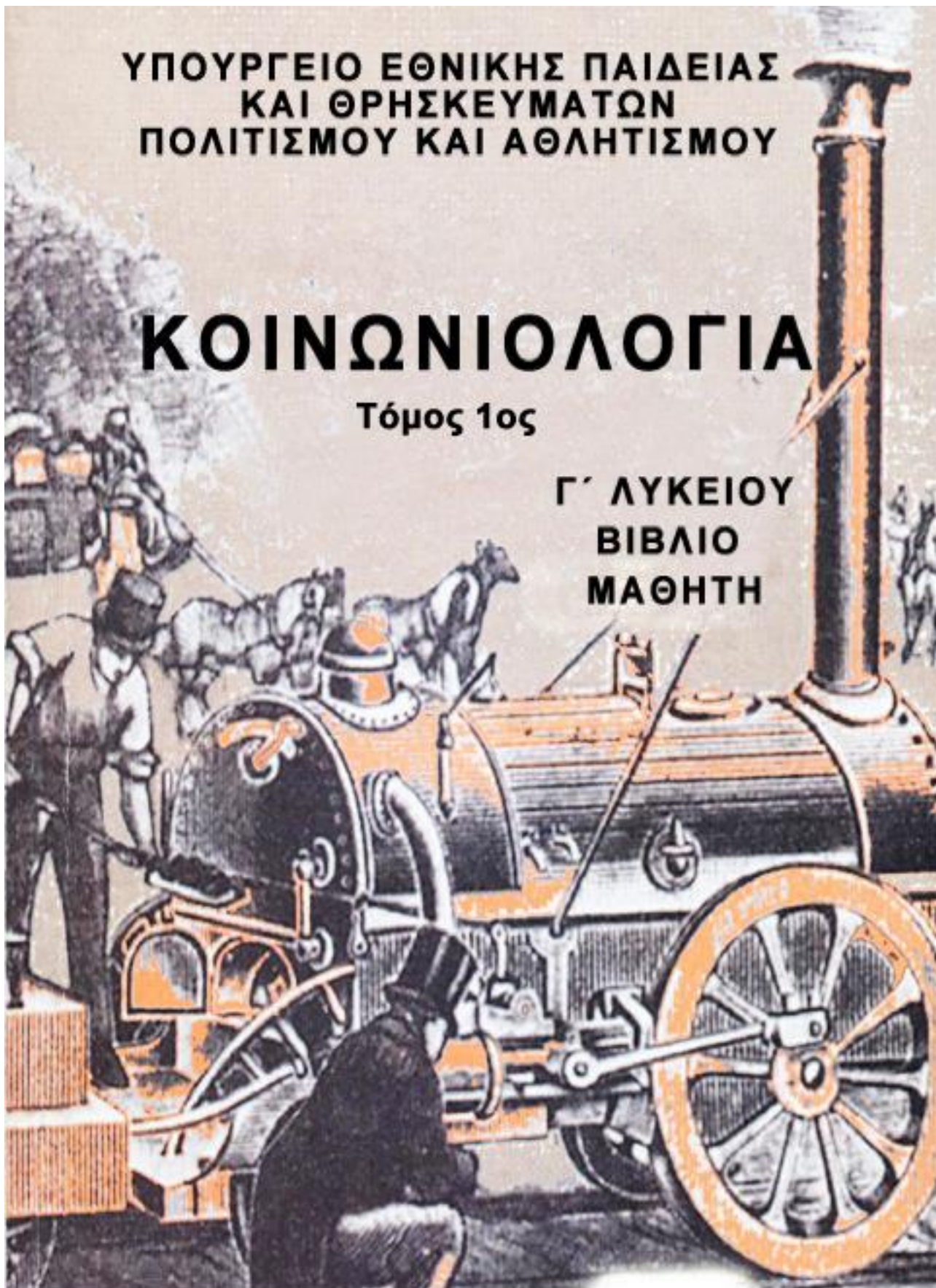

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ**

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

Τόμος 1ος

**Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ
ΜΑΘΗΤΗ**

**ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ "ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ"**

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ**

**ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ
Γ' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ**

**ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΗ
ΤΟΜΟΣ 1ος**

**ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»**

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΡΧΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Συγγραφείς

Ρεγγίνα Κασιμάτη
Κοινωνιολόγος
Εκπαιδευτικός Β'θμιας Εκπαίδευσης

Στράτος Γεωργούλας
Επίκουρος Καθηγητής Κοινωνιολογίας
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Μαρία Παπαϊωάννου
Δρ. Κοινωνιολόγος Εκπαιδευτικός
Β'θμιας Εκπαίδευσης

Ιωάννης Πράνταλος
Κοινωνιολόγος
Διδάκτορας Φιλοσοφίας

Μέλη Επιτροπής Κρίσης

Σωκράτης Κονιόρδος
Επίκουρος Καθηγητής Κοινωνιολογίας
Πανεπιστήμιο Κρήτης

Χρήστος Πατσός
Διδάκτορας Κοινωνιολογίας
Εκπαιδευτικός Β'θμιας Εκπαίδευσης

Σοφία Σταμάτη
Κοινωνιολόγος
Εκπαιδευτικός Β'θμιας Εκπαίδευσης

Εποπτεία στο πλαίσιο του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Νικόλαος Πετρόπουλος
Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Γλωσσική Επιμέλεια
Μαρίτα Κλειδωνάρη
Φιλολόγος

Φωτογραφική Επιμέλεια
Ευγενία Κουμάνταρη
Κοινωνιολόγος
Εκπαιδευτικός Β'θμιας Εκπαίδευσης

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ

**Ομάδα Εργασίας Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής
Πολιτικής**

Προσαρμογή: Θεοδώρα Κατερίνα, Εκπαιδευτικός
Επιμέλεια: Κουρέτση Δέσποινα, Εκπαιδευτικός

Επιστημονικός υπεύθυνος: Βασίλης Κουρμπέτης,
Σύμβουλος Α΄ του Υ.ΠΟ.ΠΑΙ.Θ

Υπεύθυνη του έργου: Μαρία Γελαστοπούλου,
M.Ed. Ειδικής Αγωγής

Τεχνική υποστήριξη: Κωνσταντίνος Γκυρτής,
Δρ. Πληροφορικής

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η συγγραφή του βιβλίου της κοινωνιολογίας έχει ως στόχο να συμβάλει στην κατανόηση της σύγχρονης κοινωνίας, να προβληματίσει τους μαθητές για όσα συμβαίνουν γύρω τους, κυρίως όμως να αναπτύξει την κριτική τους ικανότητα και να τους παροτρύνει να ενεργοποιηθούν ως αυριανοί πολίτες.

Στη συγγραφή του βιβλίου αυτού βοήθησαν πάρα πολλοί άνθρωποι με επισημάνσεις και σχόλια που ήταν καθοριστικά για την ολοκλήρωσή του. Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε ιδιαίτερα την κ. Μαρία Ν. Αντωνοπούλου, καθηγήτρια Κοινωνιολογίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, για τις ουσιαστικές επισημάνσεις και τα σχόλιά της σε διάφορες ενότητες του Βιβλίου του Μαθητή, τον κ. Γιάννη Πανούση, καθηγητή Εγκληματολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, για τις διευκρινίσεις του σχετικά με τις γενικές κατηγορίες των αδικημάτων, καθώς και τον ερευνητή του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών κ. Διονύσιο Μπαλούρδο για τα πολύτιμα στοιχεία που μας παρείχε σχετικά με τον πληθυσμό και τη φτώχεια.

Ευχαριστούμε όλους τους φορείς, δημόσιους και ιδιωτικούς, καθώς και τα μεμονωμένα άτομα που μας βοήθησαν στη συγκέντρωση και την επεξεργασία εποπτικού υλικού (π.χ. φωτογραφίες, διαγράμματα, στατιστικούς πίνακες κ.ά.) για το διδακτικό πακέτο. Τα στοιχεία τους μνημονεύονται στις επιμέρους ενότητες του Βιβλίου του Μαθητή και του Τ.Ε.Ε.Μ.

Ευχαριστούμε, επίσης, την εκπαιδευτικό κ. Ειρήνη Σπάνθη για την πολύτιμη βοήθειά της στην ηλεκτρονική επεξεργασία των κειμένων πριν από την τελική τους κρίση, καθώς και τον κ. Χάρη Χαμηλοθώρη για την απρόσκοπτη πρόσβαση που μας εξασφάλισε σε φωτογραφικά αρχεία εφημερίδων.

Το διδακτικό πακέτο κοινωνιολογίας περιλαμβάνει:

- **το Βιβλίο του Μαθητή,**
- **το Τετράδιο Εργασίας και Έρευνας του Μαθητή (Τ.Ε.Ε.Μ.) καθώς και**
- **το Βιβλίο του Καθηγητή.**

Το Τ.Ε.Ε.Μ. περιλαμβάνει ιδέες για σχέδια εργασίας, ασκήσεις και ερωτήσεις διάφορων τύπων, καθώς επίσης και παραδείγματα εφαρμογής, που θεωρούμε ότι θα βοηθήσουν στην εμπέδωση βασικών εννοιών οι οποίες περιλαμβάνονται στο παρόν εγχειρίδιο κοινωνιολογίας.

Το Βιβλίο του Καθηγητή εμπεριέχει οδηγίες προς τους διδάσκοντες και περισσότερο εξειδικευμένες πληροφορίες σχετικά με τις θεωρίες και τις μεθόδους της κοινωνιολογίας, οι οποίες πιστεύουμε ότι θα συνδράμουν το διδακτικό τους έργο.

Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες, ελπίζουμε το παρόν βιβλίο να πετύχει τους στόχους του, δηλαδή να συμβάλει στην ευρύτερη καλλιέργειά σας και στη μετέπειτα επαγγελματική και κοινωνική σας διαδρομή.

Οι Συγγραφείς

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

- Γέννηση της κοινωνιολογίας
- Εφαρμογή της «κοινωνιολογικής φαντασίας»
- Θεμελιωτές της κοινωνιολογίας (Κοντ, Μαρξ, Ντυρκέμ, Βέμπερ)
- Η κοινωνιολογία στην Ελλάδα
- Χρησιμότητα της κοινωνιολογίας

Εισαγωγή

Στο κεφάλαιο αυτό θα περιγράψουμε τις συνθήκες μέσα στις οποίες γεννήθηκε η επιστήμη της κοινωνιολογίας και τον τρόπο με τον οποίο καθορίστηκε το αντικείμενο της. Θα αναφέρουμε ποιοι είναι οι θεμελιωτές της και θα δείξουμε ποια είναι η χρησιμότητα της επιστήμης αυτής στη σύγχρονη κοινωνία.

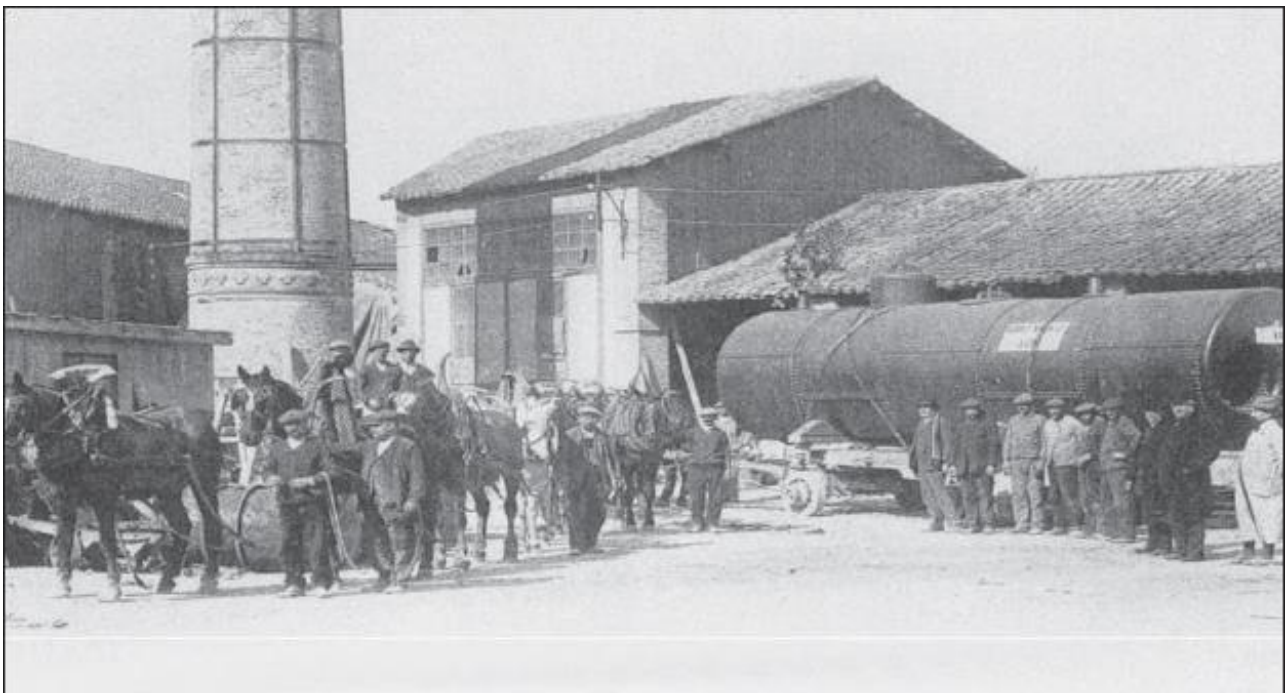
1.1. Η γέννηση της κοινωνιολογίας

Η κοινωνιολογία γεννήθηκε στη Δυτική Ευρώπη πριν από 150 χρόνια. Υπήρχαν συγκεκριμένες αιτίες γι' αυτό, οι οποίες σχετίζονται με δύο επαναστάσεις: τη Γαλλική Επανάσταση (1789) και τη βιομηχανική επανάσταση στην Αγγλία κατά το 18ο αιώνα, γεγονότα που προκάλεσαν βαθιές αλλαγές στη ζωή των ανθρώπων. Μερικές από τις αλλαγές που συγκλόνισαν την ευρωπαϊκή κοινωνική πραγματικότητα της εποχής εκείνης ήταν η εισαγωγή της μηχανής στους χώρους δουλειάς, η ανάπτυξη του σιδηροδρομικού δικτύου, η έξοδος των αγροτών από την ύπαιθρο, η εμφάνιση της εργατικής τάξης, η συγκέντρωση μεγάλου αριθμού ανθρώπων στις πόλεις.

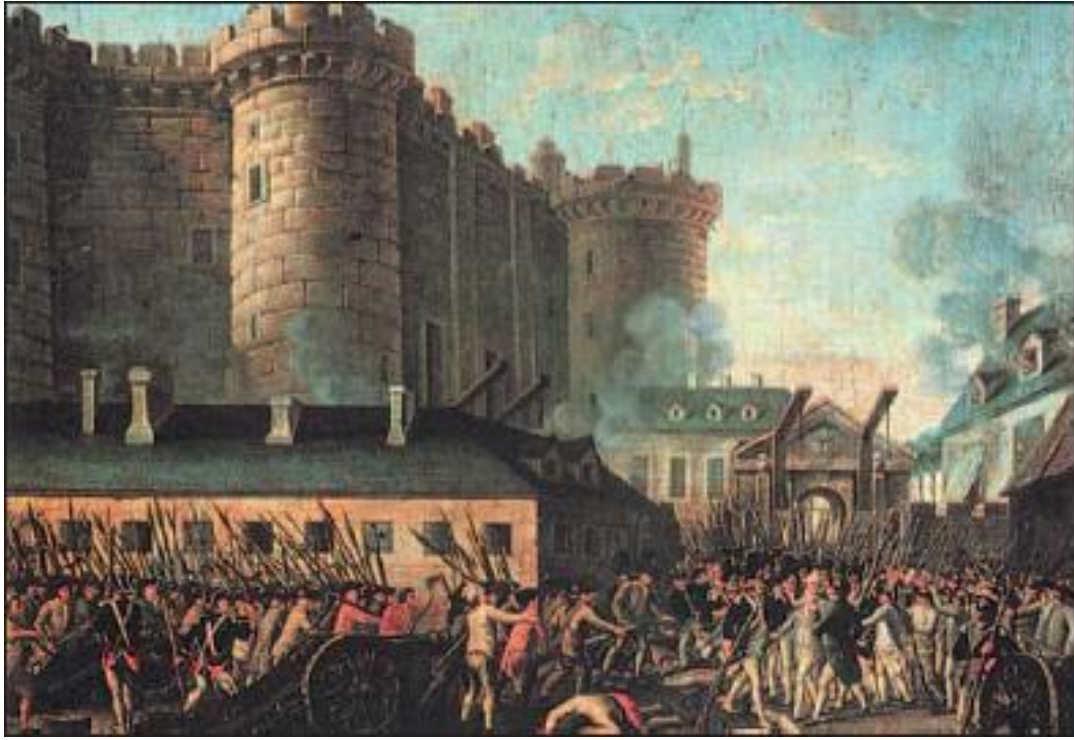
Οι αλλαγές που συντελούνται την περίοδο αυτή προκαλούν στον κόσμο μεγάλη ανασφάλεια και ανησυχία, αφού διαλύονται οι παραδοσιακοί κοινωνικοί δεσμοί, επηρεάζονται οι λειτουργίες της οικογένειας, δημιουργούνται νέες τεχνικές παραγωγής και αναδύονται νέες κοινωνικές τάξεις. Εμφανίζονται νέα ήθη και μαζί προβλήματα δυσεπίλυτα. Έτσι, ο ενοχλητικός ζητιάνος της προβιομηχανικής κοινωνίας, που ζούσε σε άσυλα εγκλεισμού, δίνει τη θέση του στο σύγχρονο φτωχό, που εξαναγκάζεται να δουλέψει, αφού θεσπίζεται νόμος που απαγορεύει την επαιτεία.

Οι πολιτικοί της εποχής εκείνης ξεκινούν μια προσπάθεια να θεραπεύσουν αυτά που αποκαλούν κοινωνικά προβλήματα και να ελέγξουν καλύτερα την κοινωνία, η οποία έμοιαζε να ξεφεύγει από τα καθορισμένα μέτρα. Έτσι ορίζουν επιτροπές που κάνουν επιτόπιες παρατηρήσεις και έρευνες, όπως αυτές των Επιθεωρητών Εργασίας στη Βρετανία, στις οποίες περιγράφονται η ζωή και οι συνθήκες εργασίας της νεοεμφανιζόμενης εργατικής τάξης.

Από την άλλη πλευρά, πολλοί στοχαστές ξαφνιάστηκαν από αυτές τις αλλαγές και άρχισαν να ασχολούνται με την επιστημονική διερεύνηση των κοινωνικών μετασχηματισμών και των αιτίων τους. Αυτό είναι το κοινωνικοιστορικό περιβάλλον μέσα στο οποίο γεννήθηκε η κοινωνιολογία.

Εικ.1.1 Εισαγωγή της μηχανής στους χώρους δουλειάς (P. Boulanger, *Memoires du savon de Marseille*, Ed. de l'équinoxe, 1994).

Εικ.1.2 Βαστίλη, σύμβολο της μισητής βασιλικής εξουσίας που καταλήφθηκε από τις επαναστατικές δυνάμεις τον Ιούλιο του 1789 στο Παρίσι. (Εγκυκλοπαίδεια Grand Larousse, ενότητα Ι: Άνθρωπος Κοινωνία. εκδ. Ελληνικά Γράμματα, 2001).

1.1.1 Αντικείμενο της κοινωνιολογίας

Η κοινωνιολογία ερευνά την ανθρώπινη συμπεριφορά όπως αυτή εκδηλώνεται στο πλαίσιο μιας ομάδας και πάντα σε σχέση με άλλα άτομα και με άλλες ομάδες. Είναι μοναδική επιστήμη, γιατί δεν εστιάζει στο άτομο, αλλά ασχολείται με το κοινωνικό σύνολο και συνεπώς επικεντρώνεται στις κοινωνικές σχέσεις του ατόμου και των ομάδων των σύγχρονων κοινωνιών. Μερικά από τα ερωτήματα που απασχολούν την κοινωνιολογία είναι τα εξής:

Γιατί οι συνθήκες της ζωής μας είναι τόσο διαφορετικές από αυτές των γονιών ή των παππούδων μας; Προς ποια κατεύθυνση θα κινηθούν οι μεταβολές στο μέλλον; Πώς επιδρούν οι μεταβολές αυτές στη συναι-

σθηματική ή την επαγγελματική ζωή μας; Τι σημαίνει βιομηχανική κοινωνία; Τι είναι η αστικοποίηση και πώς επηρεάζει τις οικογενειακές σχέσεις; Ποιοι λόγοι οδήγησαν την πολιτεία στη δημιουργία σχολείων και ποια είναι η σχέση της εκπαίδευσης με την κοινωνική ανέλιξη των ασθενέστερων οικονομικά τάξεων; Γιατί υπάρχει φτώχεια στον κόσμο, ποια είναι τα αίτιά της και ποιες οι συνέπειές της για την υγεία και την εκπαίδευση; Γιατί υπάρχουν προκαταλήψεις, συγκρούσεις, πόλεμοι και ποια είναι η σχέση τους με πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα; Πώς γεννήθηκε το κράτος στο δυτικό κόσμο; Τι είναι εξουσία, ποιος την ενσαρκώνει και ποια είναι η σχέση της με την οικονομία; Γιατί τα ποσοστά συμμετοχής των γυναικών στην πολιτική είναι χαμηλά; Πώς επιδρούν η παγκοσμιοποίηση και οι νέες τεχνολογίες στις κοινωνικές σχέσεις και τον τρόπο ζωής;

Εικ.1.3 «Καλά την έχουνε οι κοινωνιολόγοι, γι' αυτούς οι διαδηλώσεις θεωρούνται πρακτική εξάσκηση!» (Ιμόγκεν Ζέγκερ, Εισαγωγή στην κοινωνιολογία: θεωρία, μέθοδος, πρακτική, εκδ. Μπουκουμάνη, 1977).

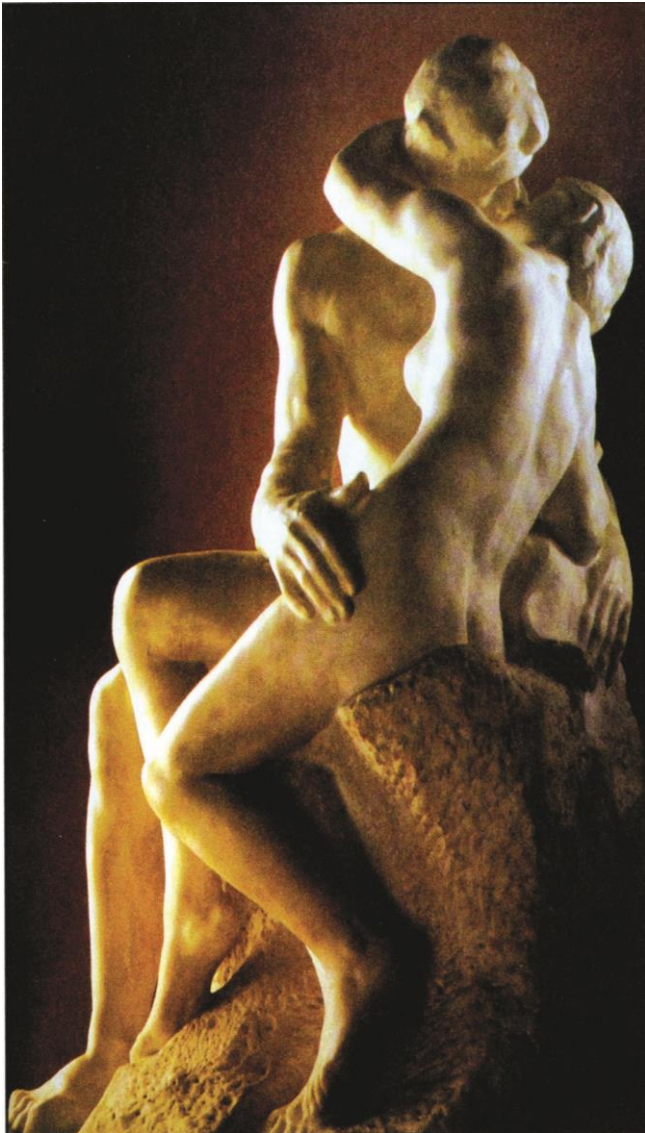
Τα ερωτήματα αυτά, αλλά και πολλά άλλα, όπως θα δούμε στη συνέχεια, αποτελούν το βασικό προβληματισμό της κοινωνιολογικής επιστήμης. Λόγω της φύσεως των ζητημάτων που την απασχολούν καταλαβαίνουμε ότι η επιστήμη αυτή έχει να παίξει ένα σημαντικό ρόλο στο σύγχρονο υλικό και πνευματικό πολιτισμό. Η κοινωνιολογία λοιπόν έχει ως αντικείμενο μελέτης τα κοινωνικά φαινόμενα, τη δράση των κοινωνικών ομάδων, τις σχέσεις μεταξύ ατόμου και ομάδων, τις σχέσεις μεταξύ κοινωνικών ομάδων, τις κοινωνικές διαδικασίες και ειδικότερα το μετασχηματισμό των κοινωνιών.

Ο κοινωνιολόγος Α. Γκίντενς (2002:50), προκειμένου να περιγράψει το αντικείμενο της κοινωνιολογίας, επιστρατεύει ένα παράδειγμα που καθορίζει τη ζωή των ανθρώπων. Το ερώτημα που θέτει είναι «ποια είναι η σχέση του έρωτα με το γάμο». Ο έρωτας εκφράζει μια αμοιβαία έλξη που αισθάνονται δύο άνθρωποι μεταξύ τους. Αν και στις μέρες μας δεν πιστεύουμε ότι ο έρωτας μπορεί να διαρκέσει για πάντα, εντούτοις πιστεύουμε ότι είναι σχεδόν πανανθρώπινο συναίσθημα.

Ιστορικές μελέτες έδειξαν ότι στην Ευρώπη του Μεσαίωνα σχεδόν κανείς δεν παντρευόταν από έρωτα και συνεπώς ο έρωτας δεν ήταν μια εμπειρία που είχαν ζήσει οι περισσότεροι άνθρωποι ούτε συνδεόταν αναγκαστικά με το γάμο. Υπήρχε μάλιστα και γνωμικό της εποχής που έδειχνε τις σχετικές αντιλήψεις: «είναι μοιχεία να αγαπάς τη γυναίκα σου ερωτικά». Ο γάμος την εποχή εκείνη είχε καθαρά πρακτικούς σκοπούς: οι άνθρωποι παντρεύονταν για να παραμείνει η περιουσία στην οικογένεια. Μετά το γάμο έρχονταν πιο κοντά και γίνονταν στενοί σύντροφοι. Αυτό γινόταν πάντα μετά το γάμο και ποτέ πριν. Οι σεξουαλικές σχέσεις πριν από το γάμο ή μέσα σ' αυτόν δεν είχαν σχέση με αυτό που

σήμερα αποκαλούμε έρωτα.

Σήμερα οι αντιλήψεις και η στάση απέναντι στον έρωτα έχουν αλλάξει. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι όσον αφορά τον έρωτα ισχύει ακριβώς το αντίθετο με αυτό που μόλις περιγράψαμε. Αυτή η αλλαγή δείχνει ότι ο έρωτας και η σχέση του με το γάμο δεν μπορούν να νοηθούν ως ένα φυσικό κομμάτι της ανθρώπινης ζωής. Διαμορφώθηκαν μέσα από σύνθετες ιστορικές και κοινωνικές διαδικασίες. Αυτές τις διαδικασίες μελετά η κοινωνιολογία.

Εικ.1.4

Ο έρωτας είναι προϋπόθεση για το γάμο; «Φιλί» του Ροντέν. (Rodin, Chene Hachette, 1988).

1.2. Κοινωνιολογική θεώρηση

Η κοινωνιολογική θεώρηση ή οπτική μάς καθιστά ικανούς να αναπτύξουμε την «κοινωνιολογική φαντασία». Η «κοινωνιολογική φαντασία» είναι ένας όρος που χρησιμοποιήθηκε από τον Αμερικανό κοινωνιολόγο Τ. Ρ. Μιλς και σημαίνει την ικανότητα των ατόμων να συνδέουν αυτό που συμβαίνει στην προσωπική τους ζωή με τα ιστορικά και κοινωνικά γεγονότα. Αυτή η σύνδεση γίνεται εφικτή, όταν μπορέσουμε να σκεφτούμε τον εαυτό μας από κάποια απόσταση, όταν τον παρατηρήσουμε έξω από την καθημερινή μας ρουτίνα.

1.2.1 Ένα παράδειγμα εφαρμογής της «κοινωνιολογικής φαντασίας»

Ας υποθέσουμε ότι κάποιος μέσα στην οικογένειά μας είναι άνεργος ή ότι ο μεγαλύτερος αδελφός μας απέτυχε στις εισαγωγικές εξετάσεις στο πανεπιστήμιο. Σε αυτά που συμβαίνουν στη ζωή μας προσπαθούμε να δώσουμε μια εξήγηση, μια ερμηνεία. Συνήθως καταφεύγουμε αβασάνιστα σε ερμηνείες κοινότοπες ή ψάχνουμε κάποιον άλλο για να επιρρίψουμε τις ευθύνες γι'αυτά που μας συμβαίνουν, αναζητούμε δηλαδή αποδιοπομπαίους τράγους* (βλ. γλωσσάριο): «Είμαι άνεργος και δε βρίσκω δουλειά εξαιτίας όλων αυτών των μεταναστών που βρίσκονται στη πατρίδα μου». Από τη στιγμή που αρχίζουμε να σκεφτόμαστε γύρω από ένα θέμα που μας απασχολεί προσωπικά (είτε απασχολεί κάποιο φίλο ή κάποιο μέλος της οικογένειάς μας), έχουμε αρχίσει να σκεφτόμαστε θεωρητικά.

«Η θεωρία συνιστά απόπειρα να εξηγήσουμε την καθημερινή μας εμπειρία με όρους που δε μας είναι όσο οικείοι, ανεξάρτητα από το αν πρόκειται για τις πράξεις

άλλων ανθρώπων ή για τις εμπειρίες μας από το παρελθόν ή για καταπιεσμένα συναισθήματα μας» (I.Craib, 2000:18).

Συζητώντας το θέμα με άλλους φίλους ή με συγγενικά πρόσωπα μπορούμε να συσχετίσουμε την ανεργία με κάποια επαγγέλματα ή με κάποιες ηλικίες. Ίσως ακόμη συνειδητοποιήσουμε ότι χρειάζεται να αποκτήσουμε περισσότερες γνώσεις ή δεξιότητες για να βρούμε δουλειά. Μπορούμε επίσης να αναρωτηθούμε τι συμβαίνει στον υπόλοιπο κόσμο για παράδειγμα, να συνδέσουμε την ανεργία με το ευρύτερο ευρωπαϊκό κοινωνικοοικονομικό πλαίσιο. Η σύνδεση αυτή όμως δε σχετίζεται άμεσα με την προσωπική μας εμπειρία, δηλαδή δεν μπορεί να διαπιστωθεί άμεσα. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι στην προσπάθειά μας να κατανοήσουμε τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε στηρίζομαστε σε έννοιες που δεν έχουν άμεση σχέση μόνο με τη δική μας περίπτωση. Αξιοποιούμε λοιπόν την κοινωνική θεωρία, για να εξηγήσουμε και να κατανοήσουμε μια εμπειρία μας με βάση άλλες εμπειρίες, αλλά και γενικές ιδέες για τον κόσμο γύρω μας. Έτσι συνδέουμε την κοινωνική θεωρία με τη βιωματική εμπειρία.

Όμως υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στην κοινωνική θεωρία και την καθημερινή θεωρητική σκέψη:

- Η πρώτη διαφορά είναι ότι η κοινωνική θεωρία φιλοδοξεί να είναι πιο συστηματική σε ό,τι αφορά την εμπειρία, αλλά και τις ιδέες. Η συστηματοποίηση υπόκειται στους κανόνες της λογικής: δηλαδή οι ιδέες σε μία θεωρία πρέπει να απορρέουν η μία από την άλλη και όχι να αναιρούν η μία την άλλη. Πρέπει να έχουν σχέσεις λογικής ακολουθίας.

- Η δεύτερη διαφορά αφορά τα λεγόμενα «δευτερογενή» προβλήματα, που εμφανίζονται κατά τη διαδικασία της λογικής διάταξης των ιδεών της κοινωνικής

θεωρίας και τα οποία εκτιμούμε ότι συνδέονται με το φαινόμενο που προσπαθούμε να εξηγήσουμε. Για παράδειγμα, για να μελετήσουμε το φαινόμενο της ανεργίας, θα πρέπει να εξετάσουμε το θέμα της αγοράς εργασίας και των επαγγελματιών που έχουν ζήτηση, την κατάρτιση που πιθανώς απαιτείται για την άσκηση αυτών των επαγγελματιών και τέλος τη σχετική εκπαίδευση και τα ιδρύματα όπου αυτή παρέχεται.

- Η τρίτη διαφορά σχετίζεται με το γεγονός ότι στη θεωρητική προσέγγιση ενός θέματος δεν είναι απαραίτητη η βιωματική σχέση με αυτό ή η άμεση εμπειρία. Δεν πιστεύουμε μόνο ό,τι βλέπουμε με τα μάτια μας. Αν πράγματι συνέβαινε αυτό τότε κανείς δε θα δεχόταν, λόγου χάριν, ότι η γη είναι στρογγυλή (για να δανειστούμε ένα παράδειγμα από το φυσικό κόσμο).

- Η τέταρτη διαφορά είναι ότι η κοινωνική θεωρία έρχεται συχνά να ανατρέψει αυτά που ισχυρίζεται μια απλοποιημένη και συχνά μη ορθολογική κατανόηση της πραγματικότητας.

Τι σημαίνει όμως απλοποιημένη και μη ορθολογική κατανόηση της πραγματικότητας; Παραθέτουμε ένα ενδεικτικό παράδειγμα από απόσπασμα εφημερίδας: «Οι μελέτες έδειξαν ότι η νεανική παραβατικότητα αυξάνεται όσο μειώνεται ο εκκλησιασμός των νέων». Με μια πρώτη ματιά μπορεί να μας φανεί σωστό ως συμπέρασμα. Είναι όμως έτσι;

Αν υποθέσουμε ότι η έλλειψη συχνού εκκλησιασμού είναι η αιτία της εγκληματικότητας, τότε κάνουμε ένα σοβαρό λάθος. Οι έρευνες ενδεχομένως να δείχνουν ότι η παραβατικότητα αυξάνεται όσο η επαφή με την εκκλησία μειώνεται, η μείωση όμως αυτή οφείλεται σε έναν τρίτο παράγοντα, που είναι η ηλικία. Με άλλα λόγια, είναι οι μεγαλύτεροι σε ηλικία έφηβοι που πηγαίνουν στην εκκλησία λιγότερο συχνά και είναι περισσότερο επιρρεπείς σε παραβάσεις. Αυτό επομένως που

φαίνεται να υπάρχει ως (αιτιώδης) σχέση ανάμεσα στον εκκλησιασμό και την παραβατικότητα εξηγείται από έναν τρίτο παράγοντα, την ηλικία, ο οποίος επηρεάζει άμεσα τους δύο προηγούμενους παράγοντες (εκκλησιασμός και παραβατικότητα). Αυτή η αναζήτηση και διατύπωση υποθέσεων είναι η πιο ενδιαφέρουσα πλευρά της κοινωνιολογίας.

Η αμφισβήτηση για τη συμβατική γνώση, δηλαδή αυτό που οι περισσότεροι άνθρωποι θεωρούν αλήθεια («όσοι δεν εκκλησιάζονται υποπίπτουν σε παραβάσεις»), μας κάνει πιο αποτελεσματικούς στην αξιολόγηση των δεδομένων της ζωής μας, μας βοηθά να στηριζόμαστε στην πραγματικότητα και όχι στις κοινωνικά αποδεκτές αληθοφανείς ιδέες. Βέβαια, αυτό δε σημαίνει ότι κάθε συμβατική γνώση είναι ψευδής. Είναι όμως σημαντικό να γνωρίζουμε ότι τα γεγονότα επηρεάζονται από κοινωνικές παραμέτρους (π.χ. οικογενειακή κατάσταση, εκπαιδευτικό επίπεδο, οικονομική κατάσταση κ.ά.).

Η κοινωνική γνώση μάς βοηθά να διαβάσουμε μια εφημερίδα και να κατανοήσουμε καλύτερα τα γεγονότα ή να αντιληφθούμε τις πραγματικές αιτίες κάποιων κοινωνικών φαινομένων. Έτσι, αν κάποιος δημοσιογράφος συνδέει τη φτώχεια με την τεμπελιά, εμείς μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι πρόκειται για μια υπεραπλουστευτική άποψη, αφού η φτώχεια συνδέεται με τις κοινωνικές παραμέτρους που την παράγουν (π.χ. εκμετάλλευση, άνιση κατανομή πλούτου κ.ά.).

Συνεπώς, η «κοινωνιολογική φαντασία» αμφισβητεί τις κοινότοπες ερμηνείες της κοινωνικής συμπεριφοράς. Αντιπαράτίθεται στη συμβατική κοινωνική γνώση, σε όλες εκείνες τις ιδέες που οι άνθρωποι, αβασάνιστα, θεωρούν αληθείς, χωρίς να τις έχουν υποβάλει σε κανέναν έλεγχο της λογικής.

Εικ.1.5
«Στοχαστής»
(Φωτογραφικό Αρχείο
Εθνικού Αρχαιολογικού
Μουσείου).

1.2.2 Οι θεμελιωτές της κοινωνιολογίας

Οι θεωρητικές προσεγγίσεις που θα παρουσιάσουμε συνοπτικά στη συνέχεια έχουν κοινωνικές αναφορές και αντικατοπτρίζουν την εποχή κατά την οποία διατυπώθηκαν. Παράλληλα όμως αυτές οι προσεγγίσεις καθόρισαν σε μεγάλο βαθμό την εξέλιξη της κοινωνικής σκέψης.

A. Κοντ (A. Comte, 1798-1857)

Ο Γάλλος κοινωνιολόγος Κοντ αναγνωρίζεται ως ο «ανάδοχος» της κοινωνιολογίας, αφού ήταν αυτός που πρότεινε τον όρο «κοινωνιολογία» (sociologie) για τη νέα επιστήμη. Ο Κοντ πίστευε ότι αυτός ο νέος κλάδος θα μπορούσε να μας βοηθήσει στην κατανόηση της κοι-

ωνίας, η οποία θα βασίζεται σε αυστηρές επιστημονικές αποδείξεις. Γι' αυτό προσπάθησε να θεμελιώσει τη νέα επιστήμη χρησιμοποιώντας τις μεθόδους και τους τρόπους παρατήρησης και ανάλυσης της φυσικής, καθώς πίστευε ότι με αυτό τον τρόπο η κοινωνιολογία θα μπορούσε να εξηγήσει με αυστηρό και αντικειμενικό τρόπο τα κοινωνικά φαινόμενα, την κοινωνική οργάνωση και τις κοινωνικές μεταβολές.

Εικ.1.6
A. Κοντ

Ο Α. Κοντ διατύπωσε το νόμο των τριών σταδίων του ανθρώπινου πνεύματος:

- Το **θεολογικό στάδιο**, στο οποίο ο άνθρωπος ερμηνεύει τον κόσμο (τα φυσικά και κοινωνικά φαινόμενα) ως έργο θεοτήτων, δαιμόνων και γενικότερα υπερφυσικών δυνάμεων. Σ' αυτό το στάδιο παρατηρείται μια «ειδική συμμαχία» ανάμεσα στην επίγεια και την πνευματική εξουσία, δηλαδή ανάμεσα στους στρατιωτικούς και τους ιερείς, ενώ η κυρίαρχη κοινωνική οντότητα είναι η οικογένεια.

- Το **μεταφυσικό στάδιο**, στο οποίο ο άνθρωπος ερμηνεύει τον κόσμο με προσφυγή σε αφηρημένες ιδέ-

ες και έννοιες, όπως είναι αυτή της «φύσης», που την ανέδειξε σε πρωταρχική οντότητα. Στο στάδιο αυτό κυριαρχούν οι νομικοί και οι άνθρωποι της Εκκλησίας, ενώ η κυρίαρχη κοινωνική οντότητα είναι το κράτος.

- Το θετικό στάδιο, στο οποίο ο άνθρωπος παρατηρεί τα φαινόμενα και ανακαλύπτει τους νόμους που τα διέπουν. Σ' αυτό το στάδιο κυριαρχούν οι επιστήμονες και οι επιχειρηματίες, ενώ η κυρίαρχη κοινωνική οντότητα είναι η ανθρωπότητα στο σύνολό της.

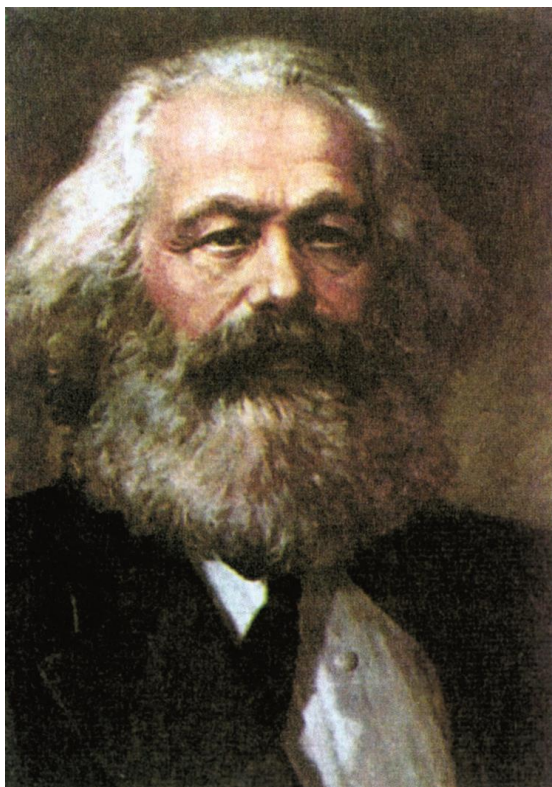
Είναι προφανές ότι, σύμφωνα με το μοντέλο αυτό του Κοντ, το ανθρώπινο πνεύμα προχωρά από το θεολογικό στο μεταφυσικό τρόπο σκέψης, για να καταλήξει στο θετικό τρόπο που αποτελεί την κορυφαία φάση της εξέλιξης του πνεύματος. Ο Κοντ θεωρούσε ότι η κοινωνιολογία ήταν η ανώτερη μορφή του θετικού πνεύματος και μπορούσε να συμβάλει στην ευημερία της κοινωνίας, αν χρησιμοποιούσε την επιστημονική παρατήρηση, για να κατανοήσει, να προβλέψει και να ελέγξει την ανθρώπινη συμπεριφορά. Η προσέγγιση του Κοντ βοήθησε την εξέλιξη της επιστημονικής γνώσης για την κοινωνία, σήμερα όμως δεν τυγχάνει ευρύτερης αποδοχής μεταξύ των κοινωνιολόγων, διότι δεν μπορεί να εφαρμοστεί στις σημερινές κοινωνίες.

Κ. Μαρξ (Κ. Marx, 1818-1883)

Οι ιδέες του Γερμανού στοχαστή Κ. Μαρξ επηρέασαν βαθύτατα την κοινωνιολογική σκέψη. Ο Μαρξ ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα για την ερμηνεία των μεταβολών που σημειώνονταν την εποχή της βιομηχανικής επανάστασης. Πίστευε ότι οι κοινωνικές επιστήμες θα πρέπει να στοχεύουν στην αλλαγή του κόσμου και όχι μόνο στη μελέτη του.

Ο Μαρξ ανέλυσε το καπιταλιστικό σύστημα ως έναν τρόπο παραγωγής που διαφέρει ριζικά από τα προη-

γούμενα συστήματα (αυτά των δουλοκτητικών και των φεουδαρχικών κοινωνιών). Στον καπιταλισμό «μέσα παραγωγής» (εργαλεία, μηχανές, οικοδομήματα-εργοστάσια, γη και πρώτες ύλες) ελέγχονται από τους καπιταλιστές. Έτσι, αφού οι καπιταλιστές είναι οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής, οι εργάτες οι οποίοι δεν κατέχουν τα μέσα παραγωγής, είναι υποχρεωμένοι να μισθώνουν την εργασία τους στους καπιταλιστές. Κατ' αυτό τον τρόπο όμως οι καπιταλιστές-κεφαλαιοκράτες έχουν τον έλεγχο όχι μόνο των μέσων παραγωγής, αλλά και των προϊόντων που παράγονται με τη μίσθωση των εργατών, δηλαδή των εμπορευμάτων, τα οποία διοχετεύονται στην αγορά και τους αποφέρουν «κέρδος». Ως εκ τούτου, τα μέσα, όπως και τα προϊόντα της παραγωγής γίνονται «κεφάλαιο», ατομική δηλαδή ιδιοκτησία των κεφαλαιοκρατών. Μπορούμε λοιπόν να καταλάβουμε γιατί οι καπιταλιστές κεφαλαιοκράτες αποτελούν την κυρίαρχη τάξη στη βιομηχανική κοινωνία.

Εικ.1.7
Κ. Μαρξ

Ο Μαρξ θεωρούσε ότι ο εκάστοτε τρόπος παραγωγής (η οικονομική βάση) καθορίζει τις κοινωνικές, πολιτικές και πνευματικές διαδικασίες της κοινωνίας (επικοδόμημα). Για παράδειγμα, στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής η οικονομική (ή υλική) βάση εκφράζεται από τις παραγωγικές σχέσεις των καπιταλιστών και των εργατών, ενώ το κράτος αποτελεί όργανο των καπιταλιστών.

Το κλειδί για να κατανοήσουμε το έργο του Μαρξ και την αντίληψη που είχε για την ιστορία είναι η «ταξική πάλη». Μέχρι σήμερα η ιστορία κάθε κοινωνίας είναι η ιστορία των κοινωνικών συγκρούσεων και της πάλης των τάξεων (π.χ. στο καπιταλιστικό σύστημα είναι η πάλη ανάμεσα στους κεφαλαιοκράτες και τους εργάτες).

Οι ιδέες του Μαρξ για τις κοινωνικές τάξεις και τις ταξικές διακρίσεις άσκησαν και συνεχίζουν να ασκούν μεγάλη επιρροή στους κοινωνιολόγους.

«..Στην κοινωνική παραγωγή της ζωής τους οι άνθρωποι έρχονται σε σχέσεις καθορισμένες, αναγκαίες, ανεξάρτητες από τη θέλησή τους, σε σχέσεις παραγωγικές, που αντιστοιχούν σε μια ορισμένη βαθμίδα ανάπτυξης των υλικών παραγωγικών τους δυνάμεων. Το σύνολο των παραγωγικών αυτών σχέσεων αποτελεί την οικονομική δομή της κοινωνίας, την πραγματική βάση, στην οποία υψώνονται ένα νομικό και πολιτικό οικοδόμημα στο οποίο αντιστοιχούν ορισμένες μορφές της κοινωνικής συνείδησης. Ο τρόπος παραγωγής της υλικής ζωής καθορίζει γενικά την κοινωνική, πολιτική και πνευματική διαδικασία της ζωής. Δεν είναι η συνείδηση των ανθρώπων αυτό που καθορίζει το Είναι τους, μα αντίστροφα, το κοινωνικό είναι αυτό που καθορίζει τη συνείδησή τους...»
(Κ.Μαρξ, 1978:23).

E. Ντυρκέμ (E. Durkheim, 1858-1917)

Ο Γάλλος κοινωνιολόγος Ντυρκέμ υποστήριζε ότι η κοινωνία είναι μια ηθική ενότητα ανθρώπων, οι οποίοι μοιράζονται τα ίδια συναισθήματα και την ίδια προσήλωση σε αξίες και κανόνες. Το σύνολο των αξιών και των κανόνων συγκροτεί τη «συλλογική συνείδηση», η οποία καθορίζει τη συμπεριφορά των ανθρώπων και διακρίνει μια κοινωνία. Η κοινωνική συνοχή των μελών μιας κοινωνίας εκφράζεται ως «κοινωνική αλληλεγγύη».

Οι προβιομηχανικές κοινωνίες στηρίζονταν σε αυτό που ο Ντυρκέμ ονόμασε **μηχανική αλληλεγγύη**, που σημαίνει μεγάλη κοινωνική ομοιομορφία, συνοχή και συναίνεση γύρω από τις αξίες και τις πεποιθήσεις. Σ' αυτές τις κοινωνίες υπήρχε επίσης πίεση για υπακοή στους κανόνες και μεγάλη εξάρτηση από τις παραδόσεις και την οικογένεια.

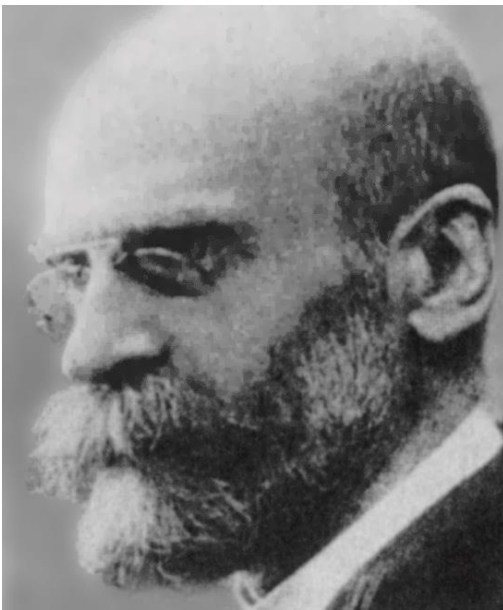
Αντίθετα, οι βιομηχανικές κοινωνίες στηρίζονται σε αυτό που ο Ντυρκέμ ονόμασε **οργανική αλληλεγγύη** η οποία βασίζεται στον υψηλό καταμερισμό εργασίας ανάμεσα σε εξειδικευμένους ρόλους. Ο υψηλός καταμερισμός εργασίας ωθεί τα μέλη των κοινωνιών αυτών στην αλληλεξάρτηση και στην ανταλλαγή αγαθών και υπηρεσιών.

Ο Ντυρκέμ ήταν ο πρώτος κοινωνιολόγος που εισήγαγε τη στατιστική στις μελέτες του και συγκεκριμένα στο έργο του Η αυτοκτονία. Έδειξε ότι ορισμένες πλευρές της ανθρώπινης συμπεριφοράς ακόμα και αυτές που τις χαρακτηρίζουμε προσωπικές, μπορεί να ερμηνευτούν κοινωνικά.

Συνέλεξε δεδομένα από διάφορες χώρες, που αφορούσαν 26.000 περιπτώσεις αυτοκτονιών τις οποίες ταξινόμησε με βάση κάποιους κοινωνικούς παράγοντες όπως είναι το θρήσκευμα, η οικογενειακή και η εργασι-

ακή κατάσταση. Ύστερα από ενδελεχή ανάλυση κατέδειξε ότι οι παράγοντες αυτοί ασκούν τεράστια επιρροή στην αυτοκαταστροφική συμπεριφορά των ανθρώπων, που φτάνει ως την αυτοκτονία. Εξάλλου, η προτροπή του: «μελετήστε τα κοινωνικά γεγονότα ως πράγματα» σήμαινε ότι η κοινωνική ζωή έπρεπε να αναλυθεί με την ίδια επιστημονική αυστηρότητα που χαρακτήριζε την ανάλυση των φυσικών φαινομένων.

«... η κοινωνία δεν μπορεί να κάνει αισθητή την επιρροή της παρά μόνο αν επιδρά και δεν επιδρά παρά μόνο αν τα άτομα που την αποτελούν συναθροίζονται και δρουν από κοινού...» (E. Durkheim, 196 1:466).

Εικ.1.8
Ε. Ντυρκέμ

Αυτό που ήθελε να μελετήσει ο Ντυρκέμ ήταν το κατά πόσον τα ποσοστά και οι αιτίες αυτοκτονιών συνδέονταν με το βαθμό κοινωνικής ενσωμάτωσης των αυτοχείρων, αποκλείοντας κατ' αυτό τον τρόπο τους κλιματικούς και τους ψυχολογικούς παράγοντες.

Έτσι, προσδιόρισε τρεις τύπους αυτοκτονιών:

1. Την εγωιστική αυτοκτονία, που παρατηρείται ότι αυξάνεται όταν τα άτομα δεν έχουν αναπτύξει αρκετούς

κοινωνικούς δεσμούς. Για παράδειγμα, οι ανύπαντροι ενήλικες αυτοκτονούν συχνότερα από ό,τι οι παντρεμένοι.

2. Την αλτρουιστική αυτοκτονία, που παρατηρείται όταν οι κοινωνικοί δεσμοί είναι πολύ δυνατοί. Οι μαζικές αυτοκτονίες μελών διάφορων θρησκευτικών οργανώσεων ή ατόμων που εκπαιδεύονται στο να δίνουν τη ζωή τους για την πατρίδα (π.χ. «καμικάζι») αποτελούν παραδείγματα αυτού του τύπου αυτοκτονίας.

3. Την ανομική αυτοκτονία, που εμφανίζεται σε περιόδους κατά τις οποίες παρατηρείται κοινωνική αποδιοργάνωση. Για παράδειγμα, οι ανομικές αυτοκτονίες αυξάνονται σε περιόδους οικονομικής κρίσης, αλλά και σε περιόδους ευημερίας, γιατί οι άνθρωποι χάνουν τους κοινωνικούς δεσμούς τους.

Η έννοια της ανομίας είναι βασική στο έργο του Ντυρκέμ, ο οποίος τη συνδέει με τις μεταβολές που παρατηρούνται στο σύγχρονο κόσμο, μεταβολές που είναι τόσο γρήγορες και τόσο έντονες, ώστε να δημιουργούν σε πολλούς ανθρώπους συναισθήματα ματαιότητας ή απελπισίας.

M. Βέμπερ (M. Weber, 1864-1920)

Ο Γερμανός κοινωνιολόγος Βέμπερ ασχολήθηκε με πολλά κοινωνικά ζητήματα όπως, για παράδειγμα, με τις έννοιες της δύναμης και της εξουσίας, με τις θρησκείες ανά τον κόσμο, με τη βαθύτερη φύση των κοινωνικών τάξεων, καθώς και με την ανάπτυξη της γραφειοκρατίας ως κοινωνικού φαινομένου. Χάρη στην ποιότητα της σκέψης και του έργου του, αλλά και της ποικιλίας των ενδιαφερόντων του, ο Βέμπερ είχε καθοριστική επιρροή στην ανάπτυξη της κοινωνιολογίας.

Θεώρησε τον εξορθολογισμό ως ένα κλειδί που μας επιτρέπει να δούμε τη μετάβαση από την προβιομηχανική στην καπιταλιστική βιομηχανική κοινωνία. Ο ορθολογισμός είναι αυτός που δίνει έμφαση στη λογική και τον προγραμματισμό. Το σύστημα εξορθολογισμού είναι απρόσωπο, λειτουργεί στο πλαίσιο τυπικών κανόνων και απετέλεσε το κύριο χαρακτηριστικό του καπιταλισμού και του δυτικού πολιτισμού. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα εξορθολογισμού είναι η περίπτωση της οικονομικής δραστηριότητας: η οργάνωση της καπιταλιστικής επιχειρηματικής δραστηριότητας χαρακτηρίζεται από ορθολογική οργάνωση της εργασίας μέσα στο εργοστάσιο, αλλά και από ορθολογική εκτίμηση των ευκαιριών στην αγορά. Ο Βέμπερ θεώρησε ότι ο ορθολογικός τρόπος δράσης και οργάνωσης που καθορίζει όλους τους τομείς της καπιταλιστικής κοινωνίας (οικονομία, κράτος, νομικοί θεσμοί, γραφειοκρατία κτλ.) στηρίχτηκε στην επιστήμη και εξελίχτηκε παράλληλα με την επικράτηση της τεχνολογίας.

Στις προβιομηχανικές κοινωνίες κυριαρχούσε η προκατάληψη, το συναίσθημα και η τύχη. Έτσι, η γεωργική παραγωγή καθοριζόταν από τη μοίρα ή άλλες υπερφυσικές δυνάμεις. Η επικράτηση του καπιταλισμού είχε ως αποτέλεσμα, μεταξύ άλλων, την υποχώρηση των θρησκευτικών και των ηθικών αξιών, καθώς και των παραδοσιακών τρόπων προσανατολισμού της δράσης των ανθρώπων που κυριαρχούσαν στις προκαπιταλιστικές κοινωνίες.

Ο Βέμπερ υποστήριζε ότι οι άνθρωποι δρουν με βάση τη δική τους αντίληψη για τα πράγματα. Οι κοινωνιολόγοι πρέπει να ανακαλύψουν τα προσωπικά νοήματα και τις αξίες των ανθρώπων. Για να ανακαλύψουμε αυτά τα νοήματα, θα πρέπει να «μπούμε στη θέση του άλλου», να δούμε τα πράγματα από τη δική του

οπτική γωνία. Μόνο έτσι θα καταλάβουμε την κοινωνική συμπεριφορά του και τις αιτίες της.

Εικ.1.9
Μ.Βέμπερ

Ο Βέμπερ διέκρινε την κοινωνική δράση του ατόμου:

- 1. σε ορθολογική, που είναι η δράση σε σχέση με ένα σκοπό (π.χ. τη δράση ενός επιχειρηματία που προσπαθεί να μεγιστοποιήσει τα κέρδη του),**
- 2. σε σχέση με μια αξία (π.χ. ο στρατιώτης που προτιμά να πεθάνει παρά να εγκαταλείψει τη σημαία στο πεδίο της μάχης),**
- 3. σε συγκινησιακή δράση (π.χ. ο άνθρωπος που κλέβει γιατί τον έκλεψαν),**
- 4. σε παραδοσιακή δράση (π.χ. η Ελληνίδα χήρα που φοράει μαύρα, για να δείξει το πένθος της).**

Οι μορφές αυτές κοινωνικής πράξης είναι κατά τον Βέμπερ **ιδεατοί τύποι**, έννοιες δηλαδή που καταγράφουν το νόημα της δράσης. Τους ιδεατούς τύπους κατασκευάζει ο ερευνητής ως εργαλεία για την κατανόηση των πραγματικών κοινωνικών πράξεων, αλλά και των κοινωνικών φαινομένων και διαδικασιών. Έτσι, για πα-

ράδειγμα, ο Βέμπερ κατέγραψε τους ιδεατούς τύπους όχι μόνον των κοινωνικών πράξεων, αλλά και τον ιδεατό τύπο της γραφειοκρατίας, της εξουσίας κτλ. Η γραφειοκρατία, ως ορθολογικός τρόπος δράσης, ρυθμίζει τις σχέσεις των ανθρώπων με το κράτος στη βάση κάποιων κανόνων. Με τη χρήση του ιδεατού τύπου της γραφειοκρατίας προσπαθούμε να ανιχνεύσουμε τις αποκλίσεις ανάμεσα στο πραγματικό φαινόμενο της γραφειοκρατίας (με τα προβλήματα ή τις δυσλειτουργίες της) και την ιδεατή εικόνα αυτής. Σημειώνουμε ότι η έννοια της γραφειοκρατίας στη σκέψη του Βέμπερ δεν ήταν αρνητικά φορτισμένη, όπως είναι στις μέρες μας.

1.2.3 Κοινωνιολογικές σχολές

Στην προσπάθειά τους να συστηματοποιήσουν τη σκέψη τους οι κοινωνιολόγοι έχουν προχωρήσει στην ταξινόμηση των διάφορων θεωριών των θεμελιωτών της επιστήμης τους, αλλά και των σύγχρονων κοινωνιολόγων από διάφορες σχολές. Αν και οι σχολές είναι πολλές, το παρόν εγχειρίδιο θα περιοριστεί στην παρουσίαση των τριών κυρίαρχων σχολών: της σχολής των λειτουργιστών (ή της συναίνεσης ισορροπίας), της σχολής των συγκρούσεων και της σχολής της κοινωνικής (συμβολικής) αλληλεπίδρασης.

Η σχολή του λειτουργισμού

Ο λειτουργισμός (ή φονξιοναλισμός) είναι μια θεωρητική προσέγγιση στην οποία εντάσσονται έργα των κλασικών (Α. Κοντ, Χ. Σπένσερ, Ε. Ντυρκέμ) αλλά και έργα μεταγενέστερων Αμερικανών κοινωνιολόγων (Τ. Πάρσονς, Ρ. Μέρτον). Η σχολή αυτή ονομάστηκε «λειτουργισμός» (ή «φονξιοναλισμός») εξαιτίας της έμφασης που έδωσε στις λειτουργίες (functions) των θε-

σμών. Κυριάρχησε ουσιαστικά άνευ αντιπάλου κατά το μεγαλύτερο μέρος του 20ού αιώνα.

Οι λειτουργιστές ισχυρίζονται ότι, όπως το ανθρώπινο σώμα είναι ένα σύστημα που έχει ορισμένες ανάγκες (π.χ. τροφή) και αποτελείται από αλληλοσχετιζόμενα μέρη (π.χ. πεπτικό σύστημα) τα οποία λειτουργούν για να ικανοποιήσουν αυτές τις ανάγκες, έτσι και η κοινωνία πρέπει να έχει ορισμένα χαρακτηριστικά (προαπαιτούμενα) για να επιβιώσει. Για παράδειγμα, υποστηρίζουν ότι η κοινωνία πρέπει να είναι σε θέση να παίρνει από το περιβάλλον ό,τι της είναι απαραίτητο για να επιβιώσει (τρόφιμα, καύσιμα, πρώτες ύλες) και να αναπαραχθεί. Εξάλλου η κοινωνία χρειάζεται να διασφαλίσει τη λειτουργία της με έναν επαρκή αριθμό ατόμων, τα οποία να έχουν διαφορετικά συμφέροντα και δεξιότητες. Η λειτουργία της κοινωνίας είναι εφικτή, εφόσον τα άτομα ασκούν τους διαφορετικούς ρόλους τους.

Σε κάθε κοινωνία πρέπει να υπάρχει ένα επαρκές σύστημα επικοινωνίας και ένας κοινός πολιτισμικός κώδικας, ώστε τα άτομα να επικοινωνούν, αλλά και να βλέπουν τον κόσμο κατά τον ίδιο τρόπο. Για τους παραπάνω λόγους η κοινωνία οφείλει να κοινωνικοποιεί τα μέλη της και στη συνέχεια να ελέγχει αν έχουν εσωτερικεύσει τις κατάλληλες αξίες.

Από τα τέλη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1960 ο Πάρσονς (T. Parsons, 1902-1979) κυριάρχησε στην αγγλόφωνη κοινωνιολογία. Ο στοχασμός του περιστρέφεται γύρω από τη σχέση ατόμου κοινωνίας.

Κατά τον Ρ. Μέρτον (R. Merton, 1910-2003), η κοινωνική πραγματικότητα προσεγγίζεται με βάση τις ιδέες και τους κανόνες που ακολουθούν τα ίδια τα άτομα. Η κοινωνική ζωή είναι, σύμφωνα με τον Πάρσονς, ένα σύστημα, δηλαδή ένα πλέγμα διάφορων σχέσεων οι οποίες τείνουν προς τη σταθερότητα και την ισορροπία.

Γι' αυτό το λόγο η οργανωτική αρχή της θεωρίας του είναι η έννοια του **συστήματος**.

Ο Μέρτον εξειδίκευσε ακόμη περισσότερο το λειτουργιστικό μοντέλο. Επισήμανε την ύπαρξη πολλών εναλλακτικών μορφών λειτουργιών, ιδίως σε οικουμενικούς θεσμούς όπως είναι, για παράδειγμα, η οικογένεια, η οποία διαφοροποιείται στις διάφορες κοινωνίες ως προς τη μορφή ή τις λειτουργίες της.

Το μοντέλο του λειτουργισμού χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται ακόμη από την κοινωνιολογία, προκειμένου αυτή να μελετήσει και να ερμηνεύσει την κοινωνία, τους θεσμούς, τις λειτουργίες και τις δυσλειτουργίες τους.

«...οι λειτουργιστές περιορίζονταν στην ανάλυση της κοινωνίας ως συνόλου, αλλά ο Μέρτον κατέστησε σαφές ότι η ανάλυση αυτή θα μπορούσε να εφαρμοστεί στο επίπεδο ... ενός θεσμού...Για παράδειγμα, η δουλεία στο Νότο των Η.Π.Α. σαφώς είχε θετικά αποτελέσματα για τους λευκούς Νοτίους, όπως ήταν η προσφορά φθηνής εργασίας, η στήριξη της οικονομίας του βαμβακιού και το κοινωνικό κύρος που εκφράζει η κατοχή δούλων... Είχε όμως και δυσλειτουργίες, όπως ήταν η υπερβολική εξάρτηση των Νοτίων από μια αγροτική οικονομία και κατά συνέπεια η έλλειψη προετοιμασίας. για την εκβιομηχάνιση... Ο Μέρτον εισήγαγε τις έννοιες της έκδηλης και λανθάνουσας λειτουργίας... η έκδηλη λειτουργία της δουλείας ήταν η αύξηση της οικονομικής παραγωγικότητας στο Νότο, ενώ η λανθάνουσα λειτουργία ήταν η δημιουργία μιας υποβαθμισμένης κοινωνικής τάξης, που εξυπηρετούσε...την ανύψωση των λευκών του Νότου..» (G. Ritzer, 2003:57).

Η σχολή των συγκρούσεων

Οι θεωρητικοί αυτής της σχολής ισχυρίζονται ότι οι συγκρούσεις στην κοινωνία είναι αναπόφευκτες λόγω της συνεχούς παραγωγής ανισοτήτων. Πηγή έμπνευσης των θεωρητικών αυτών ήταν ο Κ. Μαρξ, ο οποίος υποστήριξε ότι υπάρχει αμείωτος ανταγωνισμός μεταξύ της αστικής και της εργατικής τάξης. Ο ανταγωνισμός αυτός, χαρακτηριστικό γνώρισμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, φέρνει σε αντιπαράθεση τους κατόχους των μέσων παραγωγής με τους προλετάρους, που στερούνται αυτά τα μέσα. Η αντιπαράθεση αυτή ή αλλιώς, **πάλη των τάξεων**, είναι, σύμφωνα με τον Μαρξ, ο μοχλός της ιστορίας.

Ο Μαρξ μελέτησε την εργασία και διατύπωσε την έννοια της **υπεραξίας** που παράγει ο εργαζόμενος. Τι είναι η **υπεραξία**; Σύμφωνα με τον Μαρξ, οι μισθοί των εργατών δεν αντιστοιχούν στην πλήρη αξία των αγαθών που παράγουν ένα μόνο μέρος του εργάσιμου χρόνου τους αντιστοιχεί στην παραγωγή αγαθών ίσης αξίας με τις δαπάνες των δικών τους αναγκών συντήρησης (ελάχιστος μισθός). Τα αγαθά που παράγουν τον υπόλοιπο εργάσιμο χρόνο τους αντιστοιχούν στην **επιπλέον αξία**, δηλαδή στην **υπεραξία**, την οποία ιδιοποιούνται οι καπιταλιστές με τη μορφή του κέρδους.

Εκπρόσωπος της σχολής αυτής είναι και ο Ρ. Ντάρεντορφ (γενν. το 1929), ο οποίος προσεγγίζει θεωρητικά εκτός από την έννοια της κοινωνικής τάξης, και αυτήν της κοινωνικής δύναμης. Οι συγκρούσεις στην κοινωνία δε σχετίζονται μόνο με την κατοχή του πλούτου, αλλά και με την κατοχή της κοινωνικής δύναμης ανάμεσα σε διαφορετικές ομάδες συμφερόντων. Οι κυρίαρχες ομάδες επιδιώκουν τη διατήρηση των δεδομέ-

νων σχέσεων, ενώ οι κυριαρχούμενες ομάδες επιδιώκουν την ανατροπή τους.

Όταν γίνεται ανακατανομή της εξουσίας, η σύγκρουση παύει να υφίσταται προσωρινά, για να επανέλθει, όταν επέλθει νέα ισορροπία στις σχέσεις εξουσίας. Έτσι, ο κύκλος των συγκρούσεων φαίνεται να είναι αέναος.

Εικ.1.10 Η κατάληψη των χειμερινών ανακτόρων του τσάρου από ένοπλους εργάτες (μπολσεβίκους) κατά την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917 στη Ρωσία (Universal History of the World, Golden Press, New York).

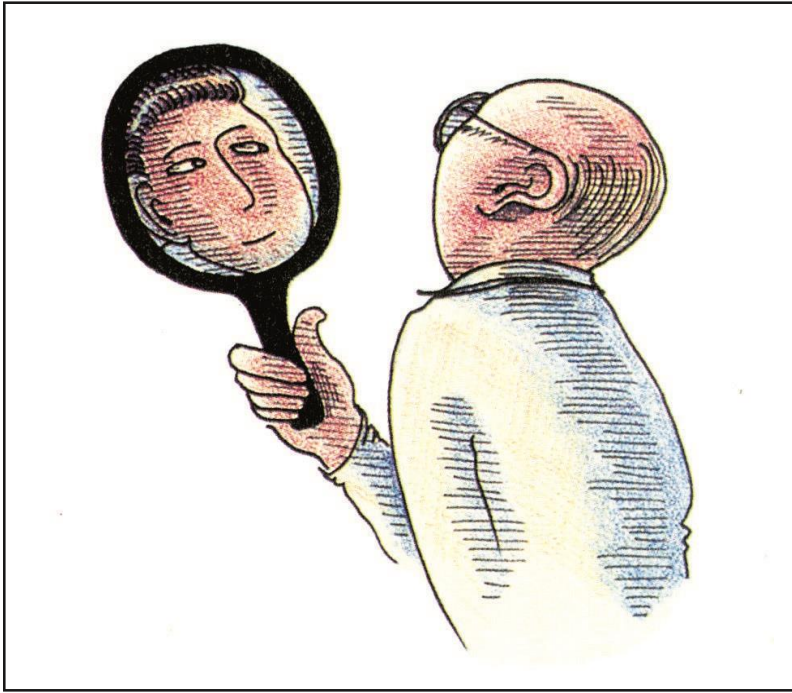
Η σχολή της συμβολικής αλληλεπίδρασης

Αλληλεπίδραση είναι η δραστηριότητα που αναπτύσσεται μεταξύ δύο ή περισσότερων προσώπων κατά την οποία ο καθένας δρα (ενεργεί προς την κατεύθυνση του άλλου ή των άλλων) με βάση την εκδηλούμενη ή προσδοκώμενη αντίδραση του άλλου.

Η συνεχής αλληλεπίδραση του ενός με τον άλλον (ή τους άλλους) είναι εφικτή μέσω της γλώσσας (λέξεις, χειρονομίες, γκριμάτσες). Η σχολή αυτή ονομάστηκε σχολή της συμβολικής αλληλεπίδρασης (ή της κοινωνικής διαντίδρασης), διότι κατά τη διάρκεια της αλληλεπίδρασης παράγονται ποικίλα νοήματα μέσω των γλωσσικών κατηγοριών, τα οποία βοηθούν να γίνεται αντιληπτός ο κόσμος γύρω μας. Οι γλωσσικές κατηγορίες ποικίλλουν μεταξύ διαφορετικών κοινωνιών, αλλά και στο πλαίσιο της ίδιας της κοινωνίας.

Η σχολή αυτή θεμελιώθηκε από τους Τσ. Κούλεϋ (C. Cooley, 1864-1929) και Τζ. Μιντ (G. Mead, 1863-1932), ενώ παραλλαγές της βασικής θεωρίας της σχολής αναπτύχθηκαν από σύγχρονους κοινωνιολόγους όπως ο Ε. Γκόφμαν (E. Goffman, 1922-1982).

Ο Κούλεϋ συνέβαλε στη θεωρία της κοινωνικής αλληλεπίδρασης με τον «κοινωνικό καθρεφτισμό του εαυτού μας» (κατοπτρικός εαυτός). Το παιδί διαμορφώνει την αυτοεικόνα και τη συμπεριφορά του ανάλογα με το πώς φαντάζεται ότι το βλέπουν οι άλλοι. Αν φαντάζεται ότι οι άλλοι έχουν θετική εικόνα γι' αυτό, ότι οι άλλοι επιδοκιμάζουν τις ενδεχόμενες πράξεις του, θα αισθανθεί περηφάνια, ενώ αντίθετα αν φαντάζεται ότι οι άλλοι έχουν αρνητική εικόνα γι' αυτό και αποδοκιμάζουν τις ενδεχόμενες πράξεις του, θα αισθανθεί ντροπή και ταπείνωση.

Εικ.1.11

Η αυτοεικόνα μέσα από τα μάτια των άλλων(J.Shepard & R. Grenne and You, National Textbook Co., 2001)

Επομένως η διαμόρφωση της αυτοεικόνας μας εξαρτάται από την ταυτότητα των άλλων. Οι θεμελιωτές της σχολής της συμβολικής αλληλεπίδρασης ονόμασαν «σημαντικούς άλλους» όλα τα άτομα που επηρεάζουν περισσότερο την αυτοεικόνα και τη συμπεριφορά μας και τα οποία είναι συγκεκριμένα πρόσωπα του περιβάλλοντός μας.

Ο Ε. Γκόφμαν μελέτησε την αλληλεπίδραση στις καθημερινές και πολλές φορές φευγαλέες συναντήσεις των ανθρώπων. Διέκρινε την κοινωνική ζωή σε στιγμές που λαμβάνουν χώρα στο προσκήνιο και σε στιγμές που λαμβάνουν χώρα στο παρασκήνιο. Στο προσκήνιο γίνονται όλες εκείνες οι συναντήσεις κατά τις οποίες τα άτομα υποδύονται τυπικούς ρόλους. Είναι στιγμές που θεωρούνται «παραστάσεις επί σκηνής» και που συχνά απαιτούν τη συνεργασία με άλλα άτομα. Για παράδειγμα, δύο πολιτικοί από το ίδιο κόμμα μπορεί να δείξουν μπροστά στην κάμερα της τηλεόρασης αγαπημένοι και φίλοι, παρά το γεγονός ότι αντιπαθούν ο ένας τον άλλο. Ένα αντρόγυνο μπροστά στα παιδιά του δείχνει ότι είναι αγαπημένο όταν κοιμούνται όμως τα παιδιά,

ξεσπά άγριος καβγάς.

Από την άλλη πλευρά, όταν οι άνθρωποι βρίσκονται στα «παρασκήνια», χαλαρώνουν και εκδηλώνουν ελεύθερα τα συναισθήματά τους, αλλά και τρόπους συμπεριφοράς που κρατούν σε έλεγχο όταν βρίσκονται «πάνω στη σκηνή». Σε αυτές τις στιγμές της χαλάρωσης επιτρέπονται πράγματα που δεν επιτρέπονται «επί σκηνής» όπως, για παράδειγμα, οι απροκάλυπτες σεξουαλικές κουβέντες, το ατημέλητο ντύσιμο, η χρήση κάποιας διαλέκτου, πειράγματα και τολμηρές χειρονομίες, αγενείς προς τους άλλους ενέργειες που αποφεύγονται μπροστά στο κοινό.

Η έννοια της συμβολικής αλληλεπίδρασης βρίσκεται επίσης στο επίκεντρο της σχολής της κοινωνικής κατασκευής (ή σχολής του κονστρουκτιβισμού). Σύμφωνα με την προσέγγιση αυτή, η κοινωνική ζωή είναι ένα ρευστό και διαρκώς «επαναδιαπραγματευόμενο» σύνολο από κοινωνικές πρακτικές, βρίσκεται δηλαδή σε συνεχή αναδιαμόρφωση μέσω των τρόπων αμοιβαίας κατανόησης και δράσης των ατόμων. Τα άτομα μοιράζονται τρόπους σκέψης, ιδέες, αξίες και έννοιες, καθώς αλληλεπιδρούν. Έτσι, «κατασκευάζουν» «κοινωνικούς κόσμους», δηλαδή δίνουν ευρύτερο νόημα στις άμεσες εμπειρίες της καθημερινής ζωής. Οι κοινές πρακτικές, τα νοήματα και η γλώσσα που μοιράζονται τα άτομα μεταξύ τους συνιστούν τους μηχανισμούς μέσω των οποίων η κοινωνική ζωή διαμορφώνεται σε συνεκτικό σύνολο. Με άλλα λόγια, οι άνθρωποι μέσα από τις κοινωνικές τους σχέσεις «κατασκευάζουν» την καθημερινή πραγματικότητα και την αντιλαμβάνονται ως δεδομένη, νομιμοποιημένη και «φυσική». Η συνεχής αυτή αναδιαμόρφωση της πραγματικότητας μας επιτρέπει να συλλάβουμε αφενός τους κοινωνικούς θεσμούς ως τους επαναλαμβανόμενους και παγιωμένους τρόπους αμοιβαίων πρακτικών και αμοιβαίας (διυποκειμενικής) κατα-

νόησης και συμπεριφοράς, και αφετέρου την κοινωνία ως μια πολιτισμική και συμβολική «κατασκευή» (Berger & Luckmann, 1967).

1.3. Η διεπιστημονική προσέγγιση

Οι κοινωνικές επιστήμες (κοινωνιολογία, οικονομία, ιστορία, πολιτική επιστήμη, ψυχολογία κτλ.) προσπαθούν με τις επιστημονικές μεθόδους που διαθέτει, η καθεμιά να κατανοήσουν την ανθρώπινη συμπεριφορά. Στην προσπάθεια αυτή, και σε ερευνητικό επίπεδο, οι επιστήμες αυτές συνεργάζονται. (βλ. επόμενο πίνακα)

Αν πάρουμε για παράδειγμα την οικογένεια, θα δούμε ότι, ενώ το θέμα είναι το ίδιο, τα ερωτήματα ή οι υποθέσεις εργασίας κάθε επιστήμης είναι διαφορετικές.

Έτσι η κοινωνιολογία μπορεί να μελετήσει τη σχέση του επαγγέλματος της γυναίκας και του μεγέθους της οικογένειας. Η ψυχολογία μπορεί να μελετήσει τη νοητική ανάπτυξη των παιδιών σε μια πολυμελή οικογένεια. Η οικονομία μπορεί να μελετήσει την οικονομική κατάσταση της οικογένειας. Η πολιτική επιστήμη μπορεί να μελετήσει την εκλογική συμπεριφορά της οικογένειας σε σχέση με την κοινωνική της προέλευση (ή ακόμα τις πολιτικές προτιμήσεις μιας οικογένειας και το πώς αυτές διαφοροποιούνται στο πλαίσιο της). Η ιστορία μπορεί να μελετήσει τη φύση και το ρόλο της οικογένειας σε μια συγκεκριμένη περίοδο (π.χ. φεουδαρχία). Συνεπώς το πλεονέκτημα της διεπιστημονικής προσέγγισης είναι η σφαιρική κατανόηση του εξεταζόμενου θέματος.

Κοινωνικές επιστήμες	Περιγραφή αντικειμένου	Παράδειγμα
Κοινωνιολογία	<p>Η κοινωνιολογία περιγράφει την ανθρώπινη συμπεριφορά από την οπτική της κοινωνικής ομάδας (και όχι από την οπτική του ατόμου). Επικεντρώνεται στους τύπους των κοινωνικών σχέσεων στις σύγχρονες κοινωνίες.</p>	<p>Ποια η σχέση ανάμεσα στη καριέρα των γυναικών και το μέγεθος της οικογένειας;</p>
Κοινωνική Ανθρωπολογία	<p>Η κοινωνική ανθρωπολογία μελετά την κοινωνική ζωή κυρίως αγροτικών κοινωνιών.</p>	<p>Ποια η σχέση του συστήματος συγγένειας με τη μεταβίβαση της περιουσίας και του κύρους από τη μια γενιά στην άλλη;</p>
Ψυχολογία	<p>Η ψυχολογία ερευνά τα ψυχικά φαινόμενα (προσωπικότητα, συναισθήματα, ικανότητες κ.τ.λ.) και τους νόμους που τα καθορίζουν.</p>	<p>Πώς επιδρά η σειρά γέννησης ενός παιδιού στη συναισθηματική του ανάπτυξη;</p>

Οικονομική Επιστήμη	Η οικονομία μελετά την παραγωγή, την κατανομή και την κατανάλωση αγαθών και υπηρεσιών.	Ποιο είναι το ετήσιο εισόδημα των οικογενειών στις αστικές και αγροτικές περιοχές;
Πολιτική επιστήμη	Η πολιτική επιστήμη μελετά θέματα εκλογικής συμπεριφοράς, καθώς και ανάδειξης, κατανομής και διαχείρισης της εξουσίας σε διαφορετικά επίπεδα της κοινωνικής οργάνωσης (π,χ, οργανισμός, κοινότητα, κοινω-νία και διεθνής κοινότητα).	Ποια η σχέση ανάμεσα στη κοινωνική καταγωγή και την εκλογική συμπεριφορά;
Ιστορία	Η ιστορία μελετά όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες (πολιτικές, οικονομικές, κοινωνικές κ.ά.) που έλαβαν χώρα κατά το παρελθόν.	Ποια είναι η φύση της οικογένειας στην Αρχαία Ελλάδα ή στη φεουδαρχική Ευρώπη;

1.4. Η χρησιμότητα της κοινωνιολογίας

Η κοινωνιολογία ως επιστήμη μελετά την κοινωνία, την οργάνωση της και τις συμπεριφορές των ατόμων και των κοινωνικών ομάδων σε σχέση με διάφορους κοινωνικούς παράγοντες. Ποια ακριβώς είναι η χρησιμότητά της;

1. Η κοινωνιολογία διαφωτίζει τις κοινωνικές παραμέτρους ζητημάτων ή φαινομένων όπως είναι η οικογενειακή ζωή των εργαζόμενων γυναικών, οι επαγγελματικές προσδοκίες των νέων ή τα διαζύγια. Για παράδειγμα, το διαζύγιο της κ. Μ. αποτελεί για την κοινωνιολογία πεδίο βασικής έρευνας η οποία πραγματοποιείται με την ανάδειξη των κοινωνικών παραμέτρων του διαζυγίου. Η διαδικασία αναζήτησης αυτών των κοινωνικών παραμέτρων γίνεται με την αξιοποίηση των εργαλείων (π.χ. ερωτηματολόγια) και των μεθόδων (π.χ. συγκριτική μέθοδος) της κοινωνιολογικής έρευνας. Η κοινωνιολογία είναι αυτή που συνδέει το διαζύγιο με τις επαγγελματικές προσδοκίες της κ. Μ., με την αλλαγή γενικότερα της θέσης της γυναίκας κτλ.

2. Η κοινωνιολογία συμβάλλει στην απελευθέρωση των ατόμων από τη μοιρολατρία. Αν παρακολουθήσουμε την ιστορία της επιστήμης αυτής, θα δούμε ότι πάντα η κοινωνιολογία εντασσόταν σε ένα κίνημα χειραφέτησης και αυτογνωσίας της ίδιας της κοινωνίας, γιατί είναι μια κριτική επιστήμη που αποκαλύπτει το πώς δρουν «υπογείως» κάποιοι μηχανισμοί και έρχεται σε ρήξη με την επικρατούσα άποψη. Πράγματι, μπορεί να βοηθήσει τους ανθρώπους να γίνουν περισσότερο κύριοι της συλλογικής μοίρας τους, βοηθώντας τους να προσανατολιστούν προς ρεαλιστικές δράσεις. Η επιστήμη αυτή, λόγω της κριτικής φύσης της, στάθηκε πολλές φορές στο πλευρό των κάθε λογής καταπιεσμένων και έδωσε

φωνή σε ομάδες που βρίσκονται έξω ή μακριά από τα κέντρα εξουσίας (χωρίς βέβαια να παραλείψουμε και τις περιπτώσεις εκείνες που η συγκεκριμένη επιστήμη στάθηκε στο πλευρό της εκάστοτε εξουσίας).

3. Τα πορίσματα των κοινωνιολογικών ερευνών έχουν πρακτικές εφαρμογές στη ζωή των ανθρώπων. Αυτό ήταν το όραμα και το κίνητρο των θεμελιωτών της κοινωνιολογίας. Ο Ντυρκέμ θεωρούσε ότι η κοινωνιολογία συμβάλλει στην αλλαγή της κοινωνίας. Σήμερα είναι μεγάλος ο αριθμός των πρακτικών χρήσεων της κοινωνιολογικής έρευνας. Θα αναφέρουμε ένα παράδειγμα από την έρευνα «Κοινωνικοοικονομικοί προσδιοριστικοί παράγοντες της γονιμότητας στην Ελλάδα» (Χ. Συμεωνίδου, 1997 Ε.Κ.Κ.Ε.).

Οι τρεις κυριότεροι παράγοντες που επηρεάζουν τη γονιμότητα σε ολόκληρη την Ελλάδα είναι:

- η ελλιπής στήριξη της οικογένειας (π.χ. μη επαρκής αριθμός παιδικών σταθμών),
- η ανυπαρξία αποτελεσματικών μέτρων για την εργαζόμενη μητέρα και
- το στεγαστικό πρόβλημα.

Στην έρευνα αυτή αναλύεται η ασυμβατότητα μητρότητας και εργασίας, ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα, καθώς και η αλλαγή του τρόπου ζωής, των στάσεων και των αντιλήψεων κατά φύλο και κατά περιοχές.

Οι προτάσεις στις οποίες καταλήγει η έρευνα αφορούν μέτρα για τη «συμφιλίωση» της οικογενειακής και της εργασιακής ζωής των ζευγαριών, το στεγαστικό ζήτημα, την εισοδηματική πολιτική και άλλες επιμέρους παρεμβάσεις, όπως είναι η δημιουργία κέντρων οικογενειακού προγραμματισμού, η συνεχής παρακολούθηση του φαινομένου της γονιμότητας μέσω ερευνών και το κόστος ανατροφής των παιδιών.

Να επισημάνουμε ότι η εφαρμογή των πορισμάτων των κοινωνιολογικών ερευνών δεν εξαρτάται από τους

κοινωνιολόγους, αλλά εμπίπτει στο πεδίο της ασκούμενης πολιτικής.

4. Οι μέθοδοι, οι οπτικές και τα ερευνητικά πορίσματα της κοινωνιολογίας χρησιμοποιούνται εκτενώς από τις υπόλοιπες κοινωνικές επιστήμες για παράδειγμα, η νομική ενδιαφέρεται για τις κοινωνικές αιτίες του εγκλήματος, τις οποίες έχει διερευνήσει διεξοδικά η κοινωνιολογία, η πολιτική επιστήμη ενδιαφέρεται για την εκλογική συμπεριφορά, η οποία όμως προσδιορίζεται από κοινωνικά και οικονομικά χαρακτηριστικά που ερευνά η κοινωνιολογία.

1.5. Η κοινωνιολογία στην Ελλάδα

Η κοινωνιολογία εμφανίζεται στην Ελλάδα στις αρχές του 20ού αιώνα με την ίδρυση της Κοινωνιολογικής Εταιρείας, που είχε ως στόχο τη διάδοση των κοινωνικών επιστημών, αλλά και τη μεταρρύθμιση της ελληνικής κοινωνίας. Γι' αυτό το λόγο θεωρήθηκε περισσότερο ένα πολιτικό κίνημα. Ιδρυτής της Κοινωνιολογικής Εταιρείας υπήρξε ο Αλ. Παπαναστασίου (1908), ενώ σημαντικό ρόλο έπαιξε και ο Δ. Καλιτσουνάκης με το περιοδικό του Αρχές Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών (1921).

Το 1983 ιδρύθηκε στην Αθήνα ο Σύλλογος Ελλήνων Κοινωνιολόγων, ο οποίος στη συνέχεια εξαπλώθηκε σε όλη την Ελλάδα. Ο Σύλλογος αυτός με το έργο του (διοργάνωση ημερίδων, συνεδρίων, σεμιναρίων κτλ.), καθώς και με την εκδοτική του δραστηριότητα συμβάλλει στην προαγωγή και την ανάπτυξη του κοινωνιολογικού λόγου στη χώρα μας.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ (1909)

§ 1

«Ίδρύεται ἐν Ἀθήναις Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ‘Κοινωνιολογική Ἐταιρεία’, σκοπῶν:

I) Νά ὑποβοηθήσῃ τὰς φιλοσοφικάς, κοινωνιολογικάς καί οἰκονομικάς μελέτας καί νά τὰς ἐκλαικεύσῃ.

II) Νά ἐργασθῆ, ὅπως ἀναγνωρισθῆ πρακτικῶς ἡ πολιτική ἀρχή, ὅτι:

α) σκοπὸς τῆς πολιτείας εἶνε ἡ δι’ ὅλα τὰ μέλη τῆς κοινωνίας ἐξασφάλισις καὶ προαγωγή ἐξ’ ἴσου εὐνοϊκῶν συνθηκῶν πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς προσωπικότητος τῶν.

β) πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου, ὁ ὅποῖος δὲν εἶνε δυνατόν νά πληρωθῆ τελείως, ἂν μὴ κατὰστῶσι κοινά τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς καὶ ρυθμισθῆ ἡ διανομή τοῦ πλοῦτου ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἐκάστου, πρέπει νά μεταβάλλεται βαθμιαίως ὁ οἰκονομικὸς καί πολιτειακὸς ὀργανισμὸς κατὰ τὸ ἐκάστοτε δυνατόν μέτρον, ἀδιαφόρως πρὸς τὴν ἐκ τούτου βλάβην τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων ὠρισμένων προσώπων ἢ τάξεων

γ) πρὸς τοιαύτην βαθμιαίαν ἐπίτευξιν τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ εἶνε ἀπαραίτητος ἡ ὀργάνωσις τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ εἰς οἰκονομικοὺς συνεταιρισμοὺς καί ἴδιον πολιτικόν κόμμα.

§ 2

Ἡ Κοινωνιολογική Ἐταιρεία ἐπιδιώκει τὸν σκοπὸν τῆς δι’ ἐπιστημονικῶν συζητήσεων, ἐκδόσεως συγγραμμάτων καί ἐφημερίδος, λαϊκῶν ὀμιλιῶν καί παντός ἄλλου προσφόρου μέσου.

§ 3

Μέλη εκλέγονται ὅσοι ἀναμολογοῦν ὅτι εἰς τὰ φιλοσοφικά, κοινωνιολογικά και οἰκονομικά ζητήματα πρέπει να ἐρευνᾶται και ἀναγνωρίζεται ἡ ἀλήθεια, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὰς κρατούσας προλήψεις και συνηθείας, εἰς δὲ τὰ πολιτικά ζητήματα δέχονται τὴν εἰς τὸ § 1 II ἀναφερομένην πολιτικὴν ἀρχήν».

Ἡ κοινωνιολογία θεσμοθετήθηκε σε ερευνητικό επίπεδο το 1960 και σε επίπεδο ακαδημαϊκῆς διδασκαλίας τις αρχές της δεκαετίας του 1980. Συγκεκριμένα, ἡ ἐρευνα πραγματοποιεῖται ἀπὸ:

α) Το Εθνικό Κέντρο Κοινωνικῶν Ερευνῶν με τα Ἰνστιτούτα Αστικής και Αγροτικής Κοινωνιολογίας, Κοινωνικῆς Πολιτικῆς και Πολιτικῆς Κοινωνιολογίας. Το 1998 το Ε.Κ.Κ.Ε. προχώρησε στη δημιουργία Ἑλληνικῆς Τράπεζας Κοινωνικῶν Δεδομένων με στόχο τὴν υποστήριξη τῆς ἐρευνας στην Ἑλλάδα, ἀλλὰ και τὴν συνεργασία με ἄλλους ερευνητικούς φορεῖς του εξωτερικού.

β) Το Κέντρο Ἐρευνας τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τὸ οποίο ἰδρύθηκε το 1978 με σκοπὸ τὴν συστηματικὴν ἐρευνα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

γ) Τα πανεπιστημιακά Τμήματα Κοινωνιολογίας, που υπηρετοῦν συστηματικὰ τὸ αντικείμενο.

Ἡ Κοινωνιολογία διδάσκεται στα Α.Ε.Ι. και στη δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση:

α. **Διδασκαλία σε Α.Ε.Ι.** Τα πανεπιστημιακά τμήματα που λειτουργοῦν σήμερα στην Ἑλλάδα εἶναι τὸ Τμήμα Κοινωνιολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου (1984), τὸ Τμήμα Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης (1987) και τὸ Τμήμα Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου (1999). Μαθήματα κοινωνιολογίας διδάσκονται στα περισσότερα πανεπιστήμια και πολυτεχνεῖα τῆς χώρας, ὥστε οἱ φοιτητές, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τις σχολές

στις οποίες φοιτούν, να έχουν μια κοινωνιολογική οπτική της επιστήμης τους.

β. Διδασκαλία στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση η κοινωνιολογία διδάσκεται συστηματικά από το 1986-87 στην Γ΄ Λυκείου. Από την άλλη πλευρά, οι κοινωνιολόγοι δεν εργάζονται μόνο στα ερευνητικά κέντρα και στα πανεπιστήμια, αλλά και σε υπουργεία, οργανισμούς, στην τοπική αυτοδιοίκηση, στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και στον ιδιωτικό τομέα.

Εικ.1.12 Πάντειο Πανεπιστήμιο: έδρα του πρώτου τμήματος Κοινωνιολογίας

Ερωτήσεις

1. Ποιο είναι το ιστορικό και το κοινωνικό πλαίσιο μέσα στο οποίο γεννήθηκε η κοινωνιολογία;
2. Ποιο είναι το αντικείμενο μελέτης της κοινωνιολογίας;
3. Τι σημαίνει «κοινωνιολογική φαντασία»; Ποιος χρησιμοποίησε πρώτος τον όρο;

4. Είναι χρήσιμη η «κοινωνιολογική φαντασία» στους μη κοινωνιολόγους;
5. Τι σημαίνει κοινότητα ή συμβατική γνώση; Να δώσετε ένα παράδειγμα τέτοιου είδους γνώσης.
6. Να αναφέρετε τα τρία στάδια του ανθρώπινου πνεύματος σύμφωνα με τον Κοντ.
7. Τι ονομάζει μηχανική και τι οργανική αλληλεγγύη ο Ντυρκέμ;
8. Ποια είναι η συμβολή του Μαρξ στην κοινωνιολογία;
9. Ποιες είναι οι κοινωνικές δράσεις του ατόμου σύμφωνα με τον Βέμπερ;
10. Να σχολιάσετε την παρακάτω άποψη: «Οι κοινωνιολόγοι πρέπει να ανακαλύψουν τα προσωπικά νοήματα και τις αξίες των ανθρώπων. Για να ανακαλύψουμε αυτά τα νοήματα, θα πρέπει να "μπούμε στη θέση του άλλου", να δούμε τα πράγματα από τη δική του οπτική γωνία. Μόνο έτσι θα καταλάβουμε την κοινωνική συμπεριφορά του και τις αιτίες της».
11. Ποιες είναι οι σημαντικότερες θεωρητικές σχολές της κοινωνιολογίας;
12. Τι υποστηρίζει η σχολή του λειτουργισμού όσον αφορά την κοινωνία;
13. Να αναφέρετε τους κυριότερους εκπροσώπους της σχολής των συγκρούσεων.
14. Ποιοι είναι οι εκπρόσωποι της σχολής της συμβολικής αλληλεπίδρασης;
15. Ποια είναι η χρησιμότητα της κοινωνιολογίας;
16. Να επισκεφτείτε την ιστοσελίδα του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών (www.ekke.gr) και να καταγράψετε τις έρευνες που πραγματοποιούνται.

2. ΜΟΡΦΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ – ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

- Από την αγροτική κοινωνία στην κοινωνία της πληροφορίας (αγροτικές κοινωνίες, βιομηχανική κοινωνία, μεταβιομηχανική κοινωνία)
- Σύγχρονες κοινωνίες - Στάδια ανάπτυξης
- Βασικά χαρακτηριστικά της ελληνικής κοινωνίας (κλάδοι οικονομικής δραστηριότητας, δημογραφικά στοιχεία, κοινωνικές αξίες)

Εισαγωγή

Τα θέματα που θίγονται σε αυτό το κεφάλαιο αφορούν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της αγροτικής και της βιομηχανικής κοινωνίας, αλλά και τις διαφορές τους ως προς την «κοινωνική τους οργάνωση», δηλαδή ως προς τον τρόπο με τον οποίο οργανώνονται οι σχέσεις των ατόμων σε οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο.

Όταν μελετάμε το σύνολο των οικονομικών, των κοινωνικών και των πολιτικών σχέσεων μιας κοινωνίας, αναφερόμαστε στη μακροκοινωνιολογία. Αντίθετα, όταν εστιάζουμε το ενδιαφέρον μας στις σχέσεις των ατόμων στο πλαίσιο μιας κοινωνικής ομάδας όπως η οικογένεια, αναφερόμαστε στη μικροκοινωνιολογία. Η κοινωνική οργάνωση διαφοροποιείται στο χρόνο (ιστορικά), αλλά και στο χώρο (μεταξύ κοινωνιών) ανάλογα με τις ιδιαίτερες σχέσεις των κοινωνιών με το φυσικό περιβάλλον, την ανάπτυξη της τεχνολογίας, τον πολιτισμό και τις κοινωνικές αξίες.

Επιπλέον, στο κεφάλαιο αυτό εξετάζονται έννοιες όπως αυτή της «ανάπτυξης», της «υπανάπτυξης», της «μητρόπολης» και της «περιφέρειας». Η Ελλάδα, στην παγκόσμια κατάταξη των αναπτυγμένων και των λιγότερο αναπτυγμένων χωρών, κατέχει μια ιδιόμορφη θέση, γιατί παρουσιάζει κάποια χαρακτηριστικά που την κατατάσσουν στις αναπτυγμένες χώρες και κάποια άλλα που την κατατάσσουν στις αναπτυσσόμενες.

2.1. Από την αγροτική κοινωνία στην κοινωνία της πληροφορίας

Αγροτικές κοινωνίες

Οι αγροτικές κοινωνίες χαρακτηρίζονται από:

- τη μόνιμη εγκατάσταση του αγρότη καλλιεργητή σε έναν τόπο (είτε ως ιδιοκτήτη γης είτε ως εξαρτημένου καλλιεργητή) και
- τη συστηματική καλλιέργεια του εδάφους, στην οποία στηρίζεται ουσιαστικά η οικονομία μιας κοινωνίας.

Σύμφωνα με ένα βασικό ταξινομικό σχήμα, οι αγροτικές κοινωνίες συναντώνται κάτω από διαφορετικά κοινωνικά συστήματα. Έτσι έχουμε:

1. Δουλοκτητικές αγροτικές κοινωνίες (όπως στην Αρχαία Ελλάδα, στη Ρώμη, και, κατά τους νεότερους χρόνους στις νότιες πολιτείες των Η.Π.Α. καθώς και στη Λατινική Αμερική), οι οποίες στήριξαν την παραγωγή τους σε ένα ευρύ στρώμα καλλιεργητών που δεν αμείβονταν για την εργασία τους, θεωρούνταν «εργαλεία» και «εξαρτήματα» της γης και ονομάζονταν δούλοι.

Εικ. 2.1 Η γη στήριξε την οικονομία των αγροτικών κοινωνιών. («Η πεδιάδα του Κράου», του Vincent Van Gogh, L'oeuvre complete, Jaschen, 1990).

2. Φεουδαρχικές αγροτικές κοινωνίες, οι οποίες επέτρεψαν την ανάδυση του καπιταλισμού και στις οποίες ο αγρότης καλλιεργητής υπόκειται σε ένα σύστημα ιδιόμορφων δεσμεύσεων με τη γη και τον ιδιοκτήτη της.

Η υποτέλεια αυτή του αγρότη αποτέλεσε τη βάση των φεουδαρχικών κοινωνιών της Δυτικής Ευρώπης (Γαλλία, Γερμανία κτλ.) και εκφράστηκε με την παροχή αφενός άμισθης υποχρεωτικής εργασίας (αγγαρεία) και αφετέρου φόρων (σε είδος, αλλά και σε χρήμα αργότερα) που καθιστούσαν τη ζωή του αγρότη δύσκολη.

Εξαιτίας όλων αυτών των υποχρεώσεων, των επαχθών δεσμεύσεων και των φόρων που έπρεπε να δίνει ο αγρότης στο φεουδάρχη, συχνά ο πρώτος βρισκόταν κάτω από τα όρια της επιβίωσης. Η εξαθλίωση των αγροτικών πληθυσμών και στις δουλοκτητικές και στις φεουδαρχικές κοινωνίες εξηγεί και το μεγάλο αριθμό των πρόωρων θανάτων που χαρακτηρίζουν αυτές τις κοινωνίες. Οι άνθρωποι επομένως, σ' αυτές τις κοινωνίες, είχαν μικρή προσδοκώμενη ζωή, δηλαδή μικρές πιθανότητες να φτάσουν σε κάποια μεγάλη ηλικία εξαιτίας των επιδημιών και των λιμών που προκαλούνταν από μια κακή σοδειά ή ακόμη εξαιτίας των άθλιων συνθηκών υγιεινής. Εξάλλου στις μικρές πιθανότητες για μεγάλη προσδοκώμενη ζωή οφειλόταν η υψηλή γεννητικότητα την εποχή εκείνη.

Οι αγροτικές κοινωνίες χαρακτηρίστηκαν από πολλούς μελετητές ως «κλειστές και σχετικά αυτάρκειες* οικονομίες» (βλ. γλωσσάριο). Η ιστορία όμως δείχνει ότι σχεδόν πάντα υπήρχαν αγορές, όπου οι αγρότες πουλούσαν στους κατοίκους της πόλης, στους κληρικούς, στους ανθρώπους των όπλων ή της διοίκησης κάποια προϊόντα από αυτά που παρήγαγαν [το λεγόμενο υπερπροϊόν* (βλ. γλωσσάριο)]. Σε ό,τι αφορά το χαρακτηρισμό «αυτάρκτης» οικονομία, είναι δύσκολο να ισχυριστεί κανείς ότι υπήρχε άνθρωπος που δε χρεια-

ζόταν, για παράδειγμα λίγο αλάτι, δε χρειαζόταν κρασί (αν κατά τύχη η γη του δεν παρήγαγε τέτοια προϊόντα), δε χρειαζόταν εργαλεία ή όπλα. Είναι επομένως βέβαιο ότι αυτά που χρειαζόταν τα έβρισκε στην αγορά, η οποία, υπό μια ευρεία έννοια, σημαίνει σχέσεις με τους άλλους. Και οι σχέσεις αυτές αναιρούν το χαρακτηρισμό μιας αγροτικής κοινωνίας ως υποτίθεται κλειστής και αυτάρκους οικονομίας.

Εικ.2.2

Ο δουλοπάροικος πληρώνει στο γαιοκτήμονα μίσθωμα για την καλλιέργεια της γης (Φιλοσοφία και κοινωνικές επιστήμες, Εκδοτική Αθηνών, τόμος 22, 1997).

Βιομηχανική κοινωνία

Η μετάβαση στη βιομηχανική κοινωνία δεν ήταν μια απλή υπόθεση. Ήταν μια μακρά διαδικασία, με αφετη-

ρία το 10ο και τον 11ο αιώνα, κατά την οποία συμμετείχαν αγρότες που κατάφεραν να μετασχηματιστούν σε βιοτέχνες της υπαίθρου, οι οποίοι παρήγαγαν για την αγορά. Οι βιοτέχνες αυτοί που ζούσαν στην ύπαιθρο απέκτησαν μεγάλη οικονομική ισχύ και, ενώ κατ' αρχάς συνυπήρχαν με τους φεουδάρχες, αργότερα μπόρεσαν να τους εκτοπίσουν. Αυτές οι πρώτες βιοτεχνίες αποτέλεσαν το πρόπλασμα της μετέπειτα μεγάλης βιομηχανίας.

Γίνεται φανερό ότι στην ύπαιθρο υπήρξαν οι κατάλληλες συνθήκες που έδωσαν την ώθηση για άμεσες παραγωγικές επενδύσεις. Αντίθετα, στην πόλη οι παραγωγικές δραστηριότητες οργανώνονται μέσα από τις συντεχνίες, οι οποίες ήταν κλειστά συστήματα επαγγελματικών κατηγοριών που δεν επέτρεπαν την είσοδο σε καινούριους επαγγελματίες. Έτσι ο κάτοχος κεφαλαίου (μεγαλέμπορος) που μπορούσε να καλύψει τα έξοδα της βιοτεχνίας (όπως π.χ. την αγορά πρώτων υλών) αναλάμβανε και τη διάθεση του προϊόντος στην αγορά.

Σε μια δεύτερη φάση το παραγωγικό έργο καταμερίστηκε ανάμεσα σε περισσότερα βιοτεχνικά εργαστήρια τα οποία εργάζονταν για τον ίδιο έμπορο, γεγονός που συντέλεσε στη γέννηση της μανιφακτούρας* (βλ. γλωσσάριο). Οι έμποροι αυτοί αποτέλεσαν τα πρώτα ψήγματα των αστικών στρωμάτων που άνοιξαν το δρόμο προς τον καπιταλισμό. Ήταν εύπορες ομάδες που κινούνταν στο πλαίσιο των βιοτεχνικών παραγωγικών μονάδων είτε της πόλης (που σιγά-σιγά αναπτύχθηκε και απελευθερώθηκε από τις συντεχνίες) είτε της υπαίθρου.

Έτσι η βιοτεχνία και αργότερα η βιομηχανία άρχισε να εξαπλώνεται σε μια ύπαιθρο που δεν ήταν πια στο σύνολό της φεουδαρχική, ενώ η αγροτική παραγωγή, στο πλαίσιο του καταμερισμού της εργασίας, μπορούσε

να συντηρήσει τους ανθρώπους που ζούσαν στις πόλεις (μη γεωργικό πληθυσμό).

Σύμφωνα με τον Χομπσμπάουμ (E. Hobsbaum), μόλις στη δεκαετία του 1840 το προλεταριάτο (η εργατική τάξη), αυτό το «παιδί της βιομηχανικής επανάστασης», εξαπλώθηκε στην Ευρώπη. Τι σημαίνει όμως βιομηχανική επανάσταση; Σημαίνει ότι η βιομηχανική ανάπτυξη του 18ου αιώνα, που έλαβε χώρα στην Αγγλία, οδήγησε σε μια επανάσταση βιομηχανικού τύπου που περιελάμβανε:

1. Την εκτεταμένη εισαγωγή των μηχανών στη βιοτεχνική παραγωγή και τη δημιουργία των μεγάλων μηχανοκίνητων εργοστασίων.

2. Τη μισθωτή εργασία, γεγονός που σημαίνει ότι ο εργάτης έχει σχέση εξαρτημένης εργασίας από τον εργοδότη.

3. Την παραγωγή μεγάλων ποσοτήτων διάφορων αγαθών και με μειωμένο κόστος.

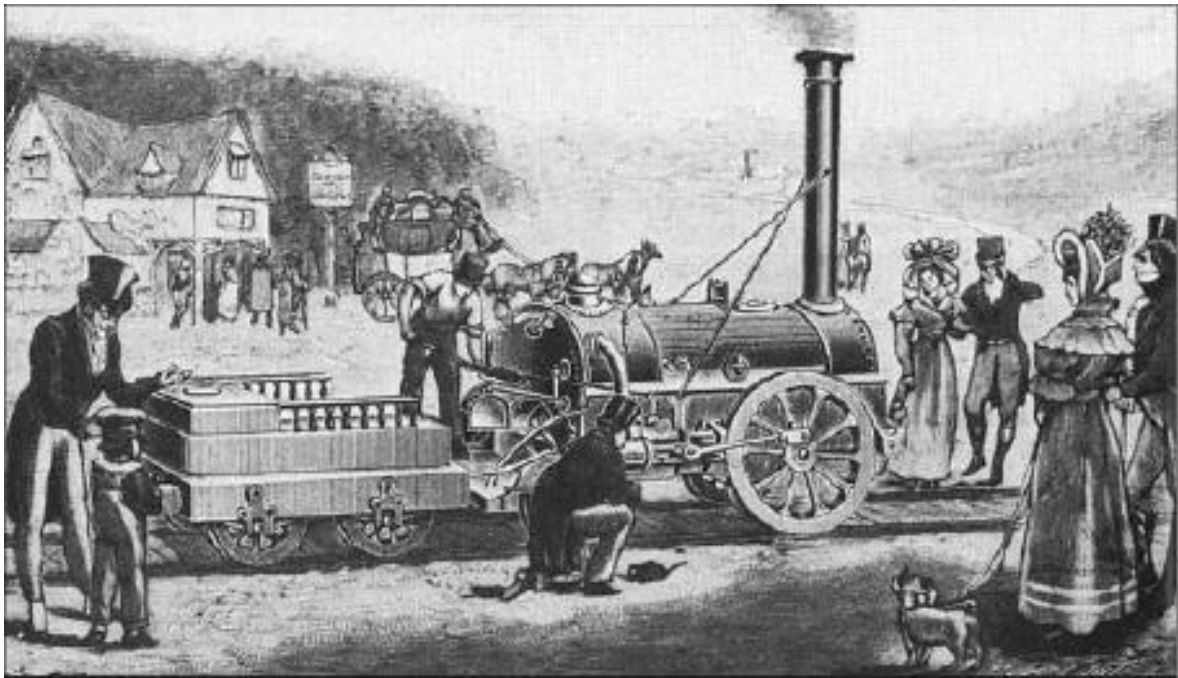
4. Τη δημιουργία μιας μεγάλης αγοράς που δεν εξαρτιόταν από την υπάρχουσα ζήτηση αλλά από την ικανότητα παραγωγής αγαθών. Ένα καλό παράδειγμα αποτελεί η αυτοκινητοβιομηχανία: δεν ήταν η ζήτηση αυτοκινήτων που υπήρχε στη δεκαετία του 1890 που δημιούργησε τη βιομηχανία των σημερινών διαστάσεων, αλλά η ικανότητα παραγωγής φθηνών αυτοκινήτων που δημιούργησε τη σύγχρονη μαζική ζήτηση για τα προϊόντα αυτά (εξαιτίας της εισαγωγής της μηχανής και της οργάνωσης της εργασίας).

Το κύριο χαρακτηριστικό της βιομηχανικής καπιταλιστικής κοινωνίας ήταν ότι μεταμορφωνόταν συνεχώς χάρη στην πρόοδο του βιομηχανικού τομέα.

Η μεταμόρφωση αυτή ωθούσε (και συνεχίζει να ωθεί ως ένα βαθμό και σήμερα) τους ανθρώπους να εγκαταλείπουν την αβέβαιη ζωή της υπαίθρου και να συρρέ-

ουν κατά χιλιάδες στα αστικά κέντρα. Το φαινόμενο αυτό ονομάζεται **αστικοποίηση**. Από αυτό το γεγονός το άστυ χαρακτηρίστηκε ως το εντυπωσιακότερο σύμβολο του βιομηχανικού κόσμου. Φυσικά αυτά τα αστικά κέντρα δεν είχαν τη συνοχή των πόλεων του 20ού αιώνα, εντούτοις «...οι καμινάδες των εργοστασίων, συχνά παρατεταγμένες κατά μήκος της κοιλάδας ενός ποταμού, οι σιδηροδρομικές διασταυρώσεις, η μονοτονία του τούβλου με το ξεθωριασμένο χρώμα και το πέπλο της αιθάλης που κρεμόταν από πάνω τους, όλα αυτά τους έδιναν κάποια συνοχή...» (E. Hobsbawm, 1996:317).

«...το εργοστάσιο των μπουλονιών και των δικέφαλων καρφιών έπρεπε να βρίσκεται κατά 'κεί, στη μια γωνιά της οδού Μαρκαντέ, δεν ήξερε καλά πού, κι ακόμα περισσότερο που οι αριθμοί έλειπαν συχνά κατά μήκος των αραιωμένων παλιόσπιτων... ήταν μια οδός όπου δε θα έμενε για όλο το χρυσό του κόσμου, ένας δρόμος πλατύς, βρόμικος, μαύρος από την καρβουνόσκονη των γειτονικών εργοστασίων, με λιθόστρωτα ξεπατωμένα και αυλάκια μέσα στα οποία λίμναζαν νερά. Στις δύο άκρες υπήρχε μια σειρά από υπόστεγα από μεγάλα εργαστήρια τζαμωτά, γκρίζες κατασκευές σαν μισοτελειωμένες, δείχνοντας τα τούβλα τους και τους ξύλινους σκελετούς τους, μια αταξία από ετοιμόρροπα κτίσματα κομμένα από ανοίγματα... θυμόταν μόνο ότι το εργοστάσιο ήταν κοντά σε ένα μαγαζί κουρελιών και σιδηρικών, ένα είδος ανοιχτού βόθρου στην επιφάνεια της γης...» (E. Ζολά, Η ταβέρνα, 1985: 2 12).

Εικ.2.3 Η ανακάλυψη της ατμομηχανής, η ανάπτυξη του σιδηροδρομικού δικτύου και γενικότερα των μεταφορών συνέβαλαν στην περαιτέρω ανάπτυξη της βιομηχανίας (The universal history of the world, Golden Press, New York).

Εικ. 2.4 Εργάτριες σε υφαντουργείο στις αρχές του 20^{ου} αιώνα (Πανελλήνιο Λεύκωμα Εθνικής Εκατονταετηρίδος, 1821-1921, Αρχείο Βοβολίνη).

«..η μεγάλη βιομηχανία δημιούργησε την παγκόσμια αγορά, που την είχε προετοιμάσει η ανακάλυψη της Αμερικής. Η παγκόσμια αγορά έδωσε στο εμπόριο, στη ναυτιλία και στα μέσα συγκοινωνίας της ξηράς μια τεράστια ανάπτυξη η οποία με τη σειρά της επέδρασε στην εξάπλωση της βιομηχανίας. Στο βαθμό που εξαπλώνονταν η βιομηχανία, το εμπόριο, η ναυτιλία και οι σιδηρόδρομοι, στον ίδιο βαθμό αναπτυσσόταν η αστική τάξη, πολλαπλασίαζε τα κεφάλαιά της και ωθούσε στο περιθώριο όλες τις τάξεις που είχε κληροδοτήσει ο Μεσαίωνας. (S. Hall και B. Gieben, 2003:323

Μεταβιομηχανική κοινωνία

Αυτό που δείχνει τη μετάβαση από τη βιομηχανική στη μεταβιομηχανική κοινωνία είναι η παραγωγή και η αξιοποίηση της πληροφορίας και της γνώσης, οι οποίες με τη σειρά τους προκάλεσαν την αλματώδη ανάπτυξη του τομέα των υπηρεσιών. Οι νέες τεχνολογίες (εξελιγμένοι υπολογιστές, ρομποτική, τηλεπικοινωνιακοί δορυφόροι) είναι τα επιτεύγματα της μεταβιομηχανικής κοινωνίας. Σε αυτή την κοινωνία η πληροφορία δείχνει να είναι το «κλειδί» για τη μεγαλύτερη ανάπτυξη, για την αύξηση της παραγωγικότητας και για την ταχύτητα στη λήψη αποφάσεων. Δείχνει όμως να είναι το «κλειδί» και για σημαντικές αλλαγές στον τρόπο διοίκησης αλλά και διαχείρισης των επιχειρήσεων, των οργανισμών κτλ. Γι' αυτό το λόγο η συσσώρευση των πληροφοριών θεωρείται εξίσου σημαντική με τη συσσώρευση του κεφαλαίου, αφού, όσο η γνώση επεκτείνεται, τόσο οι κατέχοντες γίνονται πλουσιότεροι.

Πολλοί μελετητές ισχυρίζονται ότι η μεταβιομηχανική κοινωνία σηματοδοτεί μια φάση στην ιστορία κατά την οποία γίνεται εφικτή η αξιοποίηση της ανθρώπινης

ευφυΐας και λογικής κατά τρόπο επιστημονικό και συστηματικό, γεγονός που οδήγησε στην παραγωγή των τεχνολογιών της πληροφορικής και της επικοινωνίας.

Έτσι, θα μπορούσαμε να πούμε ότι, όπως η βιομηχανική κοινωνία οργανώθηκε και λειτούργησε γύρω από τη συσσώρευση του κεφαλαίου, των επενδύσεων και της παραγωγής, κατά έναν ανάλογο τρόπο η λεγόμενη μεταβιομηχανική κοινωνία οργανώθηκε και λειτούργησε γύρω από τον τομέα της γνώσης. Φυσικά καμιά οικονομική διαδικασία και κανενός είδους παραγωγή δεν είναι εφικτές χωρίς ένα ελάχιστο επίπεδο τεχνολογίας. Στη μεταβιομηχανική κοινωνία όμως και εξαιτίας της επιστημονικής ανάπτυξης η γνώση έγινε το σταυροδρόμι για την οργάνωση του συνόλου σχεδόν των οικονομικών και των κοινωνικών σχέσεων. «Ενώ η βιομηχανική κοινωνία εστίαζε στο εργοστάσιο ως κύρια πηγή προϊόντων, η μεταβιομηχανική κοινωνία εστιάζει στο πανεπιστήμιο ως κύρια πηγή θεωρητικής γνώσης» (E. Etzioni Halevy, 1999:49). Έτσι, παρατηρείται ότι η ανάπτυξη της γνώσης και της βιομηχανίας της πληροφορίας σηματοδοτεί τη σύγχρονη κοινωνία.

Είναι φανερό από τις μελέτες που αφορούν τα πρώτα βήματα της βιομηχανικής επανάστασης ότι η βιομηχανική κοινωνία χαρακτηρίζεται από τη σύγκρουση εργοδοτών και εργαζομένων. Η σύγκρουση αυτή, που οδήγησε στην ανάπτυξη του συνδικαλιστικού κινήματος (με τη διατύπωση αιτημάτων που αφορούν το ύψος των ημερομισθίων, την ασφάλεια των εργαζομένων, αλλά και τις συνθήκες εργασίας), συνεχίζεται. Βέβαια το πλαίσιο των διεκδικήσεων έχει αλλάξει (π.χ. αλλαγές που επήλθαν στο εργασιακό περιβάλλον λόγω των τεχνολογικών εξελίξεων), όμως και στη μεταβιομηχανική κοινωνία μπορούμε να μιλάμε για συγκρούσεις εργοδοτών και εργαζομένων. Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι στη μεταβιομηχανική κοινωνία πολλαπλασιάζονται

στηκαν οι «φωνές» και οι διεκδικήσεις διάφορων κοινωνικών ομάδων ή μειονοτήτων (όπως π.χ. των γυναικών, των μεταναστών κ.ά.), οι οποίες οδήγησαν στην αναγνώριση συγκεκριμένων πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων των ομάδων αυτών.

Εικ.2.5 Η έρευνα αποτελεί σημείο αιχμής της μεταβιομηχανικής κοινωνίας (Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Προς την Ευρώπη της γνώσης: Η Ευρωπαϊκή Ένωση και η κοινωνία της πληροφορίας, 2002).

2.2. Σύγχρονες κοινωνίες

Στις κοινωνικές επιστήμες ο όρος «σύγχρονη κοινωνία» είναι συχνά συνώνυμος με αυτόν της «αναπτυγμένης κοινωνίας», που σημαίνει εξελιγμένη τεχνολογία στον τομέα της οικονομίας, ύπαρξη κράτους και γραφειοκρατίας στον πολιτικό τομέα και υψηλός καταμερισμός εργασίας στον κοινωνικό τομέα.

Όταν αναφερόμαστε στις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες, συνήθως εννοούμε αυτές στις οποίες επικρατούν προβληματικές καταστάσεις, όπως φτώχεια, παι-

δική θνησιμότητα, ανύπαρκτες συνθήκες υγειονομικής περίθαλψης, πολύ χαμηλό κατά κεφαλήν εισόδημα, εκτεταμένος αναλφαβητισμός κ.ά. Στις περισσότερες περιπτώσεις οι χώρες αυτές αποτέλεσαν κατά το παρελθόν αντικείμενο αποικιοκρατικής εκμετάλλευσης, ενώ οι παρούσες οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες των χωρών αυτών (π.χ. δικτατορικά καθεστώτα) είναι παράγωγα της εκμετάλλευσης αυτής.

2.2.1 Τα στάδια ανάπτυξης των σύγχρονων κοινωνιών

Από το 17ο αιώνα μέχρι τις αρχές του 20ού αιώνα οι δυτικές κοινωνίες δημιούργησαν αποικίες σε πολλές περιοχές του κόσμου (Αφρική, Ασία, Λατινική Αμερική). Σήμερα βέβαια όλες σχεδόν οι αποικιοκρατούμενες χώρες έχουν αποκτήσει την ανεξαρτησία τους. Ωστόσο η αποικιοκρατία διαμόρφωσε την οικονομική, την κοινωνική και την πολιτική πραγματικότητα πολλών χωρών και στάθηκε η αφορμή, μεταξύ άλλων, για τη διάκρισή τους σε χώρες του Πρώτου, του Δεύτερου και του Τρίτου Κόσμου.

Οι χώρες του λεγόμενου Πρώτου Κόσμου χαρακτηρίζονται από την ελεύθερη οικονομία, την εκβιομηχάνιση, αλλά και το μικρό ποσοστό απασχολούμενων στη γεωργία. Πρόκειται για τα κράτη της Δ. Ευρώπης, για τις Η.Π.Α., την Ιαπωνία κ.ά.

Ως χώρες του λεγόμενου Δεύτερου Κόσμου προσδιορίζονταν μέχρι πρόσφατα οι πρώην σοσιαλιστικές χώρες (όπως π.χ. η Ε.Σ.Σ.Δ.) που είχαν κεντρικά σχεδιασμένη και κρατικά ελεγχόμενη οικονομία.

Οι χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου είναι αυτές στις οποίες η πλειονότητα του πληθυσμού ασχολείται με την καλλιέργεια της γης, ενώ η οικονομία τους είναι είτε κεντρικά σχεδιασμένη είτε ελεύθερη.

Πολλοί κοινωνικοί επιστήμονες έχουν επισημάνει το γεγονός ότι οι αναπτυσσόμενες χώρες (ή οι χώρες του Τρίτου Κόσμου) δεν αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο. Οι χώρες της Λατινικής Αμερικής διαφοροποιούνται από αυτές της Ασίας και της Αφρικής. Επομένως μια θεωρία που να περιλαμβάνει όλες τις περιπτώσεις δεν μπορεί παρά να είναι προβληματική. Για το λόγο αυτό η κοινωνιολογία εξετάζει τις μεταβαλλόμενες, σε παγκόσμια κλίμακα, σχέσεις μεταξύ χωρών που κατέχουν διαφορετικές θέσεις στην παγκόσμια οικονομία. Έτσι, έχουν διατυπωθεί πολλές θεωρίες οι οποίες προσπαθούν να εξηγήσουν γιατί οι λιγότερο αναπτυγμένες χώρες βρίσκονται σε χαμηλό επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης (φτώχεια, πείνα κτλ.). Πάντως αυτό που καθόρισε τη διάκριση των κοινωνιών σε «αναπτυγμένες» και «υποανάπτυκτες» είναι η σύγκλιση ή η απόκλισή τους από τις αξίες και τα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά πρότυπα των χωρών του Πρώτου Κόσμου.

Ωστόσο το περιεχόμενο της έννοιας «ανάπτυξη» ποικίλλει. Άλλοτε γίνεται αναφορά σε στόχους όπως είναι η ικανοποίηση βασικών αναγκών του πληθυσμού, η διατροφή, η στέγαση, η ιατρική περίθαλψη, η μόρφωση και άλλοτε η ανάπτυξη περιλαμβάνει την παραχώρηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων, την πολιτική συμμετοχή, την προστασία του περιβάλλοντος (χωρίς όμως να διευκρινίζεται πώς μπορούν να επιτευχθούν οι στόχοι αυτοί). Οι θεωρίες αυτές, που ονομάζονται θεωρίες του εκσυγχρονισμού, αναφέρουν ότι η επίσημη εκπαίδευση έχει μια αιτιώδη σχέση με την οικονομική ανάπτυξη. Οι υποστηρικτές των θεωριών αυτών δηλαδή διατείνονται ότι η ποιότητα της εκπαίδευσης και των ανθρωπίνων πόρων και ο προσανατολισμός σε δυτικές αξίες μπορούν να συμβάλουν στην οικονομική ανάπτυξη.

Άλλοτε πάλι η ανάπτυξη των κοινωνιών ταυτίζεται

με την ενσωμάτωσή τους στη διεθνή αγορά και τον παγκόσμιο καπιταλισμό. Οι θεμελιωτές της άποψης αυτής, που έγινε γνωστή ως **θεωρία της εξάρτησης**, υποστηρίζουν ότι η ανάπτυξη του καπιταλιστικού δυτικού κόσμου και η υπανάπτυξη του Τρίτου Κόσμου πρέπει να εξετάζονται από κοινού. Με άλλα λόγια, οι χώρες του Τρίτου Κόσμου δεν μπόρεσαν να αναπτυχθούν αυτόνομα, επειδή προσδέθηκαν στο άρμα του καπιταλισμού με σχέση εξάρτησης. Έτσι, οι δυτικές χώρες εξελίχθηκαν σε καπιταλιστικές δυνάμεις όχι μόνο μέσα από την ιδιοποίηση της υπεραξίας των δικών τους εργατών, αλλά και μέσα από την ιδιοποίηση και εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών και των φθηνών εργατικών χεριών των χωρών του Τρίτου Κόσμου. Με αυτό τον τρόπο έχει δημιουργηθεί ένα σύστημα στο οποίο οι αναπτυγμένες χώρες (Η.Π.Α, Ιαπωνία) λειτουργούν ως μια παγκόσμια καπιταλιστική τάξη (η οποία αναφέρεται ως «**μητρόπολη**», «**κέντρο**» ή «**πυρήνας**»), ενώ οι λιγότερο αναπτυγμένες χώρες (οι οποίες αναφέρονται ως «**περιφέρεια**») παίζουν το ρόλο της εργατικής τάξης που υφίσταται την εκμετάλλευση σε διεθνές επίπεδο.¹

Ωστόσο, παρά την οικονομική αλληλεξάρτηση των χωρών, οι ανισότητες μεγεθύνονται και δεν υπάρχει ένδειξη προς το παρόν ότι θα πάψουν να υφίστανται τα αντικρουόμενα συμφέροντα των κρατών. Ο περιορισμός των ανισοτήτων ανάμεσα στις χώρες αποτελεί μια πρόκληση για την παγκόσμια κοινωνία.

¹ Οι αναπτυγμένες χώρες αναφέρονται συχνά και ως «**Βορράς**», ενώ οι αναπτυσσόμενες ως «**Νότος**», αν και δεν υπάρχει απόλυτη συσχέτιση μεταξύ γεωγραφικής περιοχής και ανάπτυξης.

Οι αποικίες: πηγή ανάπτυξης της Δύσης

Εικ.2.6α

«Η ανέγερση του Ανακτόρου του Κορτές» του Ντ. Ριβιέρα. Τοιχογραφία στο πρώην ανάκτορο του Κορτές, σήμερα Μουσείο Quaunahuac. (Andrea Kettenmann, Ριβιέρα, Taschen/ Γνώση, 2005).

Εικ.2.6β Πίνακας Μ. Γεο, 1931, Μουσείο Αφρικανικών Τεχνών, Παρίσι (Μ. Casta & Ρ. Guizard, Histoire Geographie Education Civique, 4e Editions Magnard, 2004)

Εικ.2.7 Αμπελώνας και οινοποιείο της εταιρείας Achaia Clauss περιοχής Πατρών (Φωτογραφικό Αρχείο Συνδέσμου Ελληνικών Βιομηχανιών)

2.3. Βασικά χαρακτηριστικά της ελληνικής κοινωνίας

Ποια είναι τα χαρακτηριστικά του αγροτικού τομέα παραγωγής στην Ελλάδα; Η βιομηχανία είναι αναπτυγμένη; Ποια είναι τα δημογραφικά χαρακτηριστικά που προσδιορίζουν και συνθέτουν τη σημερινή εικόνα της ελληνικής κοινωνίας;

2.3.1 Κλάδοι οικονομικής δραστηριότητας στην ελληνική κοινωνία

Αγροτικός τομέας

Στη χώρα μας, μετά την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της (1830) και έως το 1948, οπότε προσαρτήθηκαν και τα Δωδεκάνησα στον ελληνικό κορμό, συνυπήρχαν ποικίλα τοπικά αγροτικά συστήματα [π.χ. το τσελιγκάτο*, το τσιφλίκι*, η ζάντρουγκα*, το κεφαλοχώρι*, το χω-

ρικό σύστημα* (βλ. γλωσσάριο)] τα οποία επιβράδυναν τη διαμόρφωση ενός ενιαίου και ομοιογενούς αγροτικού συνόλου. Αυτή η συνύπαρξη και η μακρόχρονη αλληλεξάρτηση γεωργικών και ημινομαδικών κτηνοτροφικών δραστηριοτήτων ίσως εξηγούν το γιατί δεν τελεσφόρησαν στην Ελλάδα οι γεωργικές μεταρρυθμίσεις (π.χ. αναδάσμος της γης), οι οποίες αντίθετα πραγματοποιήθηκαν το 18ο αιώνα στη Δυτική Ευρώπη.

Πρέπει ωστόσο να αναφέρουμε δύο ακόμη ελληνικά χαρακτηριστικά που επιτείνουν την ετερογένεια του αγροτικού τομέα στη χώρα μας. Το ένα έχει σχέση με τη διαμόρφωση του εδάφους, η οποία δεν επιτρέπει τη μεγάλη συγκέντρωση της γης στα χέρια λίγων, με εξαίρεση ίσως το θεσσαλικό κάμπο. Το δεύτερο σχετίζεται με την απόσταση που χωρίζει την εκμηχανισμένη, εντατική και εκσυγχρονισμένη γεωργία των μεγάλων πεδιάδων από τις μικρές καλλιέργειες, οι οποίες μέχρι τις μέρες μας έχουν περιορισμένη σύνδεση με τα εμπορικά κυκλώματα.

Ας σημειωθεί επίσης ότι υπάρχουν μεταξύ της Ελλάδος και της Δυτικής Ευρώπης σημαντικές αποκλίσεις ως προς τη μέση έκταση αγροτικής εκμετάλλευσης. Στην Ελλάδα η μέση έκταση καλλιέργειας έχει καθηλωθεί στα 4,4 εκτάρια, τα οποία τις περισσότερες φορές είναι κατατμημένα (στοιχείο που οδηγεί στη χαμηλή παραγωγικότητα), ενώ στην Ευρωπαϊκή Ένωση των 15 αντιστοιχεί σε 17,6 εκτάρια (Eurostat 2002).

Στη Δυτική Ευρώπη, γενικά, εκτός από τη μεγαλύτερη έκταση της μέσης αγροτικής εκμετάλλευσης, η αγροτική παραγωγή χαρακτηρίζεται από την αντίθεση ανάμεσα στο λατιφούντιο (το μεγάλο αγρόκτημα) και τη μικρή οικογενειακή εκμετάλλευση. Οι μεγάλες αγροτικές αριστοκρατίες δεν μπόρεσαν να καταργηθούν εντελώς με τις αγροτικές μεταρρυθμίσεις. Ωστόσο δεν αποτέλεσαν εμπόδιο στην αγροτική ανάπτυξη, καθώς η κρατική

παρέμβαση σε όλες τις φάσεις της αγροτικής οικονομίας (εκπαίδευση και τεχνική υποστήριξη των αγροτών, επαγγελματικές οργανώσεις, ρύθμιση της αγοράς) κατέστησαν το δυτικοευρωπαϊκό αγροτικό τομέα ισότιμο με τους άλλους τομείς της οικονομίας (όπως το βιομηχανικό), γεγονός που σημαίνει προσαρμογή των αγροτικών παραγωγικών μονάδων στη μεγιστοποίηση του οικονομικού αποτελέσματος.

Από την περίοδο ένταξης της Ελλάδας στην Ε.Ε. η Κοινή Αγροτική Πολιτική οργανώνεται στο πλαίσιο των ευρύτερων αναγκών, παγκόσμιων ή ευρωπαϊκών. Η Κοινή Αγροτική Πολιτική προσδιορίζει τις καλλιέργειες που είναι ανταγωνιστικές και εκείνες που πρέπει να περιοριστούν ή να αλλάξουν, ωστόσο ο προσδιορισμός αυτός γεννά πολλές φορές συγκρούσεις ανάμεσα στους αγρότες και τις κυβερνήσεις των κρατών μελών της Ε.Ε.

Εικ. 2.8 Αναβαθμίδες στη νησιωτική Ελλάδα (Φωτογραφικό Αρχείο του Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού).

Εικ.2.9 Άποψη μεσσηνιακού κάμπου (Φωτογραφικό αρχείο Ε. Κουμάνταρη)

Εικ.2.10 Εγκαταστάσεις της εταιρίας Arena Hellas στο Κρυονέρι Αττικής (Φωτογραφικό Αρχείο Συνδέσμου Ελληνικών Βιομηχανιών).

Βιομηχανικός τομέας

Κατά τα πρώτα πενήντα χρόνια της ανεξάρτητης εθνικής ζωής (μέχρι και τις αρχές του 1900) η Ελλάδα ήταν βασικά μια αγροτική κοινωνία, με χαμηλή συσσώρευση κεφαλαίου και ανύπαρκτη βιομηχανία.

Μεταπολεμικά στην Ελλάδα ο σοβαρότερος επενδυτής ήταν το κράτος. Κατείχε, οργάνωνε και ασκούσε τον έλεγχο σε όλο τον τομέα της ενέργειας διαμέσου της Δημόσιας Επιχείρησης Ηλεκτρισμού (η κατοχή, η οργάνωση και ο έλεγχος του κράτους ξεκινούσαν από τα ορυχεία του λιγνίτη και έφταναν μέχρι το δίκτυο διανομής ρεύματος στα νοικοκυριά). Κατείχε τον τομέα των επικοινωνιών διαμέσου του Οργανισμού Τηλεπικοινωνιών Ελλάδας, τις συγκοινωνίες, τις τράπεζες, τα ναυπηγεία, τα Ελληνικά Πετρέλαια, τον τουρισμό (ιαματικές πηγές, ξενοδοχεία και ακτές, ΕΟΤ)

Ο κοινωνιολόγος Ν. Μουζέλης γράφει ότι, παρ' όλες τις κυβερνητικές προσπάθειες, η Ελλάδα δεν ανέπτυξε μια βιομηχανία ανάλογη με αυτήν του δυτικού κόσμου, ενώ η σχετική εμπορευματοποίηση της ελληνικής γεωργίας δεν οδήγησε στην ανάδυση καπιταλιστικών επιχειρήσεων αντίστοιχου μεγέθους και δυναμικότητας με αυτές της Δυτικής Ευρώπης.

Η προσέγγιση της βιομηχανικής ανάπτυξης στη χώρα μας πρέπει να λαμβάνει υπόψη της την αστικοποίηση, το μέγεθος των βιομηχανικών μονάδων και τη θέση τους σε σχέση με τη δομή του εθνικού οδικού δικτύου, καθώς και άλλους παράγοντες. Για παράδειγμα, οι τρεις νομοί με τους υψηλότερους ρυθμούς ανάπτυξης την περίοδο 1963-1984 είναι αυτοί της Θεσσαλονίκης, της Λάρισας και της Αχαΐας, που βρίσκονται κατά μήκος του οδικού άξονα Πάτρας-Θεσσαλονίκης-Καβάλας πάνω στον οποίο παρατηρήθηκε η μεγαλύτερη αύξηση πληθυσμού και βιομηχανίας στη μεταπολεμική Ελλάδα.

Από τα στοιχεία του 2.1 πίνακα (βλ. επόμενη σελίδα) προκύπτει ότι ο τομέας που απασχολεί το υψηλότερο ποσοστό του οικονομικά ενεργού πληθυσμού είναι αυτός των υπηρεσιών, ενώ ο αγροτικός και ο βιομηχανικός τομέας παρουσιάζουν ύφεση.

Η Ελλάδα κατά το 2004, στο πλαίσιο των 25 χωρών της διευρυμένης πια Ευρωπαϊκής Ένωσης¹, χαρακτηρίζεται από ατελή και ανολοκλήρωτη εκβιομηχάνιση. Επιπλέον αντιμετωπίζει, όπως πολλές αναπτυσσόμενες χώρες, το φαινόμενο της αποβιομηχάνισης, αφού κάποιες από τις ελληνικές βιομηχανικές μονάδες επιλέγουν τη μετεγκατάστασή τους σε χώρες με φθηνότερα εργατικά χέρια, με ευνοϊκότερη φορολογία και με ελαστικότερη νομοθεσία για την προστασία του περιβάλλοντος. Το μεγαλύτερο πρόβλημα παρατηρείται στον κλάδο της κλωστοϋφαντουργίας και τις βιομηχανικές μονάδες που είναι κυρίως εγκαταστημένες στη Βόρεια Ελλάδα.

¹Η διευρυμένη Ευρωπαϊκή Ένωση περιλαμβάνει τις εξής χώρες: Αυστρία, Βέλγιο, Γαλλία, Γερμανία, Δανία, Ελλάδα, Εσθονία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ιρλανδία, Ισπανία, Ιταλία, Κάτω Χώρες, Κύπρος, Λετονία, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, Μάλτα, Ουγγαρία, Πολωνία, Πορτογαλία, Σλοβακία, Σλοβενία, Σουηδία, Τσεχία, Φινλανδία

Πίνακας 2.1. Οικονομικά ενεργός πληθυσμός κατά κλάδο οικονομικής δραστηριότητας

Κλάδος	Απογραφή 1991		Απογραφή 2001		Μεταβολή (1,3)**%
	Αριθμός* (1)	% (2)	Αριθμός* (3)	% (4)	
Γεωργία, κτηνο- τροφία, αλιεία	671	17,3	621	13,4	-7,5
Ορυχεία και λατομεία	16	0,04	12	0,03	-25,0
Μεταποίηση	535	13,8	532	11,5	-0,5
Ηλεκτρισμός, φωταέριο, νερό	34	0,09	39	0,08	+12,0
Κατασκευές	289	7,4	377	8,2	+30,0
Εμπόριο	508	13,1	644	13,9	+26,8

*Σε χιλιάδες

**Διαφορά μεταξύ της τιμής της στήλης 1 και της τιμής της στήλης 3 δια της τιμής της στήλης 1. Αν η τιμή της στήλης 3 (απογραφή 2001), σε σχέση με αυτή της στήλης 1 (απογραφή 2001), είναι μεγαλύτερη το πρόσημο είναι θετικό (αύξηση) αν μικρότερη το πρόσημο είναι αρνητικό (μείωση). Με τον ίδιο τρόπο υπολογίζεται η μεταβολή στους επιμέρους κλάδους και στο σύνολο του οικονομικά ενεργού πληθυσμού.

Ξενοδοχεία και εστιατόρια	155	4,0	274	5,9	+76,8
Μεταφορές, αποθηκεύσεις, επικοινωνίες	250	6,4	283	6,1	+13,2
Τράπεζες, ασφάλειες και διαχείριση ακίνητης περιουσίας	209	5,4	361	7,8	+72,7
Δημόσια διοίκηση και άμυνα, υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση	296	7,6	330	7,1	+11,5
Εκπαίδευση	189	4,9	258	5,6	+36,5
Υγεία και κοινωνική μέριμνα	141	3,6	193	4,2	+36,9
Λοιπές υπηρεσίες	129	3,3	209	4,5	+62,0
Νέοι μη δυνάμενοι να ενταχθούν σε νέο κλάδο	465	12,0	491	10,6	+5,6
Σύνολο	3.887	100,0	4.624	100,0	+19,0

Πηγή: Ε.Σ.Υ.Ε. 2001 (Επεξεργασία στοιχείων Ν. Πετρόπουλου).

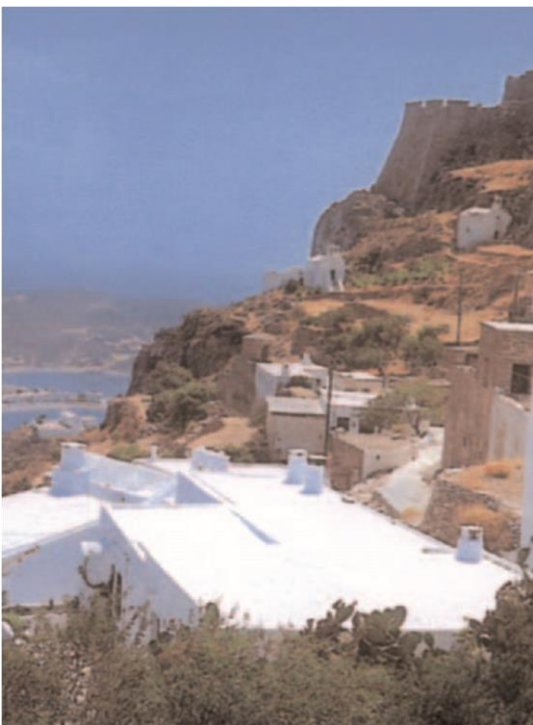
Τουριστικοί προορισμοί παγκοσμίου ενδιαφέροντος

Εικ.2.11α Πάπιγκο
(Φωτογραφικό
αρχείο ΕΟΤ)

Εικ.2.11β Αρχαίο
θέατρο Επιδαύ-
ρου (Φωτογραφι-
κό αρχείο ΕΟΤ)

Εικ.2.11γ Χώρα Κυθήρων (Εμ.
Καλλίγερος, Ιστορικός και
Τουριστικός Οδηγός Κυθήρων,
εκδ. Κυθηραϊκά, 2000).

Τομέας υπηρεσιών

Στο παρελθόν και σε όλες σχεδόν τις θεωρητικές προσεγγίσεις είχε υποτιμηθεί συστηματικά η συμβολή των υπηρεσιών στην αναπτυξιακή διαδικασία. Στον τομέα των υπηρεσιών περιλαμβάνονται δραστηριότητες όπως το εμπόριο, ο τουρισμός, η ναυτιλία, οι μεταφορές, οι επικοινωνίες, οι τράπεζες, οι ασφαλίσεις και λοιπές υπηρεσίες (βλ. πίνακα 2.1). Ο τομέας των υπηρεσιών απασχολεί, σύμφωνα με τα στοιχεία της απογραφής του 2001, το 55,1% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού, έναντι του 48,3% το 1991.

Από τον τομέα των υπηρεσιών θα αναφερθούμε ειδικότερα στη ναυτιλία και τον τουρισμό, που είχαν (και έχουν) ευεργετικές συνέπειες για την ελληνική οικονομία.

Όσον αφορά τη ναυτιλία, ο τομέας αυτός «δε συμβαδίζει κατ' ανάγκη με το γενικό επίπεδο ανάπτυξης μιας χώρας. Υπάρχουν αναπτυγμένες χώρες που δε διαθέτουν ανάλογη εμπορική ναυτιλία και από την άλλη, χώρες λιγότερο αναπτυγμένες, όπως η Ελλάδα, που ανταγωνίζονται διεθνώς τις περισσότερες αναπτυγμένες χώρες» (B. Νότης 1996:116).

Όσον αφορά τον τουρισμό, ο τομέας αυτός παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον για τη χώρα μας, αφού πολλές περιοχές της αναζωογονήθηκαν οικονομικά με την τουριστική ανάπτυξη. Πρόκειται για περιοχές που μέχρι και τη δεκαετία του '60 είχαν γνωρίσει μόνο το μεταναστευτικό συνάλλαγμα ως πηγή εισοδήματος, στη συνέχεια όμως αναπτύχθηκαν ως τουριστικοί προορισμοί παγκόσμιου ενδιαφέροντος. Αυτή η εξέλιξη οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο γεγονός ότι στις περιοχές αυτές διατηρήθηκε η μικρή ιδιοκτησία της γης, παρά το ότι κατά τις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες οι αγρότες μετανάστευσαν μαζικά στις πόλεις και κυρίως στο εξωτερικό. Έτσι, η διατήρηση της ιδιοκτησίας της γης από

τους παραδοσιακούς καλλιεργητές της επέτρεψε όχι μόνο τη μετέπειτα τουριστική της εκμετάλλευση, αλλά και την ενίσχυση του οικογενειακού προϋπολογισμού με μικρό συμπληρωματικό εισόδημα από αγροτικές εργασίες. Αυτό διευκόλυνε τις επαγγελματικές επιλογές των νεότερων ιδίως μελών της οικογένειας, που μπόρεσαν να αναπτύξουν περισσότερες από μία οικονομικές δραστηριότητες [πολυσθένεια*(βλ γλωσσάριο)].

Στην Ελλάδα

- Η τουριστική δραστηριότητα απασχολεί, άμεσα και έμμεσα, περίπου 800.000 εργαζομένους, αριθμός που αντιπροσωπεύει πάνω από το 18% της συνολικής απασχόλησης. Κάθε θέση άμεσης απασχόλησης στον τουρισμό δημιουργεί επιπλέον 2,6 έως 3 θέσεις στην οικονομία.
- Η αύξηση της απασχόλησης στην τουριστική οικονομία την τελευταία 20ετία ήταν 87%, έναντι μόλις 9,2% της συνολικής απασχόλησης και έναντι 15% της μείωσης της απασχόλησης στη μεταποίηση.
- Μέχρι το 2010 θα έχουν δημιουργηθεί τουλάχιστον 150.000 νέες θέσεις εργασίας στον τουρισμό, τις οποίες θα καλύψει το 35% του σημερινού αριθμού ανέργων.
- Η συμβολή της τουριστικής οικονομίας στην οικονομική ανάπτυξη της χώρας την 20ετία 1980-2000 ήταν 12 φορές μεγαλύτερη από την αντίστοιχη της βιομηχανίας.
- Ιδιαίτερα σημαντική είναι η συμβολή του τουρισμού στην περιφερειακή ανάπτυξη. Σε όλες τις τουριστικές περιοχές όχι μόνο σταμάτησε η εσωτερική μετανάστευση στις μεγάλες πόλεις, αλλά μετακινήθηκαν προς αυτές τις περιοχές χιλιάδες επαγγελματίες και εργαζόμενοι (Στοιχεία από το Υπουργείο Τουρισμού, 2004)

Ωστόσο η «εισβολή» των τουριστών σε πολλές τοπικές κοινωνίες (ηπειρωτικές ή νησιωτικές) έφερε μαζί με την ανάπτυξη και ποικίλους μετασχηματισμούς σε θέματα αξιών, νοοτροπιών, αντιλήψεων και συμπεριφορών. Σε κάποιες περιπτώσεις μάλιστα η τουριστική ανάπτυξη έχει οδηγήσει τη νεολαία των περιοχών αυτών σε πρόωρη εγκατάλειψη της εκπαίδευσης

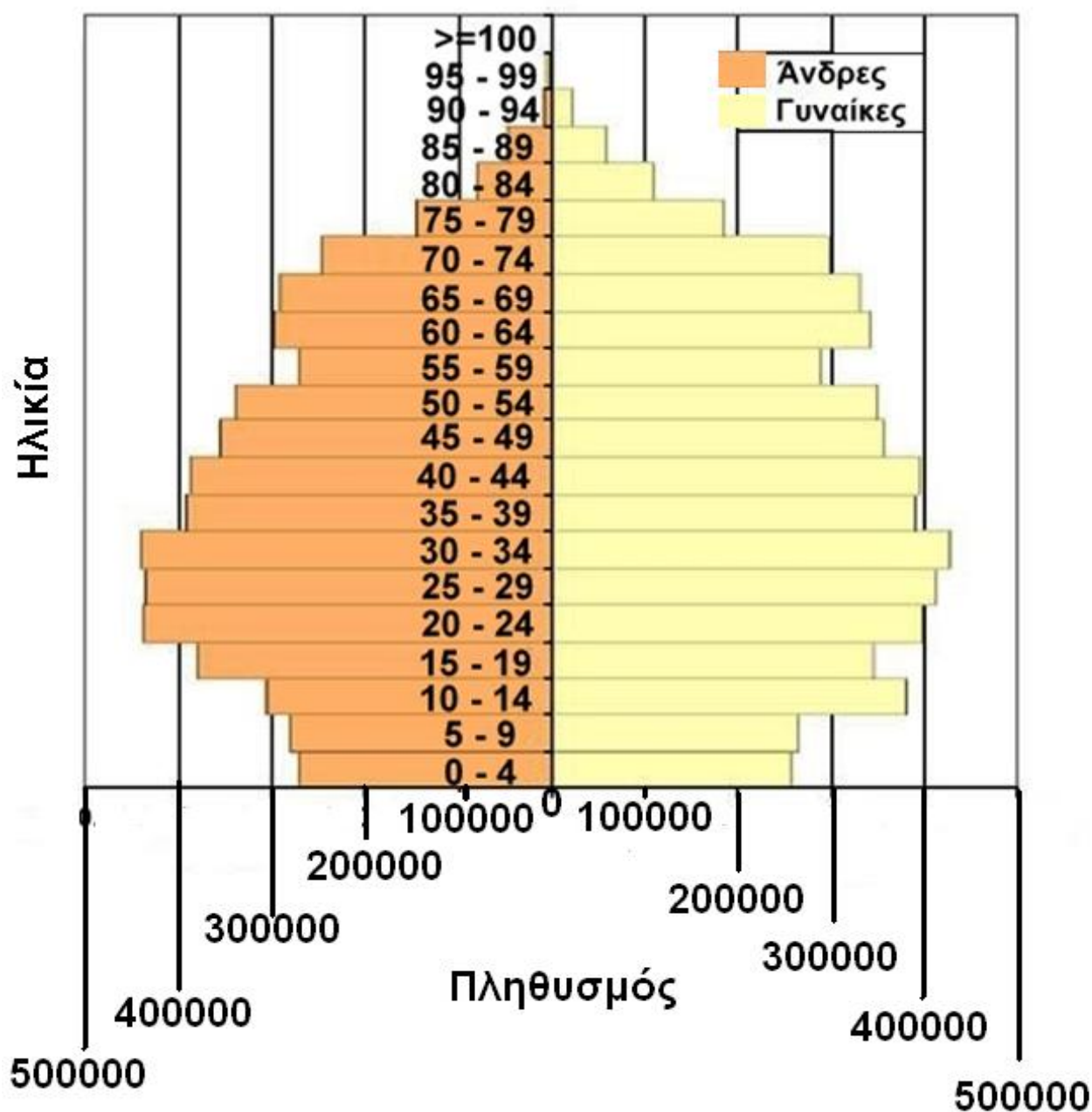
2.3.2 Δημογραφικά χαρακτηριστικά της ελληνικής κοινωνίας

Ο πληθυσμός μιας χώρας και η σύνθεσή του (όπως π.χ. η κατανομή ανδρών/ γυναικών, νέων/ ηλικιωμένων κτλ.) επηρεάζουν την κοινωνική και την οικονομική οργάνωση της κοινωνίας. Από την άλλη πλευρά, το οικονομικό επίπεδο ανάπτυξης μιας χώρας, η ύπαρξη ή η ανυπαρξία κοινωνικής πολιτικής καθορίζουν με τη σειρά τους τη συχνότητα των γάμων, τον αριθμό των παιδιών ανά οικογένεια, την αναλογία νέων ηλικιωμένων, καθώς και αυτήν των εργαζομένων συνταξιούχων.

Ο πληθυσμός της Ελλάδας, σύμφωνα με τα στοιχεία της απογραφής του 2001, ανέρχεται σε 10.939.605 άτομα. Παρουσίασε δηλαδή μια αύξηση της τάξης του 6,7% στη διάρκεια της δεκαετίας 1991-2001. Η αύξηση αυτή όμως δεν είναι μια «φυσική αύξηση», αλλά οφείλεται στην εισροή των μεταναστών στη χώρα μας.

Η φυσική αύξηση του πληθυσμού στην Ελλάδα είναι αρνητική: -0,1 ανά 1.000 κατοίκους, ένα στοιχείο που προκύπτει από τους θανάτους (9,4) μείον τις γεννήσεις (9,3) ανά 1.000 κατοίκους (βλ. πίνακα 2.2). Ως προς το ποσοστό των γεννήσεων η Ελλάδα είναι προτελευταία στην Ευρώπη. Η μείωση αυτή των γεννήσεων οδηγεί στη μη αναπλήρωση των γενεών και δημιουργεί την ανάγκη για άμεση άσκηση πολιτικής στήριξης της οικογένειας.

Γράφημα 2.1. Πυραμίδα πληθυσμού της Ελλάδας, 2001

Πηγή: ΕΣΥΕ, Απογραφή 2001

Πίνακας 2.2. Εξέλιξη του πληθυσμού στην Ευρώπη το 2003

Χώρα	Γεννή- σεις*	Θάνα- τοι*	Φυσική αύξηση*	Μετα- νάστες*	Πληθυ- σμός**
Ευρώπη των 15	10,6	9,8	0,8	2,6	380.759
Αυστρία	9,5	9,6	0,0	3,1	8.092
Βέλγιο	10,7	10,2	0,6	3,4	10.397
Γαλλία	12,7	9,2	3,5	1,0	59.896
Γερμανία	8,6	10,4	-1,8	1,9	82.545
Δανία	12,0	10,7	1,3	1,3	5.398
Ελλάδα	9,3	9,4	-0,1	2,7	11.047
Ην. Βασίλειο	11,6	10,2	1,4	1,7	59.518
Ισπανία	10,7	9,0	1,7	5,5	40.978
Ιρλανδία	15,5	7,3	8,3	7,0	4.025
Ιταλία	9,4	10,3	-0,8	3,6	57.482
Λουξεμ- βούργο	11,5	8,5	3,0	2,5	451
Ολλανδία	12,6	8,8	3,8	0,2	16.258
Πορτογα- λία	10,8	9,9	0,9	6,1	10.480
Σουηδία	11,0	10,4	0,6	3,2	8.975
Φινλανδία	10,8	9,2	1,6	1,1	5.220
Κύπρος	11,1	7,8	3,3	14,1	728

Πηγή : Ευρωπαϊκή Στατιστική Υπηρεσία (Eurostat 2003)

*Ανά 1.000 κατοίκους

**Σε χιλιάδες

Η ελληνική κοινωνία επομένως παρουσιάζει έντονα το φαινόμενο της γήρανσης, το οποίο προκύπτει από το χαμηλό ποσοστό των γεννήσεων σε συνδυασμό με τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των Ελλήνων και τη μείωση των θανάτων. Έτσι, το 1951 οι ηλικιωμένοι αποτελούσαν μόλις το 7% του συνολικού πληθυσμού, το 1961 το 8%, ενώ το 1971 η σχετική αναλογία ανέρχεται σε 11,1%. Η αυξητική τάση του ποσοστού των ηλικιωμένων διατηρήθηκε το 1980, καθώς αυτοί αποτελούσαν το 13,2% του συνολικού πληθυσμού, ενώ το 1990 προσέγγιζαν το 13,7%.

«Στο άλλο άκρο της πληθυσμιακής πυραμίδας, η αναλογία του παιδικού πληθυσμού ακολούθησε ακριβώς αντίθετη εξέλιξη. Και ενώ μέχρι το 1997 οι δυο αναλογίες (παιδιών-ηλικιωμένων) ταυτίζονται, από το 1997 και ένθεν εμφανίζεται να υπερέχει η αναλογία των ηλικιωμένων έναντι του παιδικού πληθυσμού...» (Δ. Μπαλούρδος, 2002:32). Η αναστροφή αυτής της αναλογίας φαίνεται να έχει συντελεστεί νωρίτερα στην Ελλάδα σε σύγκριση με το μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (βλ. πίνακα. 2.3 στην επόμενη σελίδα).

Συνεπώς η ενίσχυση της γεννητικότητας (βλ. γονιμότητα* στο γλωσσάριο) και η νομιμοποίηση αλλοδαπών εργαζομένων θεωρούνται απαραίτητα μέτρα κατά της γήρανσης του πληθυσμού και της ανατροπής της αναλογίας εργαζομένων-συνταξιούχων υπέρ των εργαζομένων.

Πίνακας 2.3. Αναλογία πληθυσμού 0-14, 65-79 και 80 ετών και άνω στην Ελλάδα και την Ευρωπαϊκή Ένωση (1960-1998)

Έτος	ΕΛΛΑΔΑ			ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΕΝΩΣΗ		
	65-79 ετών (%)	80 ετών και άνω (%)	0-14 ετών (%)	65-79 ετών (%)	80 ετών και άνω (%)	0-14 ετών (%)
1960	7,9	1,5	24,8	9,0	1,6	24,4
1965	6,4	1,2	26,7	9,4	1,7	24,6
1970	9,1	2,0	24,2	10,2	2,0	24,7
1975	10,0	2,1	24,0	10,9	2,1	23,9
1980	10,9	2,3	23,1	11,5	2,4	21,8
1985	10,7	2,7	21,1	10,7	2,9	19,7
1990	10,7	3,0	19,5	11,1	3,4	18,3
1995	11,9	3,4	17,1	11,5	3,9	17,6
1996	12,3	3,5	16,6	11,7	3,9	17,4
1997	12,7	3,5	16,1	11,9	3,8	17,3
1998	13,0	3,5	15,8	12,2	3,7	17,1
1999	14,4	3,9	16,2	12,6	3,6	16,3

Πηγή : Δ. Μπαλούρδος (2002:31).

2.3.3 Κοινωνικές αξίες στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία

Οι κοινωνικές αξίες αποτελούν τις ιδέες και τις πεποιθήσεις της πλειονότητας των μελών μιας κοινωνίας για το επιθυμητό και το ανεπιθύμητο, το ωραίο και το άσχημο, το δίκαιο και το άδικο, το καλό και το κακό.

Μια πράξη ή μια συμπεριφορά μας δεν είναι από μόνη της σωστή ή λανθασμένη, καλή ή κακή. Για να την αξιολογήσουμε θα πρέπει να τη δούμε στο χρόνο και στο χώρο που επιτελείται ανάλογα με τα πολιτισμικά πρότυπα της συγκεκριμένης κοινωνίας.

Υπάρχουν δύο θεωρήσεις για τις αξίες. Οι λειτουργιστές υποστηρίζουν ότι υπάρχει σχετική σταθερότητα στις αξίες, ενώ οι θεωρητικοί της συμβολικής αλληλεπίδρασης και σύγκρουσης ισχυρίζονται ότι οι κοινωνικές αξίες είναι αποτέλεσμα της επιβολής των κυρίαρχων κοινωνικών ομάδων. Οι αξίες πάντως καθορίζουν τις προτεραιότητες μιας κοινωνίας (μακροκοινωνιολογία), αλλά και τους κανόνες συμπεριφοράς σε ατομικό επίπεδο (μικροκοινωνιολογία).

Σε διαπροσωπικό επίπεδο οι αξίες συνιστούν κριτήρια για την αξιολόγηση της δικής μας συμπεριφοράς και της συμπεριφοράς των άλλων. Έτσι ανταμείβουμε εκείνους των οποίων η συμπεριφορά εναρμονίζεται με τις κοινωνικές αξίες και επικρίνουμε όσους τις παραβιάζουν.

Πώς μπορούμε όμως να γνωρίζουμε τις αξίες μιας κοινωνίας, μιας κοινωνικής ομάδας ή ενός ατόμου; Η απάντηση είναι ότι θα μπορούσαμε να τις συμπεράνουμε έμμεσα:

- από τον τρόπο που τα άτομα κατανέμουν τον ελεύθερο χρόνο τους (π.χ. ταβέρνα ή θέατρο).**
- από τον τρόπο που διαθέτουν τα χρήματά τους (π.χ. ρούχα ή βιβλία).**

- από τις στερήσεις ή τις θυσίες που είναι διατεθειμένα τα άτομα να κάνουν (π.χ. περικοπή κάποιων δαπανών από την οικογένεια προκειμένου το παιδί της να σπουδάσει).

- από τα πολιτισμικά αγαθά που παράγονται στο πλαίσιο μιας κοινωνίας (λογοτεχνία, ποίηση, κινηματογράφος, αρχιτεκτονική κ.ά.).

Τέλος, οι κοινωνικές αξίες μπορούν να καταγραφούν άμεσα μέσα από το διάλογο, τις συνεντεύξεις και τις δημοσκοπήσεις (βλ. πίνακα 2.4 σελ. 81/46).

Οι αξίες διαφοροποιούνται τόσο στο χώρο (π.χ. διαφορές μεταξύ κοινωνιών, αλλά και μεταξύ κοινωνικών ομάδων μέσα στην ίδια κοινωνία) όσο και στο χρόνο (διαφορές στην ίδια κοινωνία σε διαφορετικές περιόδους).

Σε ό,τι αφορά το χρόνο, κάθε κοινωνική μεταβολή διαφοροποιεί τις αξίες και τους κανόνες που ισχύουν σε μια συγκεκριμένη κοινωνία. Οι διαφορές αυτές οφείλονται σε ευρύτερους κοινωνικούς και οικονομικούς μετασχηματισμούς, καθώς και στις επιδράσεις τους στο κοινωνικό επίπεδο. Άλλες ήταν οι αξίες στο πλαίσιο των αγροτικών κοινωνιών (π.χ. έμφαση στο γάμο και την οικογένεια) και άλλες στο πλαίσιο της βιομηχανικής κοινωνίας (π.χ. έμφαση στην επαγγελματική καταξίωση). Ο ατομισμός γενικά εκτοπίζει τη συλλογικότητα, καθώς οι κοινωνίες εξελίσσονται από αγροτικές σε μεταβιομηχανικές και αστικές κοινωνίες.

Μεταβολές στις κοινωνικές αξίες μπορεί να επέλθουν και μετά από επαναστάσεις είτε αυτές είναι ειρηνικές (π.χ. κινήματα για τα δικαιώματα των μειονοτήτων και των γυναικών) είτε βίαιες (π.χ. Οκτωβριανή Επανάσταση).

Σε ό,τι αφορά τη διαφοροποίηση των αξιών στο χώρο, επισημαίνουμε ότι διαφορετικές αξίες ενστερνίζονται άτομα ή ομάδες που ανήκουν σε διαφορετικές κοι-

νωνίες (ανάλογα με την ιστορία τους και το στάδιο οικονομικής και βιομηχανικής ανάπτυξης στο οποίο βρίσκονται). Αυτό συμβαίνει γιατί σε κάθε κοινωνία υπάρχουν αξίες που εκφράζουν διαφορετικές κοινωνικές ανάγκες, ιδεολογίες και φιλοσοφικές θεωρήσεις.

Αλλά και μέσα στην ίδια κοινωνία η διαφοροποίηση προσδιορίζεται από τις τάξεις, τις πολιτισμικές ομάδες κτλ. που τη συνθέτουν. Για παράδειγμα, η διαχείριση του ελεύθερου χρόνου αλλάζει ανάλογα με την κοινωνική θέση* (βλ. γλωσσάριο) του ατόμου. Ένας ευκατάστατος μπορεί να παίζει γκολφ στον ελεύθερο χρόνο του, ενώ ένας βιοπαλαιστής θα προτιμήσει να πάει στο καφενείο με τους φίλους του.

Στο ίδιο κοινωνικό πλαίσιο υπάρχουν κοινωνικές κατηγορίες, όπως για παράδειγμα οι νέοι, που εκφράζουν το δικό τους αξιακό σύστημα μέσα από το ντύσιμο, τη συμπεριφορά ή το γλωσσικό κώδικα. Ωστόσο, η έρευνα της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς (1999) έδειξε ότι υπάρχουν διαφοροποιήσεις στους νέους, σε ό,τι αφορά την ιεράρχηση των αξιών, ανάλογα με την αστικότητα, τη γεωγραφική περιοχή και το φύλο. Για παράδειγμα, το 35% των νέων στις αστικές, το 44% στις ημιαστικές και το 45% στις αγροτικές περιοχές θεωρούν το γάμο ως «πολύ σημαντικό». Επίσης, το 61,9% των νέων στις αστικές περιοχές, το 78,7% στις ημιαστικές και το 82,4% στις αγροτικές περιοχές θεωρούν «πολύ σημαντική» την πίστη στο Θεό.

Οι διαφορές στις αντιλήψεις σχετικά με την οικογένεια, το γάμο, τη θρησκεία, την επαγγελματική σταδιοδρομία κτλ. μπορεί να επηρεάσουν και τις επιλογές των νέων ως προς το μέγεθος της οικογένειας. Λέμε «να επηρεάσουν» και όχι «να καθορίσουν», διότι η αναπαραγωγική συμπεριφορά συναρτάται και με άλλους παράγοντες, όπως είναι η κοινωνική πολιτική (π.χ. υποδομές φύλαξης παιδιών), τα οικονομικά κίνητρα κ.ά.

Πίνακας 2.4. Ποσοστά νέων, 15-29 ετών, που θεωρούν ως «πολύ σημαντικές» τις κοινωνικές αξίες (πανελλαδικό δείγμα 1.600 ατόμων)

Κοινωνικές αξίες	1997	1999	Μεταβολή	Κοινωνικές αξίες	1997	1999	Μεταβολή
Οικογένεια	81,7	86,4	+4,7	Χρήματα	45,4	47,6	+2,2
Προσωπική ελευθερία	72,7	83,6	+10,9	Ελεύθερος χρόνος	44,7	47,5	+2,8
Αγάπη	77,5	81,8	+4,3	Γάμος	38,9	38,9	0,0
Φιλία	74,2	75,1	+0,9	Κοινωνική δράση	32,3	38,1	+5,8
Δουλειά	73,5	74,0	+0,5	Διασκέδαση	39,1	35,6	-3,5
Πατρίδα	67,1	72,1	+0,5	Διακοπές	37,1	31,3	-5,8
Έρωτας	67,7	71,0	+3,3	Άνετο σπίτι	25,8	26,1	+0,3
Πίστη στο Θεό	54,7	69,8	+15,1	Αθλητισμός	24,9	25,6	+0,7
Μόρφωση	56,0	66,2	+9,3	Καλό αυτοκίνητο	14,3	14,0	-0,3

Πηγή: Γενική Γραμματεία Νέας Γενιάς, Ινστιτούτο V-PRC (2000: 109-111) (Διασκευή Ν. Πετρόπουλου).

Στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία παρατηρείται συχνά η συνύπαρξη αντιφατικών μεταξύ τους αξιών. Η αξιοκρατία (π.χ. στις προσλήψεις στο δημόσιο τομέα) υποστηρίζεται από όλους, αλλά δεν είναι λίγοι εκείνοι που αξιοποιούν τις προσωπικές τους διασυνδέσεις με άτομα που διαθέτουν εξουσία, προκειμένου να εξυπηρετήσουν τα ατομικά τους συμφέροντα (πελατειακές σχέσεις πολίτη-εξουσίας).

Οι άνθρωποι δε γεννιούνται με τις κοινωνικές αξίες. Τις αποκτούν μέσα από τις διαδικασίες και τους μηχανισμούς της κοινωνικοποίησης και της κοινωνικής μάθησης, όπως θα διαπιστώσουμε στο επόμενο κεφάλαιο.

Ερωτήσεις

1. Ποιο είναι το βασικό ταξινομικό σχήμα των αγροτικών κοινωνιών;
2. Υπήρχαν ποτέ αυτόνομες κοινωνίες; Ποια σημασία δίνουμε στην έννοια της αυτόνομης;
3. Τι σημαίνει βιομηχανική επανάσταση; Πότε και πού πραγματοποιήθηκε;
4. Σε τι αναφέρεται το παράθεμα του Ε. Ζολά από το έργο του Η ταβέρνα; Γνωρίζετε άλλους συγγραφείς (από την ελληνική ή την ξένη λογοτεχνία) που περιγράφουν στο έργο τους την καθημερινότητα των ανθρώπων μιας εποχής;
5. Ποια στοιχεία προσδιορίζουν τη "μεταβιομηχανική κοινωνία";
6. Ποια υπήρξε η αφορμή της διάκρισης του κόσμου σε Πρώτο, Δεύτερο και Τρίτο Κόσμο;
7. Τι σημαίνει ανάπτυξη;
8. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά του αγροτικού τομέα της ελληνικής κοινωνίας;
9. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά του βιομηχανικού τομέα

της ελληνικής κοινωνίας;

10. Από τον πίνακα 2.1 ("Οικονομικά ενεργός πληθυσμός κατά κλάδο οικονομικής δραστηριότητας" σελ. 68-69) να καταγράψετε ποιοι κλάδοι οικονομικής δραστηριότητας παρουσιάζουν αύξηση και ποιοι μείωση κατά τη διάρκεια των τελευταίων 10 χρόνων. Τι παρατηρείτε;

11. Ποιες είναι οι κύριες δραστηριότητες που χαρακτηρίζουν τον τομέα υπηρεσιών στην ελληνική κοινωνία;

12. Ποια είναι τα σημαντικότερα δημογραφικά χαρακτηριστικά της ελληνικής κοινωνίας;

13. Να αναφέρετε τι θεωρείτε σημαντικότερο στη ζωή σας. Θα το χαρακτηρίζατε αξία;

14. Τι σημαίνει μεταβολή των αξιών στο χρόνο και στο χώρο; Να δώσετε παραδείγματα.

15. Οι αξίες διαφοροποιούνται ακόμη και μέσα στην ίδια κοινωνία. Να εξηγήσετε για ποιους λόγους συμβαίνει αυτό.

3. ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

- Οι στόχοι και η λειτουργία της κοινωνικοποίησης
- Ανάπτυξη του κοινωνικού εαυτού - Θεωρητικές προσεγγίσεις
- Φορείς κοινωνικοποίησης
- Κοινωνικός έλεγχος: τυπικός και άτυπος
- Κοινωνικοποίηση: μια συνεχής διαδικασία

Εισαγωγή

Η κοινωνικοποίηση είναι μια διαδικασία που μας αφορά όλους. Ξεκινά από τα πρώτα χρόνια της ζωής μας και διαρκεί μέχρι το τέλος της. Το περιεχόμενο της αφορά τις κοινωνικές αξίες, τους κοινωνικούς κανόνες, αλλά και τη λειτουργία του κοινωνικού ελέγχου. Αυτές τις έννοιες που χρησιμοποίησαν οι κοινωνικοί επιστήμονες μελετώντας τη διαδικασία της κοινωνικοποίησης θα τις εξετάσουμε στις ενότητες που ακολουθούν.

3.1. Οι στόχοι της κοινωνικοποίησης και η σημασία του κοινωνικού περιβάλλοντος για τον άνθρωπο

«Το "αγριόπαιδο του Αβερόν"»

Στις 9 Ιανουαρίου 1800 εμφανίστηκε ένα παράξενο ον μέσα από τα δάση της Νότιας Γαλλίας. Παρόλο ότι περπατούσε όρθιο, έμοιαζε πιο πολύ για ζώο παρά για άνθρωπος, αν και γρήγορα έγινε φανερό πως επρόκειτο για αγόρι δέκα ως δώδεκα χρόνων. Μιλούσε μόνο με γρυλισμούς και παράδοξες κραυγές. Το παιδί δεν είχε προφανώς ιδέα περί ατομικής υγιεινής και ανακουφιζόταν όπου εύρισκε. Το πήγαν στην τοπική αστυνομία και από εκεί σε ένα ορφανοτροφείο. Στην αρχή προσπαθούσε συνέχεια να δραπετεύσει, για να το ξανασυλλάβουν όμως με κάποια δυσκολία. Δεν δεχόταν να φορέσει ρούχα, τα οποία τα ξέσκιζε μόλις του τα φορούσαν. Δεν παρουσιάστηκαν γονείς για να το αναζητήσουν.

Το παιδί υποβλήθηκε σε λεπτομερείς ιατρικές εξετάσεις, οι οποίες όμως δεν έδειξαν κανενός είδους ανωμαλίες... Το αγόρι το μεταφέρανε αργότερα στο Παρίσι, όπου καταβλήθηκαν συστηματικές προσπάθειες να το αλλάξουν "από κτήνος σε ανθρώπινο ον". Οι προσπά-

θειες πέτυχαν εν μέρει μόνο. Έμαθε να ελέγχει τις φυσικές του ανάγκες, δέχτηκε να φοράει ρούχα. Παρά ταύτα, παρέμεινε αδιάφορο στα παιχνίδια και δεν μπόρεσε ποτέ να προφέρει παρά λίγες μόνο λέξεις. Από ό,τι μπορούμε να συμπεράνουμε, σύμφωνα με τις λεπτομερείς περιγραφές της συμπεριφοράς του, αυτό δεν συνέβαινε γιατί ήταν πνευματικά καθυστερημένο. Φαίνεται πως ή δεν ήθελε ή δεν ήταν σε θέση να μάθει εντελώς την ανθρώπινη γλώσσα...»(A.Giddens,2002:77-78).

Η παραπάνω περίπτωση κοινωνικής απομόνωσης δεν είναι μοναδική. Παρόμοιες περιπτώσεις έχουν απόκαλυφθεί στην Ελλάδα τη δεκαετία του 1980 αλλά και στις Η.Π.Α. (περιπτώσεις της Άννας από την πολιτεία της Πενσυλβάνια και της Ισαβέλλας από την πολιτεία του Οχάιο) τη δεκαετία του 1930. Στην περίπτωση των Η.Π.Α. τα δύο κοριτσάκια ήταν παιδιά ανύπαντρης μητέρας, ενώ η μητέρα της Ισαβέλλας ήταν και κωφάλαλη. Είχαν απομονωθεί σε σκοτεινά δωμάτια, γιατί οι μητέρες τους φοβόντουσαν τις αντιδράσεις των γονέων τους και της κοινωνίας. Όταν τα ανακάλυψαν, στην ηλικία των 6 ετών, δεν μπορούσαν να μιλήσουν και να περπατήσουν κανονικά, ενώ το επίπεδο νοημοσύνης τους ήταν σχεδόν στο μηδέν. Μετά από ιδιαίτερη και εντατική εκπαίδευση και κοινωνική φροντίδα το επίπεδο της Άννας (π.χ. ομιλία, αυτοεξυπηρέτηση, συμμετοχή σε παιχνίδι) βελτιώθηκε, χωρίς όμως να κατακτήσει επίπεδο ανάλογο με την ηλικία της (πέθανε σε ηλικία 10 ετών) αντίθετα, η Ισαβέλλα στην ηλικία των 81/2 ετών έφτασε σε επίπεδο ανάλογο με τους συνομήλικους συμμαθητές της. Οι ιστορίες αυτές δείχνουν τη διαφορετική εξέλιξη που είχαν τα παιδιά από τη στιγμή που εντάχθηκαν μέσα στο κοινωνικό περιβάλλον, γεγονός που υποδηλώνει ότι ο άνθρωπος, μόνο όταν μεγαλώνει στο κοινωνικό περιβάλλον, μπορεί να ολοκληρώσει την προσωπικότητά του. Φανερώνουν επίσης πόσο διαφο-

ρετικοί θα ήμασταν, αν από τη γέννησή μας και μετά δεν είχαμε ζήσει μαζί με άλλους ανθρώπους, αν δεν είχαμε γνωρίσει τη γλώσσα, τις αξίες, τους συμβολισμούς, τις χειρονομίες, τα έθιμα και τις συνήθειες της κοινωνίας στην οποία συμμετέχουμε.

Η συναναστροφή μας με τις μικρότερες (π.χ. την οικογένεια) ή τις μεγαλύτερες κοινωνικές ομάδες (π.χ. το σχολείο) μας μαθαίνει τα πρότυπα συμπεριφοράς* (βλ. γλωσσάριο), τις αντιλήψεις της ομάδας και γενικά της κοινωνίας, μας εντάσσει μέσα στην κοινωνία, μας κοινωνικοποιεί.

Τι είναι όμως η κοινωνικοποίηση; Είναι μια διαδικασία μέσω της οποίας το άτομο μαθαίνει και εσωτερικεύει τα διάφορα στοιχεία του πολιτισμού* (βλ. γλωσσάριο) της κοινωνίας μέσα στην οποία ζει, πράγμα που του επιτρέπει να διαμορφώσει τη δική του προσωπικότητα και να ενταχθεί στις διάφορες ομάδες.

Η κοινωνικοποίηση του ατόμου, η οποία πραγματοποιείται από την οικογένεια, το σχολείο και πολυάριθμους άλλους φορείς (π.χ. ομάδα συνομηλίκων, Μ.Μ.Ε. κ.ά.), είναι μια πολύπλοκη διαδικασία που επιτελείται μέσω ψυχοκοινωνικών μηχανισμών, όπως είναι:

- Η **μάθηση** (απόκτηση συνηθειών, τρόπων συμπεριφοράς). Το άτομο προσλαμβάνει από το κοινωνικό του περιβάλλον (το στενό ή το ευρύτερο) παραστάσεις και στη συνέχεια εναρμονίζει τη συμπεριφορά του ανάλογα με αυτές. Μαθαίνει δηλαδή από το κοινωνικό περιβάλλον τι είναι καλό ή κακό, ποια είναι η σημασία των συμβολισμών και των μηνυμάτων που εκπέμπονται από τους άλλους, ποια συμπεριφορά είναι ενδεδειγμένη σε μια συγκεκριμένη περίπτωση κτλ. Σημαντικό ρόλο στη μάθηση ασκούν οι ικανότητες και οι κλίσεις ή οι ροπές του ατόμου, καθώς και ο τρόπος αντίδρασης (ενθαρρυντικός ή αποθαρρυντικός) του κοινωνικού περιβάλλοντος στη συμπεριφορά του.

Εικ.3.1 Παραμύθια, θρύλοι και μύθοι αναφέρονται σε παιδιά που μεγάλωσαν εκτός κοινωνικού περιβάλλοντος (Ράντγιαρντ Κίπλινγκ, Μόγλης, εκδ. Κέδρος, 2002).

- Η ταύτιση (υιοθέτηση συμπεριφορών και ρόλων που οδηγούν το παιδί στο να αναγνωρίζει τον εαυτό του σε ένα δάσκαλο, σε έναν αθλητή ή σε έναν από τους δύο γονείς). Η ταύτιση συντελεί στην απόκτηση από το κοινωνικοποιούμενο άτομο της αίσθησης ότι αποτελεί μέρος ενός κοινωνικού συνόλου. Συνήθως το άτομο ταυτίζεται με πρόσωπα του περιβάλλοντός του, ωστόσο η ταύτιση αυτή (άλλοτε συνειδητή άλλοτε όχι)

δεν είναι απόλυτη, και το άτομο διατηρεί μια σχετική αυτονομία ως προς τα πρόσωπα με τα οποία ταυτίζεται. Για παράδειγμα, είναι πιθανόν να τηρήσει πιστά κάποιους κανόνες, αλλά είναι επίσης πιθανό να συμμορφωθεί με ένα μέρος αυτών των κανόνων και να διαφοροποιήσει τη συμπεριφορά του.

- Η εσωτερίκευση (ενσωμάτωση των πολιτισμικών στοιχείων στην προσωπικότητα του ατόμου). Η εσωτερίκευση πραγματοποιείται σταδιακά και σημαίνει την υιοθέτηση των αξιών και των κανόνων της κοινωνίας, ανάλογα βέβαια με τις κοινωνικές συνθήκες και τις περιστάσεις κάτω από τις οποίες το άτομο κοινωνικοποιείται. Άτομα που έχουν εσωτερικεύσει τις αξίες και τους κανόνες της κοινωνίας λειτουργούν αυτόβουλα και δεν χρειάζονται εξωτερικό έλεγχο (π.χ. ποινές, επιβραβεύσεις).

Αυτοί οι τρεις μηχανισμοί εμφανίζουν το άτομο σαν έναν παθητικό δέκτη, που αποδέχεται άκριτα τα προβαλλόμενα πρότυπα και τις συμπεριφορές που πρέπει να υιοθετήσει. Συμβαίνει όμως πραγματικά αυτό; Μάλλον όχι, γιατί ο καθένας ανάλογα με τις διαθέσεις του, τα βιώματά του και τα κοινωνικά του ερεθίσματα επιλέγει από τα προβαλλόμενα πρότυπα αυτό που του ταιριάζει καλύτερα. Γι' αυτό το λόγο παρατηρείται συχνά άτομα από το ίδιο οικογενειακό περιβάλλον να έχουν διαφορετικές πορείες στη ζωή.

Η επιλογή ή η απόρριψη των μηνυμάτων γίνεται πολλές φορές ασυνείδητα. Βέβαια το άτομο είναι υποχρεωμένο να εναρμονίσει τη συμπεριφορά του με όσα ορίζονται από τους νόμους ή από την καθιερωμένη ηθική της κοινωνίας (εφόσον αυτή δε βρίσκεται σε αντίθεση με τα προσωπικά του αισθήματα, τις αντιλήψεις και τις πεποιθήσεις του). Στην ουσία υιοθετεί τα πολιτισμικά στοιχεία τα οποία έχουν ενταχθεί στην παιδεία που έχει λάβει, στο πλαίσιο της σταδιακής προσαρμογής

του στην κοινωνία. Η κοινωνικοποίηση ωστόσο δεν είναι το αποτέλεσμα μιας τυποποιημένης μάθησης, αλλά μια εκμάθηση που διαφοροποιείται συνεχώς από τις επιρροές που δέχεται το άτομο και από τον τρόπο που κατανοεί τον εκάστοτε ρόλο του.

Η μάθηση ρόλων μέσω της ταύτισης με τη μητέρα

Εικ.3.2α Desmond Morris, Η ανθρωποπαρατήρηση: η ανθρώπινη συμπεριφορά, εκδ. Αρσενίδη, 199

Εικ.3.2 Φιλοσοφία και Κοινωνικές επιστήμες, Εκδοτική Αθηνών, τόμος 22, 1997

Όπως προαναφέραμε, η υιοθέτηση των προτύπων συμπεριφοράς δεν είναι μια παθητική λειτουργία. Το άτομο δε λειτουργεί μόνο ως δέκτης, που υιοθετεί στοιχεία από το περιβάλλον του, αλλά και ως πομπός, που μπορεί να επηρεάσει τη διαδικασία κοινωνικοποίησης του περιβάλλοντός του. Ακόμα και ένα παιδί, στο πλαίσιο μιας αυταρχικής διαπαιδαγώγησης (του σχολείου ή της οικογένειας), μπορεί με τη στάση ή την αντίδρασή του να αλλάξει τη συμπεριφορά του περιβάλλοντός του προς αυτό, να αλλάξει δηλαδή το περιεχόμενο της κοινωνικοποίησής του. Αλλά και ως ενήλικος, μέσα από τη συμμετοχή του σε συλλόγους, σωματεία ή ενώσεις καταναλωτών, μπορεί να αντιδράσει στις επικρατούσες απόψεις για την κοινωνική ζωή. Γι' αυτό το λόγο η κοι-

νωνικοποίηση είναι μια **αμφίδρομη** διαδικασία ανάμεσα στον πομπό και στο δέκτη. Εξάλλου, ο αμφίδρομος χαρακτήρας της διαδικασίας είναι εμφανής, όταν ο δεκτής γίνεται πομπός.

Η κοινωνικοποίηση είναι επίσης μια εξελικτική και δυναμική διαδικασία, που διαφοροποιείται σε σχέση με το χρόνο (ιστορική περίοδο) και το χώρο (την κοινωνία στην οποία αναφερόμαστε) και επιτρέπει στο άτομο να κατανοεί τον κόσμο που το περιβάλλει. Κάθε άτομο συνθέτει σταδιακά, από τη νεαρή ηλικία ως τα γεράματά του, τις εικόνες για τον κόσμο. Αυτές τις εικόνες τις επεξεργάζεται, για να τις μετατρέψει με το δικό του τρόπο σε μια καινούρια, πρωτότυπη και προσωπική εικόνα. Πρόκειται δηλαδή για μια συνεχή αλληλεπίδραση κοινωνίας και ατόμου.

Η κοινωνικοποίηση είναι, τέλος, μια διαδικασία οικοδόμησης της συλλογικής ταυτότητας. Η αίσθηση ότι ανήκουμε σε μια ομάδα μάς βοηθά να συγκροτήσουμε την αυτοεικόνα μας, την οποία διαμορφώνουμε σε σχέση με τους συνανθρώπους μας και συγχρόνως τη μοιραζόμαστε με τα μέλη της ευρύτερης ή της στενότερης ομάδας στην οποία ανήκουμε. **Κοινωνικοποιημένο** θεωρείται ένα άτομο που εντάσσεται σε ομάδες (π.χ. συγγενείς, συνομήλικοι, συμμαθητές, συνάδελφοι κ.ά.) και αισθάνεται μέλος τους, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι είναι υποχρεωμένο να υποτάσσεται στις τυχόν υπέρμετρες απαιτήσεις τους.

«Ο Μεσαίωνας μας έχει αφήσει πληθώρα πληροφοριών σε σχέση με ό,τι εθεωρείτο κάθε φορά ως κοινωνικά αποδεκτή συμπεριφορά. Και εδώ διαδραματίζουν ιδιαίτερο ρόλο οι οδηγίες για τη συμπεριφορά στο τραπέζι. Το φαγητό και το ποτό βρίσκονταν στο επίκεντρο της κοινωνικής ζωής, πολύ περισσότερο απ' ό,τι σήμερα που φαγητό και ποτό αποτελούν συχνά, όχι πάντα μάλλον το πλαίσιο και την εισαγωγή για τη συνομιλία και την κοινωνική επαφή. Δεν είναι κόσμιο να ψαχουλεύει κανείς τ' αυτιά του και τα μάτια του, όπως κάνουν μερικοί, ούτε να σκαλίζει τη μύτη του, όταν τρώει τούτες οι τρεις συνήθειες δεν είναι καλές» (N. Elias, 1997 : 108-116).

Το πέρασμα από την εφηβεία στην ενήλικη ζωή

«Στις κοινωνίες της αρχαιότητας η κοινωνική ενηλικίωση έπαιρνε δημόσιο και επίσημο χαρακτήρα: στην αρχαία Ελλάδα σημαδευόταν από την ένταξη του νέου στην τάξη των εφήβων, στη Ρώμη απ' τη συμβολική απόκτηση της τηβέννου των ανδρών. Πρέπει να παρατηρήσουμε ότι αυτά τα έθιμα χάθηκαν με το πέρασμα των χρόνων και ότι σε κοινωνίες παλιότερες απ' τη δική μας το παιδί περνούσε απ' τη μια κατάσταση στην άλλη πολύ γρήγορα. Για τα κορίτσια η κρίσιμη καμπή ήταν ένας πρόωρος γάμος ή το μοναστήρι, ενώ για τα αγόρια η χωρίς καθυστέρηση είσοδος σε κάποιο "επάγγελμα": στρατιωτική καριέρα ή ακόλουθος κάποιου άρχοντα, αν ήταν παιδί από πλούσια οικογένεια, μαθητεία κοντά σ' έναν τεχνίτη, αν ήταν ταπεινής καταγωγής» (M. Ρειμόν Ριβιέ.1989: 17).

3.2. Ανάπτυξη του κοινωνικού εαυτού - Οι διαφορετικές προσεγγίσεις

Το βασικό ερώτημα του πώς αναπτύσσεται το παιδί από τη στιγμή της γέννησής του και μετά έχει απασχολήσει τους επιστήμονες διάφορων κλάδων των ανθρωπιστικών επιστημών, οι οποίοι έχουν διατυπώσει σημαντικές θεωρίες δίνοντας έμφαση σε διαφορετικές πτυχές της προσωπικότητας. Ψυχίατροι όπως ο Φρόυντ (S. Freud), ο Πιαζέ (J. Piaget) και ο Έρικσον (E.H. Erikson), κοινωνιολόγοι της λειτουργιστικής προσέγγισης, όπως ο Ντυρκέμ (E. Durkheim κ.ά.), της μαρξιστικής σχολής, όπως ο Άλτουσερ (L. Althusser κ.ά.), αλλά και της συμβολικής αλληλεπίδρασης, όπως ο Μιντ (G.H. Mead κ.ά), φιλόσοφοι και παιδαγωγοί έχουν ασχοληθεί διεξοδικά με το θέμα της ανάπτυξης και της κοινωνικοποίησης του παιδιού.

Όλες οι προσεγγίσεις δίνουν έμφαση άλλοτε περισσότερο άλλοτε λιγότερο στα κοινωνικά στοιχεία που συνθέτουν την προσωπικότητα του ατόμου. Οι σύγχρονες απόψεις για την κοινωνικοποίηση συμφωνούν στο ότι κάθε άτομο από τη γέννησή του δέχεται επιδράσεις από το κοινωνικό του περιβάλλον, οι οποίες διαμορφώνουν σημαντικά την προσωπικότητά του.

Ο Ζ. Φρόυντ (S. Freud, 1856-1939) με τη θεωρία την οποία ανέπτυξε (ψυχαναλυτική μέθοδος) άσκησε σημαντική επίδραση στην εξέλιξη της ψυχολογίας, αλλά και στην ανάπτυξη των άλλων κοινωνικών επιστημών, των τεχνών και της φιλοσοφίας. Ο Φρόυντ, που ως ψυχίατρος είναι γνωστός κυρίως για την ανάπτυξη της θεωρίας της προσωπικότητας, διατύπωσε μια θεωρία που έχει δύο διαστάσεις.

Η πρώτη διάσταση αφορά τα **ψυχοσεξουαλικά** στάδια ανάπτυξης -του ατόμου (στοματικό, πρωκτικό, φαλλικό, λανθάνουσας σεξουαλικότητας και γενετήσιας

σεξουαλικότητας). Το καθένα από αυτά τα στάδια αντιστοιχεί με μια διαφορετική σωματική ζώνη ικανοποίησης και με διαφορετικές χρονικές περιόδους της ανάπτυξης. Σύμφωνα με τον Φρόυντ, η φυσιολογική ανάπτυξη του ατόμου προϋποθέτει την καταστολή των σεξουαλικών και επιθετικών ορμών του και την ταύτισή του με τα κοινωνικώς αποδεκτά πρότυπα του πατέρα ή της μητέρας, καθώς και την ανάπτυξη της κοινωνικής του συνείδησης.

Η δεύτερη διάσταση αφορά την **ψυχική οργάνωση** της προσωπικότητας και σχετίζεται περισσότερο με την ανάπτυξη του κοινωνικού εαυτού. Σύμφωνα με τον Φρόυντ, η προσωπικότητα του ατόμου αποτελείται από τρία μέρη:

- Το «**εκείνο**» (id), το οποίο περιλαμβάνει τα βιολογικά ένστικτα και τις ροπές και λειτουργεί με βάση την άμεση ικανοποίηση των αναγκών (το ασυνείδητο).

- Το «**υπερεγώ**» (superego), το οποίο αποτελεί το σύνολο των κανόνων συμπεριφοράς που η κοινωνία επιβάλλει στα μέλη της.

- Το «**εγώ**» (ego), που αποτελεί τη συνειδητή πλευρά της προσωπικότητας, τις ψυχικές λειτουργίες με τις οποίες το άτομο ενεργεί. Το «εγώ» έχει ως βάση την πραγματικότητα. Αυτό σημαίνει ότι ρυθμίζεται από τις εσωτερικές παρορμήσεις του «εκείνο», αλλά και από τους περιορισμούς και τις απαγορεύσεις που επιβάλλει η κοινωνία.

Από το «εκείνο», δηλαδή το ασυνείδητο, αναδύονται οι παρορμήσεις, τα ένστικτα και οι βιολογικές ορμές, οι οποίες συχνά συγκρούονται με το «υπερεγώ», δηλαδή την κοινωνία και τον πολιτισμό. Για να μπορέσει το άτομο να αντιμετωπίσει καταστάσεις που του προκαλούν ένταση και άγχος, καταφεύγει συχνά σε μηχανισμούς άμυνας. Ο Φρόυντ

έχει περιγράψει έναν αριθμό αμυντικών μηχανισμών, οι οποίοι είναι κυρίως έργο του «εγώ». Λειτουργούν όμως υποσυνείδητα και αποσκοπούν στην εξασφάλιση μιας ισορροπίας μεταξύ των τριών μερών της προσωπικότητας. Επομένως το «εγώ» λειτουργεί συχνά ως εξισορροπητικός μηχανισμός ανάμεσα στο «εκείνο» και το «υπερεγώ».

Αξίζει να επισημάνουμε ότι οι σύγχρονες θεωρίες κοινωνικοποίησης δίνουν μεγαλύτερη έμφαση στο κοινωνικό περιβάλλον και στις συνειδητές αλληλεπιδράσεις μεταξύ των ατόμων και λιγότερο στο ασυνείδητο και τα βιολογικά ένστικτα των ανθρώπων, τα οποία άλλωστε έχουν αμφισβητηθεί από σχεδόν όλους τους κοινωνιολόγους και τους κοινωνικούς ανθρωπολόγους* (βλ. γλωσσάριο).

Πίνακας 3.1. Ενδεικτικοί μηχανισμοί άμυνας, λειτουργίες, παραδείγματα εφαρμογής

Μηχανισμός άμυνας	Περιγραφή της λειτουργίας	Παράδειγμα
Απώθηση	Το άτομο απωθεί στο ασυνείδητο ανεπιθύμητες επιθυμίες, σκέψεις, παρορμήσεις, εμπειρίες που αντιτίθενται στις επιταγές του εγώ.	Το άτομο προσπαθεί να ξεχάσει κάποιο δυσάρεστο γεγονός όπως μια λογομαχία ή μια τραυματική εμπειρία κτλ.
Άρνηση	Το άτομο αποφεύγει να αντιμετωπίσει δυσάρεστες σκέψεις, συναισθήματα και γεγονότα που του προξενούν άγχος, αρνούμενο την πραγματικότητα.	Ένα παιδί που έχασε τη μητέρα του μπορεί να αντιμετωπίζει το συμβάν σαν αυτή να έχει φύγει για ένα μακρινό ταξίδι.
Εκλογίκευση	Το άτομο προσπαθεί να δώσει μια λογική εξήγηση στη συμπεριφορά του ή σε μια επιδίωξή του η οποία δεν είχε τα επιθυμητά αποτελέσματα.	Κάποιος που απολύεται από τη δουλειά του μπορεί να εκλογικεύσει το δυσάρεστο γεγονός λέγοντας:

		«έτσι κι αλλιώς δεν ήταν κι η ιδανική δουλειά».
Παλινδρό- Μηση	Το άτομο επιστρέφει σε προηγούμενα στάδια της ανάπτυξής του που ήταν πιο ευχάριστα.	Ένα παιδί επιστρέφει σε συμπεριφορές ή καταστάσεις βρεφικής ηλικίας, όπως είναι η νυχτερινή ενούρηση, η πιπίλα κ.τ.λ.
Προβολή	Το άτομο προβάλλει σε άλλους τάσεις, σκέψεις και κίνητρα που στο ίδιο προκαλούν άγχος ή δεν του είναι αποδεκτά.	Το συναίσθημα του φόβου αποδίδεται στον άλλον: «Δεν τον φοβάμαι εγώ, αυτός με φοβάται».
Μετάθεση	Το άτομο εκδηλώνει σε ένα άλλο αντικείμενο μια παρόρμησή του, διότι δε μπορεί να την εκδηλώσει στο ίδιο το αντικείμενο που του προκαλεί τη δυσάρεστη κατάσταση.	Κάποιος που έχει θυμώσει στη δουλειά με το αφεντικό του, δε μπορεί όμως να εκδηλώσει το θυμό του στον ίδιο, όταν γυρίζει σπίτι του, ξεσπάει στη γυναίκα του.

Εξιδανί- κευση	Το άτομο του οποίου οι παρορμήσεις, οι επιθυμίες, οι σκέψεις κτλ. δεν είναι κοινωνικά αποδεκτές και του προκαλούν άγχος/ενοχές στρέφεται σε αποδεκτές μορφές συμπεριφοράς.	Το άτομο με έντονα συναισθήματα επιθετικότητας γίνεται ειρηνιστής.
---------------------------	---	---

Πηγή: Ν. Γ. Παπαδόπουλος, Ψυχολογία (ε' έκδοση), Αθήνα 1997, σ. 133-136 και Μ. Μακρόγλου κ.ά., Στοιχεία γενικής και εξελικτικής ψυχολογίας, Β' τάξη, 1ου Κύκλου, Τομέας Υγείας και Πρόνοιας, ΟΕΔΒ, Αθήνα 2003, σ. 57-58 (επεξεργασία Α. Βερβέρη

Οι κοινωνικοί επιστήμονες που υιοθετούν την προσέγγιση της κοινωνικής (συμβολικής) αλληλεπίδρασης, όπως ο Τζ. Μιντ (G.H. Mead, 1863-1931), αναφέρθηκαν ιδιαίτερα στις φάσεις ανάπτυξης του παιδιού και στις διεργασίες που τις συνοδεύουν. Τι σημαίνει όμως για τον Μιντ κοινωνική αλληλεπίδραση;

Πρόκειται για μια διαδικασία κατά την οποία η στενή σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσα σε δύο (ή περισσότερους) ανθρώπους (με το παιχνίδι, τη συναναστροφή κτλ.) οδηγεί στη διαμόρφωση, μέρα με τη μέρα, μιας σχεδόν ιδιωτικής γλώσσας, ενός κώδικα επικοινωνίας μεταξύ τους, μέσω του οποίου παράγονται νοήματα και συμβολισμοί. Τα στάδια της κοινωνικής ανάπτυξης του παιδιού είναι κατά τον Μιντ, τρία:

1. Το προπαρασκευαστικό στάδιο της ασυντόνιστης, δοκιμαστικής και τυχαίας συμπεριφοράς, που συνοδεύεται από μιμήσεις.

2. Το στάδιο του ατομικού παιχνιδιού, κατά το οποίο το παιδί παίζει διαφορετικούς ρόλους. Για παράδειγμα, μπορεί να αλλάζει ρόλους, χωρίς συντονισμό ή λογική τάξη, και από ασθενής να γίνεται γιατρός ή από μαθητής δάσκαλος. Κατά το στάδιο αυτό οι «σημαντικοί άλλοι», που είναι συγκεκριμένα πρόσωπα από το κοινωνικό του περιβάλλον με τα οποία το παιδί έχει άμεσες, συχνές και στενές επαφές, ασκούν ιδιαίτερη επίδραση στη διαμόρφωση των προτύπων συμπεριφοράς του.

3. Το στάδιο του ομαδικού παιχνιδιού, κατά το οποίο συντελείται μετάβαση από τους απλούς ρόλους του ατομικού παιχνιδιού σε οργανωμένους κοινωνικούς ρόλους (με κανόνες, πρότυπα συμπεριφοράς, προσδοκίες). Σε αυτό το στάδιο πραγματοποιείται μέσω της κοινωνικοποίησης η αφομοίωση όλο και περισσότερων ρόλων και το παιδί σχηματίζει την εικόνα αυτού

που ο Μιντ ονόμασε «γενικευμένο άλλο», δηλαδή αφομοιώνει τις στάσεις και τις αντιλήψεις που επικρατούν σε μια κοινωνία σε σχέση με τους διαφορετικούς ρόλους. Μέσω αυτής της αφομοίωσης των πολλαπλών ρόλων τα παιδιά εξελίσσονται σε κοινωνικά όντα.

Με την προσέγγιση του ο Μιντ συνέβαλε (όπως είδαμε στο κεφάλαιο 1) στη διχοτόμηση του εαυτού στο «εμέ» και το «εγώ». Ο «εαυτός» αποδίδεται με την έννοια του κοινωνικού «εμέ» (Me) σε αντιδιαστολή με το ψυχικό «εγώ» (I). «Το Εμέ αποτελεί τη σταθερή δομή του Εαυτού, σε αντίθεση με το Εγώ το οποίο αποτελεί την αυθόρμητη πλευρά του» (Χρ. Νόβα-Καλτσούνη, 2000: 212). Το «εμέ» αντιπροσωπεύει την κοινωνία, δηλαδή όλο εκείνο το σύστημα των προτύπων και των αξιών που αφομοιώνονται με την κοινωνικοποίηση. Το «εγώ» αντιπροσωπεύει τις παρορμήσεις του ατόμου, το αυθόρμητο και απρόβλεπτο μέρος του κοινωνικού του εαυτού.

Οι κοινωνιολόγοι που υιοθετούν τη λειτουργιστική ή τη μαρξιστική προσέγγιση της κοινωνικοποίησης δεν συμπεριλαμβάνουν στην οπτική τους τις έμφυτες παρορμήσεις και τα ένστικτα του ατόμου. Αντίθετα, δίνουν έμφαση στην επίδραση που ασκεί το κοινωνικό περιβάλλον στην ανάπτυξη του ατόμου.

Η κοινωνικοποίηση λοιπόν, σύμφωνα με τους κοινωνιολόγους που υιοθετούν τη λειτουργιστική προσέγγιση, αποσκοπεί:

- στην ανάπτυξη της προσωπικότητας του ατόμου,
- στην αποδοχή των προτύπων συμπεριφοράς από όλα τα μέλη της κοινωνίας,
- στην ένταξη των ατόμων στους κοινωνικούς θεσμούς και
- στη διασφάλιση και τη διατήρηση της κοινωνικής συνοχής.

Έτσι, οι λειτουργιστές εξηγούν την κοινωνικοποίηση ως μια διαδικασία που περιλαμβάνει τους τρόπους με τους οποίους η ομάδα (ή συνολικά η κοινωνία) εργάζεται από κοινού για τη δημιουργία σταθερών κοινωνικών σχέσεων.

Αντίθετα, οι μαρξιστές προσεγγίζουν την κοινωνικοποίηση ως μια διαδικασία μέσω της οποίας διαιωνίζεται η καθεστηκυία τάξη πραγμάτων. Όταν για παράδειγμα, οι άνθρωποι κοινωνικοποιούνται, αποδέχονται την οικογενειακή τους καταγωγή μέσω της εκμάθησης των κοινωνικών κανόνων που προσιδιάζουν στην κοινωνική τους τάξη (ή την κοινωνική τους θέση). Οι μαρξιστές θεωρούν ότι οι άνθρωποι μαθαίνουν να αποδέχονται την κοινωνική τους θέση, πριν ακόμα αποκτήσουν συνείδηση των οικονομικών σχέσεων κυριαρχίας. Μαθαίνουν δηλαδή από νεαρή ηλικία όλους τους κανόνες που διέπουν τη θέση τους και στη συνέχεια αποκτούν συνείδηση της κατάταξής τους στο κοινωνικό πλαίσιο ως κάτι το εντελώς φυσικό. Κατά συνέπεια η κοινωνικοποίηση συντηρεί τα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά προνόμια των κυρίαρχων τάξεων μέσω δομών όπως, για παράδειγμα, η εκπαίδευση, η οποία αναπαράγει τις κοινωνικές θέσεις.

Εικ.3.3

Μαθαίνουμε υποδυόμενοι μελλοντικούς ρόλους (J. Shepard & R. Greene, *Sociology & You*, National Textbook Co., Chicago, 2001)

Εικ.3.4 «Τα μήλα»: το ομαδικό παιχνίδι συμβάλλει στην εκμάθηση των κανόνων κοινωνικής ζωής(προσωπικό αρχείο Ε. Κουμάνταρη).

3.3 Φορείς κοινωνικοποίησης

Η ζωή μας καθορίζεται από ένα σύνολο σχέσεων και δραστηριοτήτων (οικογένεια, εργασία, εκπαίδευση κτλ.). Ο άνθρωπος συμμετέχει σε αυτές τις δραστηριότητες με τρόπο τυπικό, που σημαίνει ότι οι συμπεριφορές όλων των συμμετεχόντων είναι αναμενόμενες και κοινωνικά προσδιορισμένες. Τα άτομα μέσα σε αυτό το πλαίσιο καταλαμβάνουν διαφορετικές κοινωνικές θέσεις, από τις οποίες απορρέουν διαφορετικοί κοινωνικοί ρόλοι. Πέρα όμως από τις τυπικές και αναμενόμενες συμπεριφορές, τα άτομα επιτελούν τους ρόλους που αναλαμβάνουν με τρόπο ουσιαστικό, ανάλογα με τις αντιλήψεις και τα βιώματά τους. Συνεπώς δεν «ερμηνεύουν» κατά τον ίδιο τρόπο τους κοινωνικούς ρόλους: άλλα ταυτίζονται πλήρως με τις αναμενόμενες συμπεριφορές και άλλα διαφοροποιούνται ή αποκλίνουν από αυτές.

Γιατί ο δάσκαλος βαθμολογεί το μαθητή; Γιατί ο εργοδότης ελέγχει τον εργαζόμενο; Η απάντηση στα παραπάνω ερωτήματα είναι ότι μέσα σ' αυτές τις σχέσεις οι θέσεις που καταλαμβάνουμε είναι ιεραρχημένες. Η ιεραρχία αυτή οφείλεται σε ένα σύστημα θέσεων που προσδιορίζει την κάθε δραστηριότητα (οικογενειακή, εκπαιδευτική ή εργασιακή) και περιλαμβάνει τις τυποποιημένες και αναμενόμενες συμπεριφορές, δηλαδή τον κοινωνικό θεσμό. Επομένως ένας κοινωνικός θεσμός συνίσταται από ένα σύστημα θέσεων και αποσκοπεί στην εκπλήρωση μιας βασικής λειτουργίας της κοινωνίας. Για παράδειγμα, το σχολείο συγκροτείται από πολλές κοινωνικές θέσεις (π.χ. δάσκαλος, μαθητής, διευθυντής, σχολικός σύμβουλος, διευθυντής εκπαίδευσης, υπεύθυνος ΣΕΠ, γονέας κτλ.) με ανάλογους ρόλους (αναμενόμενες και τυποποιημένες συμπεριφορές). Οι ρόλοι αυτοί αποσκοπούν στην εκπλήρωση της εκπαιδευτικής λειτουργίας (δηλαδή της μάθησης), ανεξάρτητα από το βαθμό επιτυχίας στην πράξη.

Στις κοινωνίες μας υπάρχει συχνά μια ταύτιση των φορέων κοινωνικοποίησης με τους θεσμούς. Αυτό συμβαίνει γιατί οι κοινωνίες στις οποίες ζούμε είναι οργανωμένες με ένα συστηματικό τρόπο και διέπονται από πλέγμα κανόνων που τις περισσότερες φορές είναι τυπικοί.

Οι φορείς της κοινωνικοποίησης είναι πολυάριθμοι: οικογένεια, σχολείο, παρέα συνομηλίκων, Εκκλησία, Μ.Μ.Ε., κράτος. Συνήθως αναφερόμαστε σε δύο κατηγορίες φορέων κοινωνικοποίησης:

- στους πρωτογενείς φορείς, όπως η οικογένεια και η παρέα των συνομηλίκων κτλ., στους οποίους η αλληλεπίδραση των μελών της κοινωνικής ομάδας χαρακτηρίζεται από στενές διαπροσωπικές και συναισθηματικές σχέσεις και

- στους δευτερογενείς φορείς, όπως το σχολείο, η

Εκκλησία, ο χώρος εργασίας και το κράτος, στους οποίους οι σχέσεις μεταξύ των ατόμων (π.χ. δασκάλων - μαθητών, εργοδοτών-εργαζομένων κτλ.) ρυθμίζονται βάσει συγκεκριμένων προδιαγραφών και είναι περισσότερο τυπικές.

Οι πρωτογενείς και οι δευτερογενείς φορείς (κοινωνικές ομάδες) συνυπάρχουν και ασκούν την επιρροή τους καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής των ανθρώπων. Ωστόσο, οι πρωτογενείς φορείς (και ιδίως η οικογένεια), ασκούν σημαντική επίδραση στην κοινωνικοποίηση των παιδιών, ενώ οι δευτερογενείς φορείς κοινωνικοποίησης ασκούν σημαντική επίδραση στα μετέπειτα στάδια της ζωής των ανθρώπων.

Από τις αρχές του 20ού αιώνα παρατηρείται μια μείωση της σημασίας κάποιων φορέων (π.χ. της οικογένειας) οι οποίοι παλαιότερα είχαν την αποκλειστική ευθύνη για την κοινωνικοποίηση του ατόμου, ενώ μέρος των λειτουργιών αυτών των φορέων έχει εκχωρηθεί σε άλλους φορείς (π.χ. στην εκπαίδευση).

Επίσης, είναι σημαντικό να τονίσουμε την ασυμφωνία ή τη σύγκρουση των προτύπων που προβάλλονται από τους παλιούς και τους νεοσύστατους φορείς κοινωνικοποίησης, φαινόμενο που στη σύγχρονη εποχή παρατηρείται συχνότερα από ό,τι άλλοτε (π.χ. τα πρότυπα που προβάλλονται από τα Μ.Μ.Ε. έναντι των προτύπων που διαμορφώνονται από την οικογένεια ή τη θρησκεία).

3.3.1 Πρωτογενείς φορείς κοινωνικοποίησης

Οικογένεια

Ως πρωτογενής φορέας κοινωνικοποίησης, η οικογένεια διαμορφώνει σημαντικά τους κανόνες, τις συνήθειες, τις αξίες και τις αντιλήψεις του παιδιού από τη στιγμή της γέννησής του. Ειδικότερα, η οικογένεια από-

τελεί τον καθοριστικής σημασίας φορέα τόσο για την επιβίωση όσο και για τη συναισθηματική ανάπτυξη του ατόμου κατά την παιδική του ηλικία.

Σε κάθε κοινωνία οι όροι συγγένειας, η δομή και το μέγεθος της οικογένειας αποτελούν παράγοντες που οδηγούν σε διαφορετικούς τρόπους συμπεριφοράς. Η οικογένεια ωστόσο παραμένει και σήμερα ένας βασικός τύπος στη διαδικασία της κοινωνικοποίησης και ένα καταφύγιο αλληλεγγύης για τα άτομα παρ' όλες τις διαφοροποιήσεις που έχουν επέλθει στο θεσμό, στον οποίο παρατηρείται μια περισσότερο χαλαρή σύνδεση των μελών από ό,τι παλαιότερα (ελεύθερη συμβίωση, διαζύγια, αυτονόμηση του ατόμου από την οικογένεια).

Το παρακάτω συμπέρασμα, στο οποίο καταλήγει μεταξύ άλλων η έρευνα του Ε.Κ.Κ.Ε., δείχνει την τάση των νέων να επικοινωνούν ουσιαστικά με τους γονείς τους. «Οι νέοι επιδιώκουν να συζητούν με τους γονείς τους, και μάλιστα τα κορίτσια περισσότερο από τα αγόρια. Θέματα που τους απασχολούν είναι αυτά των σπουδών, του σχολείου, οικονομικά και επαγγελματικά, εύρεση εργασίας. Επίσης συζητούν, ιδιαίτερα τα κορίτσια, τα αισθηματικά και τις σχέσεις με το άλλο φύλο. Πάντως τα προς συζήτηση θέματα ποικίλλουν από σοβαρά ή όχι, επίκαιρα, θέματα προβληματισμού. Αυτό δείχνει τη μεγάλη ανάγκη επικοινωνίας που έχουν οι νέοι, στην οποία, με τη σειρά τους, θα πρέπει να ανταποκρίνονται οι γονείς» (Α. Τεπέρογλου, 1999:121).

«Χαρακτηριστική περίπτωση... είναι η μοτοσικλέτα, η χρήση της οποίας προωθείται από κάθε σχεδόν κυρίαρχη νεανική κουλτούρα και, επιπλέον, από τη βιομηχανία και τη διαφήμιση, την τελευταία τριακονταετία, ως απαραίτητο νεανικό "αξεσουάρ". Παράλληλα, κάθε χρόνο προβάλλεται και ένας νέος τύπος της, με περισσότερα κυβικά, μεγαλύτερη ταχύτητα ή νέα εμφάνιση.

Ένας νέος...μεταξύ δεκαπέντε και είκοσι περίπου χρόνων, ευλόγως δεν μπορεί να ανταποκριθεί στην επιθυμία του για νέα ή «καλή» μοτοσικλέτα και πολύ συχνά δεν μπορεί να την αποκτήσει καθόλου. Επηρεαζόμενος από τη μόδα, τις διαφημίσεις αλλά και τις προσωπικές του ανάγκες (η μοτοσικλέτα χρησιμεύει ως μέσο φυγής, "εκτόνωσης" αναπλήρωσης κοινωνικού αναστήματος και στάτους σε σχέση με την ομάδα συνομηλίκων και τις κοπέλες, ενώ ταυτόχρονα ικανοποιεί και τις πραγματικές ανάγκες κίνησης και αναψυχής), ο νέος αυτός θα προσπαθήσει, ενδεχομένως, να αποκτήσει κάποια παλιά και χρησιμοποιημένη. Τότε θα εξασκηθεί στη μεγάλη ταχύτητα, στο ανταγωνιστικό προσπέρασμα (στις "κόντρες"), στους ελιγμούς, προκειμένου να μην "του τη βγαίνουν" οι μοντέρνες μοτοσικλέτες μεγάλων κυβικών...Με άλλα λόγια, θα γίνει μηχανόβιος ή "καμικάζι βάζοντας ενδεχομένως σε κίνδυνο τη ζωή του και τους άλλους, στο μέτρο που η μοτοσικλέτα αυτή θα είναι η μόνη, δύσκολα αποκτημένη και υπό τη συνεχή απειλή του ανταγωνισμού ευρισκόμενη διέξοδος του».

(Α. Αστρινάκης, 991:34-35).

Παρέα συνομηλίκων

Η παρέα διαμορφώνει τον τρόπο επικοινωνίας, τη σκέψη και τα πρότυπα συμπεριφοράς των παιδιών. Η αποδοχή των κανόνων της ομάδας (π.χ. γλωσσικός κώδικας, ντύσιμο, ποδοσφαιρικές προτιμήσεις) αποτελεί στοιχείο που ευνοεί την αίσθηση του παιδιού ότι ανήκει στην ομάδα των συνομηλίκων. Η αποτελεσματικότητα της επιρροής της παρέας εξαρτάται από τη συχνότητα της επαφής και είναι ιδιαίτερα σημαντική και κρίσιμη μέχρι την ενηλικίωση του ατόμου. Με την παρέα τα παιδιά ανεξαρτητοποιούνται από την οικογένεια, αναπτύσσουν αυτοπεποίθηση και κοινωνικές δεξιότητες (π.χ. επικοινωνία, συνεργασία, ομαδικότητα). Υπάρχει ωστόσο η πιθανότητα να ακολουθήσουν αρνητικά πρότυπα συμπεριφοράς (π.χ. εξαρτησιογόνες ουσίες, χουλιγκανισμός, κόντρες με τις μοτοσικλέτες) στην προσπάθειά τους να αντιδράσουν στο οικογενειακό περιβάλλον και να προβάλουν μια κακώς εννοούμενη ανεξαρτησία.

Σε πολλές κοινωνίες (και ιδίως στις δυτικές) η διαδικασία ωρίμανσης του ατόμου αποδίδεται με έννοιες που αποτελούν ταυτόχρονα και ταξινομικές κατηγορίες όπως «παιδί», «έφηβος» και «ενήλικος». Οι παραπάνω κατηγορίες, που περιγράφουν τη φάση ωρίμανσης ή γήρανσης του ατόμου δεν είναι μόνο εργαλεία των κοινωνικών επιστημόνων, είναι ορατές και παρατηρήσιμες μέσα στις ίδιες τις ομάδες που συγκροτούν τα μέλη κάθε κατηγορίας (παρέες, λέσχες κτλ.). Αν σκεφτούμε τι είναι αυτό που κάνει τις πιο πάνω κατηγορίες διακριτές, θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι αυτό που τις οριοθετεί και επομένως διαφοροποιεί την παρέα των παιδιών από την παρέα των εφήβων ή την παρέα των ενηλίκων είναι η εμπειρία της κοινωνικοποίησης. Παρέες και σύλλογοι είναι μορφές (τυπικές ή άτυπες, δεν έχει

και τόσο σημασία) που προσδιορίζουν τις επιλογές μας (ανήκουμε σε αυτή τη λέσχη και όχι στην άλλη), εκφράζουν το αίσθημα του ότι ανήκουμε κάπου (επιλέγουμε αυτούς για παρέα και όχι τους άλλους) και σκιαγραφούν κομμάτι του κοινωνικού μας εαυτού ή της κοινωνικής μας ταυτότητας («είμαστε οικολόγοι» ή «είμαστε ροκάδες»).

Εικ.3.5 «Τα κάλαντα» του Νικηφόρου Λύτρα (Οι Έλληνες ζωγράφοι: ιστορία της νεοελληνικής ζωγραφικής, εκδ. Μέλισσα 1974).

3.3.2 Δευτερογενείς φορείς κοινωνικοποίησης

Σχολείο

Το εκπαιδευτικό σύστημα μιας χώρας μεταβιβάζει στη νέα γενιά τις κοινές παραδόσεις, αλλά και τη συσσωρευμένη γνώση της κοινωνίας.

Στις προβιομηχανικές κοινωνίες οι γνώσεις μεταβιβάζονταν εμπειρικά από γενιά σε γενιά. Το σχολείο ως

θεσμός είναι δημιούργημα των κοινωνιών του 19ου αιώνα, ενώ η γενίκευσή του στο δυτικό κόσμο πραγματοποιήθηκε τον 20ό αιώνα. Σήμερα η εκπαίδευση λειτουργεί συμπληρωματικά με την οικογένεια ως προς την εκμάθηση προτύπων συμπεριφοράς.

Το εκπαιδευτικό σύστημα κάθε χώρας συνδέεται επίσης με τις ανάγκες για τη μελλοντική επαγγελματική κοινωνικοποίηση της νέας γενιάς και για την απόκτηση κοινωνικών δεξιοτήτων (κριτική σκέψη, συνεργασία, ομαδικότητα), που είναι απαραίτητα εφόδια για κάθε άτομο-μέλος της κοινωνίας.

Εικ.3.6 Θεατρική και μουσική εκδήλωση του Γυμνασίου Βλαχοκερασιάς, Δήμου Σκιρίτιδας Αρκαδίας αφιερωμένη στη λαϊκή παράδοση (Φωτογραφικό Αρχείο Γυμνασίου Βλαχοκερασιάς).

Θρησκεία

Για την κοινωνιολογία η θρησκεία αποτελεί έναν κοινωνικό θεσμό που πραγματεύεται τη σχέση των ανθρώπων με το θείο. Αναφέρουμε παρακάτω, ενδεικτικά

κάποιες από τις σκέψεις των θεμελιωτών της κοινωνιολογίας σχετικά με τη θρησκεία που αφορούν την κοινωνική ένταξη και την κοινωνικοποίηση του ατόμου.

Σύμφωνα με τον Ντυρκέμ (E. Durkheim, 1858-1917), η θρησκεία αποτελεί προβολή και θεοποίηση της ίδιας της ανθρώπινης κοινωνίας. Μέσα από τη διδασκαλία του θρησκευτικού δόγματος και τις θρησκευτικές τελετές επιβεβαιώνεται η συλλογική ταυτότητα των ομοθρήσκων (π.χ. «εμείς οι χριστιανοί», «εμείς οι μουσουλμάνοι», «εμείς οι εβραίοι») και ενισχύονται τα ιδανικά και οι αξίες της κοινωνίας. Η θρησκεία είναι στενά συνδεδεμένη με την εμπειρία της κοινότητας* (βλ. γλωσσάριο) γιατί ενισχύει τους δεσμούς μεταξύ των μελών της και ενώνει τους ομοθρήσκους.

Ο Βέμπερ (M. Weber, 1864-1920) θεωρούσε ότι η θρησκευτική συμπεριφορά είναι στην ουσία προσανατολισμένη προς τον επίγειο κόσμο. Σύμφωνα με τον Βέμπερ, η εμφάνιση του προτεσταντισμού, ο οποίος έδινε έμφαση στις αξίες της ασκητικής ζωής, της απόταμείευσης, της σκληρής εργασίας και της επένδυσης, συνδέεται ιστορικά με την ανάπτυξη του καπιταλισμού στην Ευρώπη. Είναι προφανές επομένως ότι η θρησκεία μπορεί να επηρεάσει τον οικονομικό και τον επαγγελματικό προσανατολισμό των ανθρώπων.

Σύμφωνα με τη σύγχρονη λειτουργιστική θεωρία, η οποία αναμφίβολα έχει επηρεαστεί από τη σκέψη του Ντυρκέμ, η θρησκεία αποτελεί το φορέα κοινωνικοποίησης που συντείνει στη σύνδεση των μελών και εν τέλει στην ενοποίηση και συνοχή της κοινωνίας με διάφορους τρόπους:

α. Επηρεάζει τα πρότυπα συμπεριφοράς των ομοθρησκων ατόμων.

β. Διαμορφώνει τους κοινωνικούς κανόνες και τις συμπεριφορές τους.

γ. Δραστηριοποιείται με παρεμβάσεις κοινωνικού

περιεχομένου (π.χ. δωρεά οργάνων, συσσίτια για απόρους, προγράμματα για νέους).

Πολλές φορές ο θρησκευτικός λόγος μπορεί να λειτουργήσει απελευθερωτικά για τα μέλη μιας κοινωνίας. Σημαντική εξάλλου είναι η συμμετοχή χριστιανών κληρικών στα κινήματα κοινωνικής διαμαρτυρίας κατά της εκμετάλλευσης, της αποικιοκρατίας και του ρατσισμού στη Λατινική Αμερική, στη Νότια Αφρική και τις Η.Π.Α. κατά τον 20ό αιώνα.

Εκτός από το σημαντικό ρόλο που διαδραματίζει στην κοινωνικοποίηση και στην ενίσχυση των ηθικών αξιών και προτύπων των ομοθρήσκων, η θρησκεία αποτελεί επίσης σημαντικό φορέα κοινωνικής στήριξης έναντι των αντιφάσεων της ζωής.

Εικ.3.7 Το προσκύνημα στον Άγιο Αχίλλειο Λάρισας: το θρησκευτικό συναίσθημα διαπερνά ανθρώπους διαφορετικών τάξεων, επαγγελμαμάτων και ηλικιών (φωτογραφικό αρχείο Ε. Κουμάνταρη).

M.M.E.

Η επίδραση των M.M.E. στη ζωή του ανθρώπου μελετάται από πολλούς κοινωνικούς επιστήμονες στον κόσμο για όλες τις ηλικιακές ομάδες, αλλά ιδιαίτερα για τα παιδιά. Τα M.M.E. ψυχαγωγούν, ενημερώνουν, μορφώνουν, ασκούν κριτική, ειλικρινή ή ιδιοτελή, επηρεάζοντας την κοινή γνώμη, αλλά κυρίως προβάλλουν πρότυπα συμπεριφοράς, αναδεικνύουν κοινωνικούς ρόλους, κατασκευάζουν είδωλα, με ένα λόγο μπορούν να επηρεάσουν βαθιά τη σκέψη των ατόμων, αλλά και ολόκληρη την προσωπικότητά τους.

Τι συμβαίνει όμως με τα πρότυπα συμπεριφοράς που προβάλλονται από τα M.M.E. και πώς αυτά επηρεάζουν τη συμπεριφορά των εφήβων; Στο ερώτημα αυτό μπορούν να δοθούν ποικίλες απαντήσεις, μια και υπάρχει πλήθος αναφορών για τα πρότυπα που προβάλλονται από τα M.M.E. Βέβαια η άκριτη, παθητική αποδοχή των προϊόντων των M.M.E. από τις πολύ νεαρές ηλικίες –θέμα που απασχολεί ευρύτερα την κοινωνία επιβάλλει την ενεργοποίηση των πολιτών, αλλά και των δημοσιογράφων, ώστε να ελέγχονται με όρους ποιότητας τα προσφερόμενα αγαθά των ηλεκτρονικών M.M.E. (τηλεόραση, διαδίκτυο). Οι νέοι, ως πιο ευάλωτοι δέκτες, μιμούνται ή ταυτίζονται πολλές φορές με διάφορα είδωλα. Βέβαια η μίμηση ή η ταύτιση αυτή αντανακλά τις ανάγκες της διαφήμισης και της αγοράς και όχι τις δικές τους ανάγκες.

Οι νέοι ταυτίζονται συχνά με τα είδωλα της εποχής

Εικ.3.8α Ν. Κακλαμανάκης, ολυμπιονίκης (Φωτογραφικό Αρχείο Associated Press και Reuters)

Εικ.3.8β Έ. Παπαρίζου, νικήτρια της Eurovision 2005 (Φωτογραφικό Αρχείο Associated Press και Reuters).

«...Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης προτιμούν γεγονότα που έχουν το στοιχείο του δράματος και της σύγκρουσης. Οι τεχνολογικές εξελίξεις των τελευταίων ετών επιτρέπουν τη μετάδοση καταστροφών, κοινωνικών συγκρούσεων και ανθρώπινων συμφορών, οι οποίες έχουν μικρό κόστος και μεγάλη ακροαματικότητα (Reality TV). Όσοι υποστηρίζουν την προβολή της βίας, της εγκληματικότητας και της ανθρώπινης δυστυχίας από την τηλεόραση, τονίζουν ότι έτσι ενεργοποιούν τα άτομα στο να βοηθούν τους συνανθρώπους τους υλικά και ηθικά και καλλιεργείται η κοινωνική συνοχή. Οι επικριτές από την άλλη πλευρά επισημαίνουν ότι η Reality TV μπορεί να δημιουργήσει ανασφάλεια στο κοινό, αφού καταστάσεις οι οποίες θεωρούνταν ότι συμβαίνουν μόνο στις ταινίες επιβεβαιώνονται στην πραγματικότητα, ενώ παραβιάζεται η ανθρώπινη αξιοπρέπεια και η ιδιωτική σφαίρα των ατόμων » (Εφ. Λαμπροπούλου, 1997:174).

Κράτος

Το κράτος αποτελεί ένα θεσμοθετημένο φορέα* (βλ. γλωσσάριο) κοινωνικοποίησης ιδιαίτερα σημαντικό. Ο τρόπος διακυβέρνησης:

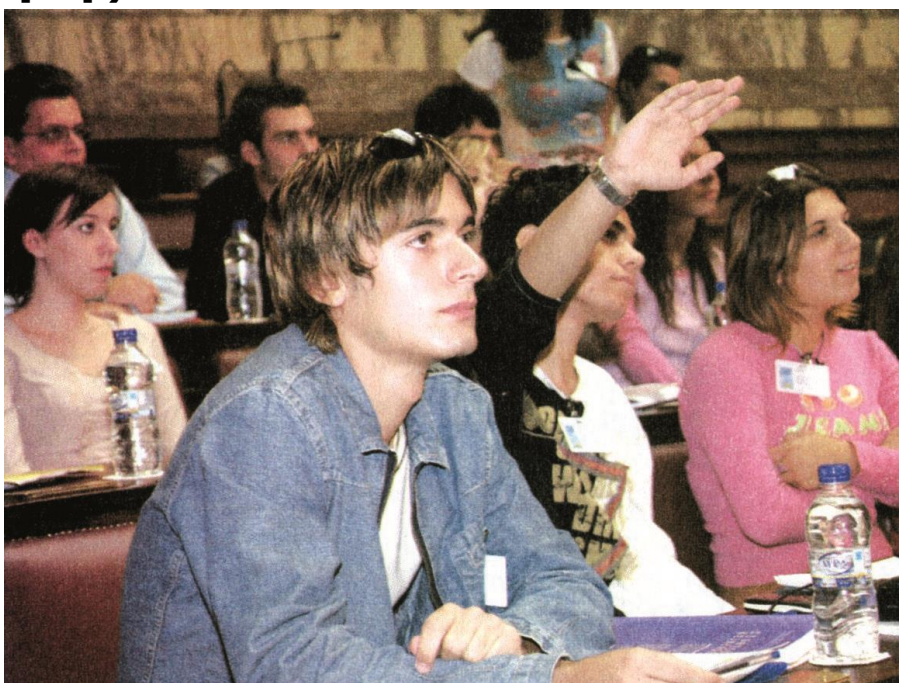
- Ασκεί επίδραση στη λειτουργία των σημαντικότερων φορέων κοινωνικοποίησης, όπως είναι η οικογένεια (π.χ. με την αναμόρφωση του οικογενειακού δικαίου), το σχολείο (π.χ. μέσω των προγραμμάτων της εκπαίδευσης, των βιβλίων, του εξεταστικού συστήματος), τα Μ.Μ.Ε. (π.χ. με τον κώδικα δεοντολογίας των δημοσιογράφων, αλλά και με τους κανόνες λειτουργίας τηλεοπτικών σταθμών).

- Διαμορφώνει τα πρότυπα συμπεριφοράς των κυβερνωμένων (π.χ. η συμπεριφορά και το ήθος των κυ-

βερνώντων επηρεάζει το αίσθημα δικαίου του πολίτη, προάγει ή υπονομεύει τη διαφάνεια, την ισονομία κτλ.).

Η κρατική εξουσία επιβάλλει κανόνες σε όλα τα επίπεδα και επηρεάζει τις σχέσεις των ανθρώπων σε επίπεδο οικονομικό (φορολογία, εισοδήματα), σε επίπεδο κοινωνικό (εκπαιδευτικό σύστημα, πρόνοια), σε επίπεδο πολιτικό (ελευθερία γνώμης, συμμετοχή σε συνδικαλιστικές ενώσεις και πολιτικά κόμματα κτλ.).

Βουλή των Εφήβων: Θεσμός πολιτικής κοινωνικοποίησης των νέων

Εικ.3.9
(Φωτογραφικό αρχείο της Βουλής των Ελλήνων).

3.4. Κοινωνικός έλεγχος -Μορφές κοινωνικού ελέγχου

Η υιοθέτηση των αποδεκτών προτύπων συμπεριφοράς και η τήρηση από τα μέλη μιας κοινωνίας των κανόνων που διέπουν τις κοινωνικές σχέσεις είναι αποφασιστικής σημασίας για τη συνοχή και την ομαλή λειτουργία της κοινωνίας. Η συστηματική όμως εφαρμογή των κανόνων δεν είναι δεδομένη και μπορεί να παρατηρηθούν αποκλίσεις από τα αποδεκτά πρότυπα συμπεριφοράς. Επομένως ο κοινωνικός έλεγχος ασκείται όταν δεν έχουν εσωτερικευτεί αποτελεσματικά από τα μέλη της κοινωνίας οι αξίες και οι κανόνες συμπεριφοράς και υπάρχουν αποκλίσεις.

Ο κοινωνικός έλεγχος είναι το σύνολο των μηχανισμών που χρησιμοποιεί μια κοινωνία, για να γίνουν από-δεκτές οι αξίες της και να εφαρμοστούν οι κανόνες της από τα μέλη της. Η έννοια του κοινωνικού ελέγχου καθιερώθηκε αρχικά από τους κοινωνιολόγους με αφορμή τη μελέτη της παραβατικότητας των νέων στο Μεσοπόλεμο.

Ο στόχος του κοινωνικού ελέγχου είναι η εξασφάλιση της τήρησης των κανόνων και των αξιών και η αποτροπή της παραβίασής τους από τους πολίτες. Ο στόχος αυτός επιτυγχάνεται μέσω των θεσμών και των μηχανισμών κοινωνικού ελέγχου οι οποίοι δρουν είτε προληπτικά, πριν δηλαδή από την απόκλιση της συμπεριφοράς του ατόμου από τους κανόνες, είτε κατασταλτικά, μετά την εκδήλωση παραβατικής συμπεριφοράς. Οι μορφές κοινωνικού ελέγχου είναι τρεις: 1) ο τυπικός κοινωνικός έλεγχος, 2) ο άτυπος κοινωνικός έλεγχος και 3) ο αυτοέλεγχος.

Εικ. 3. 10
Επιβράβευση μαθητών:
μορφή τυπικού κοινωνικού
ελέγχου (Φωτογραφικό
Αρχείο Μουσικού Σχολείου
Κέρκυρας).

Ο τυπικός κοινωνικός έλεγχος είναι ο θεσμοθετημένος έλεγχος που ασκείται από το κράτος και τα εντεταλμένα όργανά του (π.χ. αστυνομία, δικαστήρια) και ταυτίζεται με την καταστολή και την τιμωρία. Οι ποινές προσδιορίζονται με ακρίβεια από τη νομοθεσία για κάθε περίπτωση παραβίασης κανόνων. Ο τυπικός κοινωνικός έλεγχος εφαρμόζεται σε περιπτώσεις παραβίασης θεμελιωδών αξιών και κανόνων της κοινωνικής ζωής (π.χ. αφαίρεση ανθρώπινης ζωής, κλοπή, στέρηση της ελευθερίας κτλ.).

Ο άτυπος κοινωνικός έλεγχος είναι ο μη θεσμοθετημένος έλεγχος που ασκείται όταν κάποιος αποκλίνει από τα πρότυπα συμπεριφοράς της ομάδας. Τα σχόλια των συγγενών, η κριτική των συμμαθητών, οι μορφασμοί και οι χειρονομίες αποτελούν μερικά παραδείγματα άτυπου κοινωνικού ελέγχου, αφού εκφράζουν την επιδοκιμασία ή την αποδοκιμασία μιας πράξης. Ο

άτυπος κοινωνικός έλεγχος εφαρμόζεται κυρίως στις περιπτώσεις παραβίασης λιγότερο θεμελιωδών κανόνων συμπεριφοράς.

Στις μορφές κοινωνικού ελέγχου εντάσσεται και ο αυτοέλεγχος, ο εσωτερικός έλεγχος του ατόμου. Πρόκειται για την εσωτερίκευση των αξιών και των κανόνων συμπεριφοράς που επιτυγχάνεται από την περίοδο της πρώιμης κοινωνικοποίησης του ατόμου. Κάθε άτομο αξιολογεί πριν από κάθε ενέργεια τις πιθανές συνέπειες της πράξης του. Οι συνέπειες αυτές το ενθαρρύνουν ή το αποτρέπουν να ενεργήσει, ανάλογα με το βαθμό εσωτερίκευσης των κοινωνικών αξιών. Για παράδειγμα, η επιθυμία μας να αποκτήσουμε παράνομα ένα υλικό αγαθό προσκρούει στον εσωτερικευμένο κοινωνικό κανόνα που αφορά την κλοπή.

Εκτός από τις κυρώσεις (π.χ. ποινές, μορφασμοί απόδοκιμασίας) που λειτουργούν εξαναγκαστικά, είτε πρόκειται για τυπικό είτε για άτυπο κοινωνικό έλεγχο, υπάρχουν και οι επιβραβεύσεις, όπως είναι η εμπύχωση, η ανταμοιβή, η αναγνώριση (π.χ. αριστείο, κύπελλο, χειροκρότημα).

Στις μέρες μας η έννοια του κοινωνικού ελέγχου (του τυπικού ή του άτυπου) χρησιμοποιείται όλο και λιγότερο και τείνει να αντικατασταθεί με τις έννοιες «κοινωνική προσαρμογή», «ενσωμάτωση» ή «ένταξη».

Εικ.3.11 Χειρονομίες, νεύματα, γκριμάτσες: μορφές άτυπου κοινωνικού ελέγχου (Desmond Morris, Ανθρωποπαράτηρηση, εκδ. Αρσενίδα, 1977).

Εικ.3.11 Χειρονομίες, νεύματα, γκριμάτσες: μορφές άτυπου κοινωνικού ελέγχου (Desmond Morris, Ανθρωποπαράτηρηση, εκδ. Αρσενίδη, 1977).

3.5. Η κοινωνικοποίηση ως συνεχής διαδικασία κοινωνικής μάθησης

Η διαδικασία της κοινωνικοποίησης πραγματοποιείται καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του ατόμου. Για το λόγο αυτό μπορούμε να πούμε ότι η κοινωνικοποίηση αποτελεί μια διά βίου κοινωνική μάθηση.

Στην πορεία της ζωής του το άτομο αναλαμβάνει πολλούς και διαφορετικούς κοινωνικούς ρόλους [το σύνολο των συμπεριφορών που αναμένονται από ένα άτομο το οποίο κατέχει μια συγκεκριμένη κοινωνική θέση* (βλ. γλωσσάριο)]. Επομένως η κοινωνικοποίηση δεν αφορά μόνο τα παιδιά, αλλά και τους ενήλικους.

Αλλά και το άτομο επιτελεί μέσα στην οικογένεια κατά τη διάρκεια της ζωής του πολλούς και διαφορετικούς ρόλους: παιδί, σύζυγος, γονέας, γιαγιά, παππούς.

Η πολιτική κοινωνικοποίηση του ατόμου ξεκινά ήδη από την οικογένεια (π.χ. ως παιδί συνοδεύει τους γονείς του στις κάλπες), συνεχίζεται στο σχολείο με τη συμμετοχή του στα μαθητικά συμβούλια και εντείνεται με την ενηλικίωσή του και τη συμμετοχή του σε εκλογές, σε πολιτικά κόμματα, σε ενώσεις ή σε συλλόγους κτλ.

Αντίστοιχα η επαγγελματική κοινωνικοποίηση του ατόμου ξεκινά από την οικογένεια (π.χ. επαγγελματικά πρότυπα των γονέων), συνεχίζεται στο σχολείο με τον επαγγελματικό προσανατολισμό και κλιμακώνεται με την είσοδο του ατόμου στο χώρο της εργασίας.

Μέσω των διαφορετικών κοινωνικών ρόλων που αναλαμβάνει το άτομο εσωτερικεύει τα πρότυπα συμπεριφοράς που οριοθετούν τις ενέργειές του (π.χ. ο ρόλος του πατέρα μέσα στην οικογένεια, ο ρόλος του στο επαγγελματικό πεδίο, ο πολιτικός ή συνδικαλιστικός ρόλος κτλ.). Από τους ρόλους αυτούς απορρέουν διαφορετικές υποχρεώσεις, προσδοκίες, απαιτήσεις,

δεξιότητες και δικαιώματα, τα οποία το άτομο θα πρέπει να γνωρίσει προκειμένου να είναι αποτελεσματικό και ευχαριστημένο.

Είναι επίσης πιθανόν στην πορεία της ζωής του το άτομο να αναλάβει κάποιους ρόλους υποχρεωτικούς ή έκτακτους, όπως για παράδειγμα φαντάρος στο στρατό, ασθενής σε νοσοκομείο, οικότροφος, καλόγερος ή ακόμη εγκλειστος σε ίδρυμα. Στις περιπτώσεις αυτές άτομα που είχαν συνηθίσει να ζουν για μεγάλο χρονικό διάστημα με κανόνες που ενδεχομένως είχαν διαμορφώσει οι ίδιοι καλούνται σε κάποια στιγμή της ζωής τους, να ζήσουν μέσα σε συνθήκες οργανωμένης διαβίωσης, όπως είναι ο στρατώνας, ο θάλαμος νοσηλείας, το δωμάτιο ενός οικοτροφείου, το κελί μιας μονής ή μιας φυλακής. Συχνά η είσοδος του ατόμου σε αυτού του είδους τα «κοινόβια» συνοδεύεται από τελετουργίες* (βλ. γλωσσάριο) μύησης, όπως είναι το κούρεμα, τα καψώνια ή τα ομοιόμορφα ρούχα. Στις περιπτώσεις αυτές οι απαιτήσεις και οι προσδοκίες συμπεριφοράς είναι διαμετρικά αντίθετες από αυτές που το άτομο είχε συνηθίσει μέχρι τότε στη ζωή του. Εύλογο είναι επομένως το ερώτημα για το τι ακριβώς γίνεται όταν το άτομο τελειώσει με τη θητεία, τη νοσηλεία ή τον εγκλεισμό του και πρέπει να κάνει «μεικτές συναναστροφές». Τότε καλείται να επανασυνδεθεί με τους οικείους του, να ξεκινήσει ή να συνεχίσει την επαγγελματική του πορεία, να βρει τους παλιούς του φίλους ή να κάνει νέες γνωριμίες, με λίγα λόγια να επανενταχτεί στο κοινωνικό σύνολο. Αυτή η διαδικασία επανασύνδεσης με το κοινωνικό σύνολο ονομάζεται επανακοινωνικοποίηση.

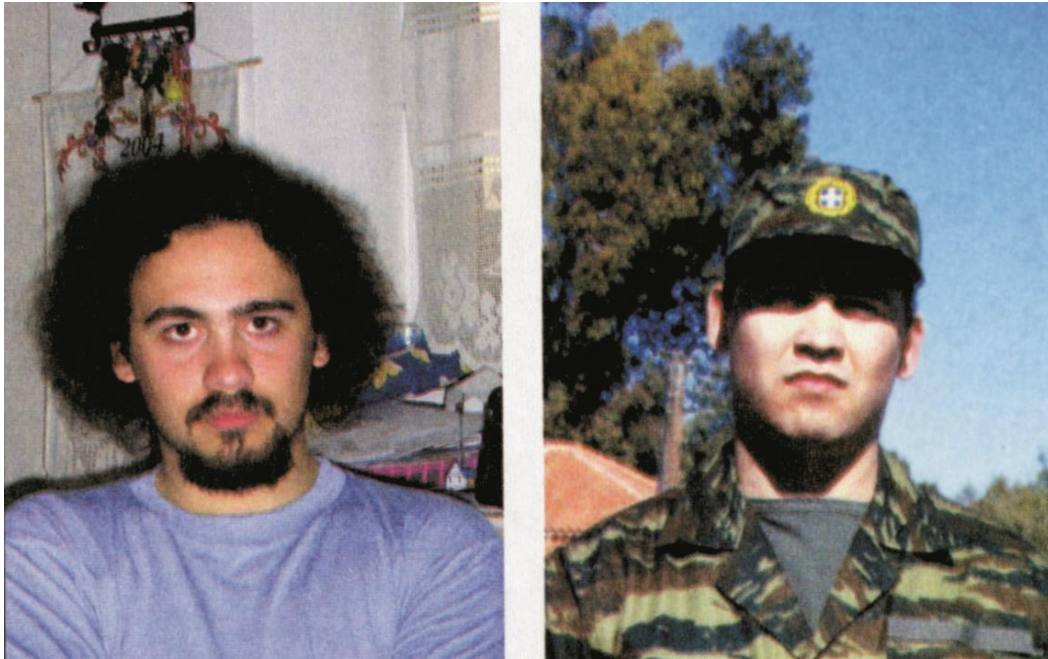
Οι ρόλοι που καλούνται να αναλάβουν τα άτομα καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους διαφοροποιούνται από μια κοινωνία σε μια άλλη, όπως είναι φυσικό, επιπλέον όμως κάθε άτομο «παίζει», «ερμηνεύει» το ρόλο του με ένα δικό του τρόπο. Σύμφωνα με τον κοινωνιολόγο

Γκόφμαν, οι διάφοροι κοινωνικοί ρόλοι, όπως και οι προσδοκίες που έχουν οι άλλοι από τη συμπεριφορά μας σε συγκεκριμένες συνθήκες, μοιάζουν με σενάρια τα οποία καλούμαστε να ερμηνεύσουμε (γι' αυτό και πολλοί κοινωνιολόγοι, όταν μιλούν για κοινωνικούς ρόλους, χρησιμοποιούν ταυτόσημες έννοιες με αυτές της υποκριτικής και της ηθοποιίας). Υποδυόμαστε επομένως αυτούς τους ρόλους και διεκπεραιώνουμε την ερμηνεία τους σύμφωνα με την κοινωνική εκπαίδευση που έχουμε λάβει, αλλά και σύμφωνα με τις απαιτήσεις του κοινωνικού περιβάλλοντος μέσα στο οποίο διαδραματίζονται οι κοινωνικές σχέσεις.

Είναι αυτονόητο ότι μέσα από την ανάληψη των νέων ρόλων πραγματοποιείται σταδιακά η εκμάθηση των νέων υποχρεώσεων και η επίγνωση των νέων δικαιωμάτων που σχετίζονται με τους ρόλους αυτούς. Για το λόγο αυτό οι κοινωνιολόγοι -σε αντίθεση με την κλασική ψυχαναλυτική προσέγγιση, που θεωρούσε ότι ο χαρακτήρας και η συμπεριφορά των ανθρώπων διαμορφώνονται στην παιδική ηλικία- ισχυρίζονται ότι η κοινωνικοποίηση είναι μια συνεχής, αδιάλειπτη και ανοικτή διαδικασία, η οποία ξεκινά από τη γέννηση του ατόμου και συνεχίζεται σε ολόκληρη την πορεία της ζωής του. Οι απαιτήσεις των ρόλων στα μεταγενέστερα στάδια της ζωής του ανθρώπου και οι αντίστοιχες επιλογές του μπορούν σε κάποιες περιπτώσεις να ανατρέψουν προγενέστερες συμπεριφορές.

Η κριτική που ασκείται συνήθως στις θεωρίες των ρόλων αναφέρεται στο ότι δε λαμβάνονται υπόψη τα προσωπικά χαρακτηριστικά κάθε ατόμου, οι σχέσεις εξουσίας που συνδέουν το σύστημα των ρόλων, η συμβολή των κοινωνικών κινημάτων στη μεταβολή των κοινωνιών. Θα μπορούσαμε, για παράδειγμα, να πούμε ότι εξαιτίας των κοινωνικών κινημάτων που αναπτύχθηκαν στην Ευρώπη και τις Η.Π.Α. κατά τη διάρκεια

του 20ού αιώνα το περιεχόμενο των ρόλων του άνδρα και της γυναίκας άλλαξε ριζικά.

Εικ.3.12 Η μετάβαση στη στρατιωτική ζωή απαιτεί προσαρμογή σε νέους κοινωνικούς κανόνες (Φωτογραφικό αρχείο Ε. Κουμάνταρη)

Ερωτήσεις

1. Τι ονομάζουμε κοινωνικοποίηση;
2. Να συγκρίνετε τις απόψεις των λειτουργιστών και των μαρξιστών για την κοινωνικοποίηση.
3. Να αξιολογήσετε τα χαρακτηριστικά της κοινωνικοποίησης. Ποιο θεωρείτε σπουδαιότερο;
4. Πώς πραγματοποιείται η εκμάθηση των κανόνων και των προτύπων συμπεριφοράς;
5. Γιατί θεωρούμε την κοινωνικοποίηση διαδικασία οικοδόμησης της ταυτότητας;
6. Ποιοι είναι οι σημαντικότεροι στόχοι της κοινωνικοποίησης;
7. Θεωρείτε ότι η προσέγγιση του Φρόυντ σχετικά με τη διαμόρφωση του ατόμου είναι σφαιρική;

8. Γιατί ο Μιντ θεωρείται εκπρόσωπος της κοινωνικής αλληλεπίδρασης;
9. Να δώσετε παραδείγματα ασυμφωνίας φορέων κοινωνικοποίησης ως προς τα προβαλλόμενα πρότυπα.
10. Να συγκρίνετε τους φορείς κοινωνικοποίησης ως προς τα μέσα που χρησιμοποιούν για την άσκηση του κοινωνικού ελέγχου.
11. Αφού διαβάσετε το παράθεμα (Αστρινάκης Α. σελ 108) στην υποενότητα 3.3.1, να εντοπίσετε τους μηχανισμούς κοινωνικοποίησης που αναφέρονται σ' αυτό.
12. Τι σημαίνει άκριτη, παθητική αποδοχή των προϊόντων των Μ.Μ.Ε.;
13. Να δώσετε παραδείγματα άσκησης κοινωνικού ελέγχου στο χώρο του σχολείου.
14. Ποιες είναι οι μορφές κοινωνικού ελέγχου;
15. Ποια είναι η σχέση κοινωνικών ρόλων και κοινωνικοποίησης;

αποδιοπομπαίος τράγος: Η φράση προέρχεται από την παράδοση των Εβραίων, οι οποίοι κάθε 7 χρόνια φόρτωναν τελετουργικά όλα τους τα αμαρτήματα σε έναν τράγο, τον οποίο στη συνέχεια έδιωχναν μακριά από την πόλη, στην έρημο. Μαζί του συμβολικά έδιωχναν και τα αμαρτήματα. Σήμερα η φράση αποδίδεται σε όποιον θεωρούμε υπεύθυνο για ό,τι κακό μας συμβαίνει.

αυτάρκτης οικονομία (κοινωνία): Ονομάζεται η κοινωνία η οποία μπορεί να καλύπτει επαρκώς τις ανάγκες της με ό,τι παράγει στο πλαίσιο της και δείχνει να μην εξαρτάται καθόλου από την αγορά.

βέτο: Άρνηση επικύρωσης μιας απόφασης.

γαμηλιότητα: Στατιστικός μέσος όρος που δείχνει τη συχνότητα των γάμων ανά 1.000 κατοίκους.

γενεαλογική γραμμή: Οι πρόγονοι από τη μεριά του πατέρα (γενεαλογική ανδρική γραμμή) ή οι πρόγονοι από τη μεριά της μητέρας (γενεαλογική γυναικεία γραμμή).

γκέτο: Παλαιότερα ο όρος προσδιόριζε την περιτειχισμένη και απομονωμένη εβραϊκή συνοικία των ευρωπαϊκών πόλεων. Σήμερα προσδιορίζει το τμήμα μιας πόλης στο οποίο ζει περιθωριοποιημένη μια μειονότητα.

γονιμότητα: Στατιστική αναλογία αριθμού γεννήσεων γυναικών αναπαραγωγικής ηλικίας σε δεδομένη χρονική περίοδο. Ο όρος «γονιμότητα» προτιμάται από τον όρο «γεννητικότητα» (ιδίως για συγκριτικές αναλύσεις), αφού ο τελευταίος, ο οποίος δείχνει τις γεννήσεις ανά

1.000 κατοίκους, επηρεάζεται σημαντικά από την ηλικιακή δομή ενός πληθυσμού.

δείγμα στρωματοποιημένο: Η κατηγοριοποίηση των μελών του πληθυσμού με βάση ένα ή περισσότερα χαρακτηριστικά (στρώματα) και η επιλογή δείγματος από κάθε επιμέρους ομάδα (στρώμα) του πληθυσμού χωριστά.

διάμεσο ισοδύναμο εισόδημα των νοικοκυριών: Η διάμεση τιμή του συνολικού εισοδήματος (από εργασία, περιουσία, κοινωνικές παροχές, συντάξεις κ.ά.) όλων των τύπων νοικοκυριών της χώρας σταθμισμένου ανάλογα με το μέγεθος και τη σύνθεση των νοικοκυριών (ενήλικες, παιδιά κτλ.). Η διάμεση τιμή είναι η τιμή που χωρίζει την κατανομή του εισοδήματος των νοικοκυριών σε δύο ίσα μέρη.

εκκοσμίκευση: Η απομάκρυνση της κοινωνίας από την κηδεμονία θρησκευτικών θεσμών και συμβόλων. Η εκκοσμίκευση περιλαμβάνει τη νομική, τη θεσμική και την πολιτισμική πλευρά της κοινωνίας και εκδηλώνεται με τα εξής χαρακτηριστικά: τη χειραφέτηση των πολιτών και των συλλογικών αναπαραστάσεών τους από κάθε θρησκευτική αναφορά, τη συγκρότηση τομέων γνώσης ανεξάρτητων από τη θρησκεία, την αυτονόμηση της συμπεριφοράς των ατόμων από τις θρησκευτικές επιταγές.

ερωτήσεις κλειστού και ανοικτού τύπου: Οι ερωτήσεις κλειστού τύπου είναι αυτές στις οποίες ο ερωτώμενος απαντά επιλέγοντας μεταξύ προκατασκευασμένων απαντήσεων (π.χ. Ναι/Όχι/Δε Γνωρίζω ή Συμφωνώ απόλυτα /Απλώς συμφωνώ/ Ουδέτερος/Απλώς διαφωνώ /Διαφωνώ απόλυτα). Οι ερωτήσεις ανοικτού τύπου

είναι αυτές στις οποίες ο ερωτώμενος είναι ελεύθερος να απαντήσει όπως εκείνος κρίνει.

ζάντρουγκα: Ο όρος αναφέρεται σε μια μεγάλη οικογένεια σλαβικού τύπου (συναντάται σε πολλές περιοχές των Βαλκανίων) που διέπεται από συλλογικότητα, αλληλοβοήθεια και ισονομία. Η ζάντρουγκα ήταν οργανωμένη στο πρότυπο μιας ολοκληρωμένης μικροκοινωνίας που, χάρη σε έναν ιδιοφυή συνδυασμό γεωργίας, κτηνοτροφίας και οικιακής βιοτεχνίας, μπορούσε να προνοήσει για το σύνολο των αναγκών των μελών της.

θεσμοθετημένος φορέας: Ο φορέας που χρησιμοποιεί τυπικές στρατηγικές (π.χ. κράτος, δικαιοσύνη) για να ρυθμίσει τη συμπεριφορά των ατόμων.

ιμπεριαλισμός: Η επεκτατική πολιτική ενός ισχυρού κράτους έναντι άλλων χωρών, η οποία μπορεί να έχει τη μορφή είτε της εδαφικής κατάκτησης είτε ακόμη της οικονομικής, πολιτικής και πολιτιστικής κηδεμονίας.

καινοτομία: Στον καθημερινό λόγο η λέξη σημαίνει την εισαγωγή καινούργιων μεθόδων, καινούριων μορφών ενέργειας, καινούριων πρακτικών, καινούριων σχέσεων κτλ. Στη θεωρία του Μέρτον «καινοτομία» είναι μια μορφή κοινωνικής προσαρμογής, όπου το άτομο αποδέχεται τους κοινωνικά προσδιορισμένους σκοπούς (π.χ. της επιτυχίας), αλλά δεν ακολουθεί τους κοινωνικά αποδεκτούς τρόπους (π.χ. σκληρή εργασία κτλ.) προκειμένου να πετύχει τους σκοπούς αυτούς. Αντίθετα, ακολουθεί νέους, εναλλακτικούς τρόπους (π.χ. κλοπή) που τον οδηγούν σε παραβατική συμπεριφορά.

κεφαλοχώρι: Υποβαθμισμένη μορφή της παλιάς βαλκανικής κοινότητας* στο πλαίσιο της οποίας αναπτύχθηκαν από αιώνες παραδειγματικοί πολιτικοί και κοι-

νωνικοοικονομικοί θεσμοί στη βάση μιας ευρείας διοικητικής αυτονομίας. Όμως η ανάπτυξη του συγκεντρωτικού κράτους δεν επέτρεψε τη συνέχιση της διοικητικής αυτονομίας των κοινοτήτων. Κατ' αυτό τον τρόπο το κοινοτικό σύστημα ατόνησε και δεν μπόρεσε να εκπληρώσει τις βασικές λειτουργίες πάνω στις οποίες στήριζε ανέκαθεν τη δύναμή του: δηλαδή το συνδυασμό συλλογικής και ιδιωτικής παραγωγής αγαθών, τη συντονισμένη ανάπτυξη γεωργίας, βιοτεχνίας και εμπορίου και, τέλος, την αυτοδιαχείριση.

κλειστό ίδρυμα: Όρος που εισήγαγε ο Έρβιν Γκόφμαν, για να χαρακτηρίσει τον τόπο κατοικίας και απασχόλησης ενός μεγάλου αριθμού ατόμων που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση και τα οποία, ξεκομμένα για μια σημαντική χρονική περίοδο από την ευρύτερη κοινωνία, ζουν μαζί υπό συνθήκες περιορισμένης και απόλυτα οργανωμένης διαβίωσης. Νοσοκομεία, οικοτροφεία, στρατώνες, φυλακές, μοναστήρια κτλ. είναι περιπτώσεις κλειστών ιδρυμάτων.

κοινό: Σύνολο ατόμων που εκδηλώνουν κοινά ενδιαφέροντα ή συμφέροντα την ίδια χρονική στιγμή ή περίοδο. Η φυσική γειτνίαση των ατόμων δεν είναι ουσιώδες γνώρισμα της έννοιας του κοινού.

κοινότητα - κοινωνία: Οι έννοιες καθιερώθηκαν, από τον Φ. Τάνις (F. Toennies) ο οποίος θεωρεί ότι αυτό που χαρακτηρίζει την κοινότητα είναι οι προσωπικές και συναισθηματικές σχέσεις μεταξύ των μελών της, ενώ αυτό που χαρακτηρίζει τις σχέσεις των μελών της κοινωνίας είναι το προσωπικό όφελος. Η εκβιομηχάνιση επιτάχυνε τη μετάβαση από την κοινότητα στην κοινωνία, από τις συναισθηματικές σχέσεις των ατόμων στις σχέσεις που ρυθμίζονται με βάση το συμφέρον.

κοινωνική ανθρωπολογία: Η κοινωνική ανθρωπολογία και η κοινωνιολογία είναι όροι που δεν προσδιορίζουν στην πραγματικότητα διαφορετικούς επιστημονικούς κλάδους. Η διαφορά τους είναι ότι η κοινωνική ανθρωπολογία επικεντρώνεται στη μελέτη αγροτικών ή ελάχιστα διαφοροποιημένων κοινωνιών, ενώ η κοινωνιολογία μελετά κοινωνίες σύνθετες ή κατά πολύ διαφοροποιημένες. Η πρώτη χρησιμοποιεί κυρίως ποιοτικές μεθόδους ενώ η κοινωνιολογία ποσοτικές μεθόδους βασιζόμενη στις εθνικές στατιστικές.

κοινωνική θέση: Η κοινωνική θέση ορίζεται από το βαθμό και το είδος της κοινωνικής δύναμης (σε πολιτικό, οικονομικό και πολιτισμικό επίπεδο) που το άτομο διαθέτει.

κοινωνική κινητικότητα: Η μετακίνηση ενός ατόμου από μια κοινωνική θέση σε μια άλλη, σημαίνει και μετακίνηση στο πλαίσιο της κοινωνικής ιεραρχίας. Η μετακίνηση, για παράδειγμα, ενός ατόμου από τη θέση του εμπόρου στη θέση του βιομηχάνου είναι μια περίπτωση ανοδικής κοινωνικής κινητικότητας.

κοινωνική πολιτική: Η διορθωτική ή προληπτική παρέμβαση μιας κυβέρνησης στην κοινωνική πραγματικότητα με τη λήψη μέτρων που αποσκοπούν στην άμβλυση των κοινωνικών ανισοτήτων και στην προαγωγή της κοινωνικής δικαιοσύνης. Η κοινωνική πολιτική περιλαμβάνει την κοινωνική ασφάλιση, την παιδεία, την υγεία και πρόνοια, την απασχόληση και την κατοικία.

κουλτούρα: Το σύνολο της πνευματικής δημιουργίας μιας κοινωνίας. Όλες οι κοινωνικές ομάδες έχουν κουλτούρα. Είτε αυτή είναι λαϊκή, είτε λόγια. Στις ιεραρχημένες κοινωνίες οι κουλτούρες των διαφορετικών κοινωνικών ομάδων είναι και οι ίδιες ιεραρχημένες.

Λόμπι: Ομάδα προσώπων που αναπτύσσουν την πολιτική τους δράση στους προθαλάμους (lobby) του κοινοβουλίου ή των γραφείων των πολιτικών και επηρεάζουν παρασκηνιακά τις πολιτικές αποφάσεις.

μαζική επικοινωνία: Η μεταβίβαση μηνυμάτων και πληροφοριών από περιορισμένο αριθμό πηγών σε απεριόριστο αριθμό ανθρώπων.

μανιφακτούρα: Παραγωγική μονάδα στην οποία εργάζονταν επαγγελματίες χειροτέχνες. Χειροτεχνικός ήταν και ο τρόπος παραγωγής.

μιλιταρισμός: Πολιτική αύξησης της επιρροής της στρατιωτικής δύναμης στη σφαίρα της πολιτικής. Ο μιλιταρισμός οδηγεί στην εγκαθίδρυση της κυριαρχίας των στρατιωτικών και στην υποταγή της πολιτικής, της οικονομίας και του πολιτισμού μιας χώρας σε πολεμικούς σκοπούς.

μύθος: Μια συμβολική κατά κανόνα ερμηνεία της πραγματικότητας που προσπαθεί να δώσει ο άνθρωπος με προσφυγή σε αλληγορίες και υπερφυσικές δυνάμεις.

πολιτισμική σχετικότητα: Ο όρος δηλώνει ότι τα κοινωνικά φαινόμενα δεν μπορούν να κατανοηθούν και να ερμηνευτούν παρά μόνο στο πλαίσιο του συγκεκριμένου κοινωνικού συστήματος που εμφανίζονται. Για παράδειγμα, τα ήθη και τα έθιμα μιας κοινωνίας δεν μπορούν να αξιολογηθούν με βάση κάποια γενικά κριτήρια. Η αξία τους είναι σχετική και καθορίζεται από την κοινωνία στην οποία εμφανίζονται και τις συγκεκριμένες λειτουργίες που επιτελούν εντός της.

πολιτισμός: Το σύνολο των αξιών, των προτύπων, των θεσμών, των εθίμων, των παραδόσεων, των υλικών και

των τεχνολογικών επιτευγμάτων μιας κοινωνίας.

πολυσθένεια: Ο όρος που καθιέρωσε ο καθηγητής κοινωνιολογίας Κ. Τσουκαλάς για να προσδιορίσει τους ανθρώπους που ασκούν περισσότερα του ενός επαγγέλματα τα οποία ανήκουν σε διαφορετικούς κλάδους της οικονομικής δραστηριότητας, όπως για παράδειγμα ένας αγρότης που καλλιεργεί τη γη και συγχρόνως εκμεταλλεύεται μια μικρή τουριστική επιχείρηση ενοικιαζομένων δωματίων.

πρότυπα συμπεριφοράς: Τρόποι συμπεριφοράς που θεωρούνται αποδεκτοί και με τους οποίους τα άτομα εναρμονίζονται στην καθημερινότητά τους.

ρόμικης: «Αθίγγανοι», «Τσιγγάνοι», «Γύφτοι», «Κασιβέλοι», «Τουρκόγυφτοι», «Ρομά» ή «Ρομ» είναι μερικοί όροι που χρησιμοποιούνται για να προσδιορίσουν το κομμάτι αυτό του πληθυσμού που διαφοροποιείται σε κάποιο βαθμό (και κυρίως ως προς τις γλωσσικές πρακτικές) από τους υπολοίπους κατοίκους της χώρας. Μερικοί από αυτούς τους όρους είναι ετεροπροσδιορισμοί (χρησιμοποιούνται ως ετικέτες από τους μη τσιγγάνους), ενώ κάποιοι άλλοι είναι αυτοπροσδιορισμοί (χρησιμοποιούνται από τους ίδιους για να προσδιορίσουν τους εαυτούς τους).

συλλογική συνείδηση: Η συνείδηση του κοινωνικού συνόλου, όπως αυτή εκφράζεται μέσα από τη συνείδηση των μελών του, την οποία διαμορφώνει. Σύμφωνα με τον Ε. Ντυρκέμ είναι η «συνείδηση των συνειδήσεων», που εξασφαλίζει την κοινωνική συνοχή, αποτελεί το θεμέλιο της ανθρωπίνης γνώσης και καθορίζει την ατομική συμπεριφορά και τις κοινωνικές σχέσεις.

συμβολικό κεφάλαιο: Όρος που καθιέρωσε ο Γάλλος κοινωνιολόγος Π. Μπουρντιέ προκειμένου να προσδιορίσει το σύνολο των δεξιοτήτων και των πολιτισμικών αγαθών που διαθέτει ένα άτομο. Τα πολιτισμικά αυτά αγαθά μπορεί να έχουν τρεις μορφές: α) προδιαθέσεις, κλίσεις, β) υλικά αγαθά (βιβλία, πίνακες, δίσκοι) γ) θεσμικοί τίτλοι (διπλώματα σπουδών). Ο Μπουρντιέ διέκρινε το συμβολικό κεφάλαιο από το κοινωνικό κεφάλαιο, το οποίο προσδιορίζεται από το δίκτυο των σχέσεων και των γνωριμιών που έχει ένα άτομο, αλλά και από το οικονομικό κεφάλαιο το οποίο προσδιορίζεται από το σύνολο των οικονομικών αγαθών και εισοδημάτων που κατέχει.

τελετουργίες μύησης: Τον όρο καθιέρωσε ο εθνολόγος Α. Βαν Ζενέπ (Arnold Van Gennep 1873-1957), προκειμένου να προσδιορίσει τις πράξεις που συνοδεύουν τη μετάβαση ενός ανθρώπου από μια θέση σε μια άλλη. Όλες οι μεγάλες στιγμές της ζωής ενός ανθρώπου (γέννηση, εφηβεία, γάμος, θάνατος κ.ά.) συνοδεύονται από τέτοιου είδους τελετουργίες. Διακρίνει τρεις στιγμές σε κάθε τελετουργία μύησης α) τον αποχωρισμό ή την αποκοπή του ατόμου από την προηγούμενη θέση ή κατάσταση, β) το «περιθώριο», που αντιστοιχεί στο διάστημα ανάμεσα στον αποχωρισμό και την ενσωμάτωση, και γ) την ενσωμάτωση κατά την οποία το άτομο επανεντάσσεται στο κοινωνικό περιβάλλον σε νέα κοινωνική θέση και με νέο ρόλο.

τσελιγκάτο: Παλιά μορφή συνεταιρισμού μεταξύ διαρκώς περιπλανώμενων ποιμένων (φερέοικων). Το τσελιγκάτο συγκροτείται στη βάση των αρχών της κοινωνικής αμοιβαιότητας και υπό την εξουσία ενός αιρετού αρχιτσέλιγκα με ευρύτατες αρμοδιότητες.

τσιφλίκι: Συνδυάζει εκτεταμένες σιτοκαλλιέργειες και κτηνοτροφία χάρη στην εφαρμογή ενός ιδιαίτερου συστήματος αγρανάπαυσης. Οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης των κολίγων, η σκληρή εκμετάλλευσή τους και οι αυθαιρεσίες του τσιφλικά συνεργούν ώστε να περιορίζονται στο ελάχιστο οι δυνατότητες επέκτασης του σχηματισμού.

υπερπροϊόν: Το πλεόνασμα των προϊόντων που παράγονται και δε χρησιμοποιείται για τις ανάγκες του παραγωγού, αλλά διατίθεται στην αγορά.

φрукτωρίες: Ήταν στην αρχαιότητα η μετάδοση σημάτων με πυρσούς (φрукτούς) σε μακρινές αποστάσεις κατά τη διάρκεια της νύχτας.

χάκερ: Το άτομο που σπάζοντας τους κωδικούς ασφαλείας εισέρχεται στα συστήματα πληροφόρησης εταιρειών ή ηλεκτρονικών υπολογιστών διάφορων ατόμων, χωρίς αυτά να έχουν συναινέσει ή να το γνωρίζουν.

χωρικό σύστημα: Μικρογραφία της ζάντρουγκας, που έχει ως χαρακτηριστικό του την πολυκαλλιέργεια σε συνδυασμό με την οικόσιτη κτηνοτροφία. Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες λειτουργεί το σύστημα είναι σαφώς μειονεκτικές εξαιτίας του μικρού μεγέθους της αγροτικής εκμετάλλευσης.

1. Εισαγωγή στην κοινωνιολογία.....	5
Εισαγωγή.....	7
1.1. Η γέννηση της κοινωνιολογίας.....	7
1.1.1 Αντικείμενο της κοινωνιολογίας.....	9
1.2. Κοινωνιολογική θεώρηση.....	13
1.2.1 Ένα παράδειγμα εφαρμογής της «κοινωνιολογικής φαντασίας».....	13
1.2.2 Οι θεμελιωτές της κοινωνιολογίας.....	17
A. Κοντ.....	17
K. Μαρξ.....	19
E. Ντυρκέμ.....	22
M. Βέμπερ.....	24
1.2.3 Κοινωνιολογικές σχολές.....	27
Η σχολή του λειτουργισμού.....	27
Η σχολή των συγκρούσεων.....	30
Η σχολή της συμβολικής αλληλεπίδρασης.....	32
1.3. Η διεπιστημονική προσέγγιση.....	35
1.4. Η χρησιμότητα της κοινωνιολογίας.....	38
1.5. Η κοινωνιολογία στην Ελλάδα.....	40
Ερωτήσεις.....	43
2. Μορφές κοινωνικής οργάνωσης - Ελληνική κοινωνία.....	45
Εισαγωγή.....	47
2.1. Από την αγροτική κοινωνία στην κοινωνία της πληροφορίας.....	48
Αγροτικές κοινωνίες.....	48
Βιομηχανική κοινωνία.....	50

Μεταβιομηχανική κοινωνία.....	55
2.2. Σύγχρονες κοινωνίες.....	57
2.2.1 Τα στάδια ανάπτυξης των σύγχρονων κοινωνιών.....	58
2.3. Βασικά χαρακτηριστικά της ελληνικής κοινωνίας.....	62
2.3.1 Κλάδοι οικονομικής δραστηριότητας στην ελληνική κοινωνία.....	62
Αγροτικός τομέας.....	62
Βιομηχανικός τομέας.....	66
Τομέας υπηρεσιών.....	71
2.3.2 Δημογραφικά χαρακτηριστικά της ελληνικής κοινωνίας.....	73
2.3.3 Κοινωνικές αξίες στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία.....	78
Ερωτήσεις.....	82
3. Κοινωνικοποίηση και κοινωνικός έλεγχος.....	85
Εισαγωγή.....	87
3.1. Οι στόχοι της κοινωνικοποίησης και η σημασία του κοινωνικού περιβάλλοντος για τον άνθρωπο.....	87
3.2. Ανάπτυξη του κοινωνικού εαυτού - Οι διαφορετι- κές προσεγγίσεις.....	96
3.3. Φορείς κοινωνικοποίησης.....	106
3.3.1 Πρωτογενείς φορείς κοινωνικοποίησης.....	108
Οικογένεια.....	108
Παρέα συνομιλήκων.....	111
3.3.2 Δευτερογενείς φορείς κοινωνικοποίησης.....	112
Σχολείο.....	112
Θρησκεία.....	113
M.M.E.	116
Κράτος.....	118
3.4. Κοινωνικός έλεγχος – Μορφές κοινωνικού ελέγχου.....	120

3.5. Η κοινωνικοποίηση ως συνεχής διαδικασία κοι- νωνικής μάθησης.....	124
Ερωτήσεις.....	127
Γλωσσάριο.....	129

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.